

1. Korinćanima

Čak Smit

1. poglavlje

Pavle predstavlja sebe da je autor zajedno sa Sostenom u prvom stihu.

Od Pavla voljom Božijom pozvanog apostola Isusa Hrista, i od Sostena brata, (1:1)

Ime Sosten se spominje u Delima Apostolskim sa Korintom. Kada je Pavle bio u Korintu, njega su neki Jevreji doveli pred namesnika Galiona. Oni su optužili Pavla za stvari koje se tiču njihove religije. Galion je rekao, „Ako je on kriv za izdaju ili nešto što je protiv vlasti, onda bi ja imao za šta se interesujem, ali pošto su u pitanju stvari vaše religije, zašto me maltretirate sa time?“ On im je onda naredio da izađu napolje i onda su ljudi koji su bili tamo pretukli Sostena, koji je bio starešina sinagoge i mogući kolovođa ove cele zavere protiv Pavla pred Rimskim valstima.

Ako je u pitanju isti Sosten, onda je interesantno videti da je on u jednom momentu bio vođa pobune protiv Pavla, a sada je Pavlom saputnik. Fascinantno je da često osobe koje su pod velikom osudom Svetoga Duha, su često osobe koje su svadljive protiv Boga ili Hrišćana. Ponekad su ljudi veoma protivnički nastrojeni prema Gospodu, i mi ih veoma često otpišemo. Pomislim da nema šanse da će oni ikada doći do Isusa, ali sa time neshvatamo da su oni velika ljuska koja čeka da pukne, i oni shvataju da će uskoro da puknu i baš se zato veoma protive.

Pavle povezuje svoje ime sa Sostenom u uvodnom pozdravu crkvi u Korintu. Korint je bio centar svetske trgovine. On je bio veoma raskošan grad. Ako pogledaš na kartu Grčke, videćeš da je južni deo Grčke skoro ostrvo. Grčka se suzi u veoma malo suženje u tom delu i Korint se nalazi baš tamo u tom malom suženju. Samo nekih 6.5 km. širine.

I zbog toga svaka trgovinska razmena između severa ka jugu, iz Makedonije do Ahaje je morala proći kroz Korint. Takođe je trgovina između istoka i zapada prolazila kroz Korint jer mornari nisu voleli da plovo pored Matenskog rta zbog užasnih uslova. Tako da bi oni obično plovili do Korinta. Ako su njihovi brodovi bili dovoljno laki, oni bi ih izvadili iz mora i stavili na valjkove i preneli bi ih na drugu stranu i brod bi mogao da nastavi da plovi ka Pteoliju, luci Rima, i isto tako bi bilo kada bi se brod vraćao nazad. I sa time bi uštedeli na vremenu. Ako bi brod bio prevelik za transport preko kopna, oni bih ga obično istovarili i robu bi preneli preko ovog uskog suženja.

Neron, videći prednost ovakvog moreplovstva u ovom delu, je pokušao da sagradi kanal, ali nije uspeo u tome. Ali oni ljudi koji su sagradili Suetski kanal, kada su završili sa njime su sagradili Korintski kanal, i danas postoji kanal koji povezuje Egejsko more sa Jadranskim. Ovaj Korintski kanal se koristi i danas i pruža veliku uštedu u vremenu i dužini plovidbe za mornare, samo zato što ne moraju da idu oko južnog kraja Grčke.

Korint nije bio samo komercijalni centar. On je takođe bio centar filozofske misli tog dana. Postojao je izraz, „On govori Korintski,“ što znači da je veoma razgovetan, precizan i šarenolik u govoru. Ovi ljudi nisu bili tolko zainteresovani za šta kažu, neko kako to kažu. Veliki talenat i šerenolikost je bila prisutna u njihovom govoru. Oni su voleli govorništvo. Njima nije bilo bitno šta kažeš dokle god si dobar govornik. Njih je privlačilo govorništvo, ali i filozofija.

Korint je takođe bio jedan od najporočnijih i najgorih gradova kada su u pitanju moralne vrednosti. Pored svih tih silnih filozofskih misli, oni nisu bili u stanju da spreče pad grada u razvrat. I zato izreka, „On živi kao Korinćanin“ je bila veoma popularna da opiše osobu koja je

uvek pijana i koja živi u razvratu. U Grčkim pozorištima, kada god bi u predstavi imali pijanicu, njega bi uvek zvali Korinćaninom.

I usred ovog paganskog grada, jednog od najgorih gradova kada je moral u pitanju, se nalazili Crkva Božija, Eklesia. Grčka reč *ecclesia* je uobičajna reč koja se najčešće koristila da opiše gradski savet. Oni kojima je bilo povereno da vladaju gradom su bili zvan Eklesia. Tako da je postojao Korintska Eklesia, gradskii savet, oni koji su bili nadležni nad gradskim delatnostima. Ali je takođe postojala Eklesia Božija, oni koji su pozvani da vladaju i caruju sa Bogom, crkva. Reč *ecclesia* je prevedena kao *crkva*, ali u stvarnosti znači oni koji su pozvani da vladaju.

Crkvi Božijoj (1:2)

Primetite da on ne kaže Korintskoj crkvi. Ja mislim da grešimo kada kažemo Engleska Crkva, Škotska Crkva, kao da je crkva podeljena. Pavle se obraća crkvi Božijoj.

koja je u Korintu, (1:2)

Tako da smo mi Crkva Božija koja je u Santa Ani, ali mi nismo jedina Crkva Božija u Santa Ani. Postoje mnoge, i svi smo mi jedno. Mi treba da prepoznamo i shvatimo jedinstvo crkve. On se ne obraća Korintskoj crkvi, nego Crkvi Božijoj koja je u Korintu, i to je bitna razlika. Neka nam Bog pomogne da mi možemo da napravimo razliku u našim umovima i da ne mislimo o sebi kao o jedinim Božijim predstavnicima u ovom regionu, ili da mislimo da je Bog ograničen sa samo jednim predstavnicima ovde.

Postoji veoma tragičan mentalitet među lokalnim crkvama koje se napravile grešku misleći da su oni jedina crkva usvom regionu koju Bog ima. I sve druge crkve oni odbace i proglose ih „Vavilonom“ dok su oni jedini pravi Božiji predstavnici gde god da se njihove crkve nalaze.

To je stav pun predrasuda. Ludost je misliti da smo mi jedini Božiji predstavnici u ovom regionu jer smo mi crkva. Mi smo deo lokalne crkve i sa time smo postali deo lokalne crkve. Crkva Božija je katolička crkva u pravom značenju te reči. Katolička znači univerzalna crkva a ne specifična crkva, i svako dete Božije, svaki Hrišćanin je član ove Univerzalne Crkve Božije. Postoji samo jedna osoba koja može reći, „Moja crkva“ a to je Isus Hrist. Svi smo mi deo Njegove crkve, Njegovog tela i ti se ne možeš pridružiti ovoj crkvi. Ti se moraš nanovo roditi, moraš biti nanovo rođen od strane Svetoga Duha. Neka nam Bog pomogne i neka nas oslobodi od bilo koje vrste ekskluzivizma.

I kako budem proučavali ovu poslanici, videćemo da je postojala podela o kojima je Pavle govorio, i 12. glavu on počinje, „Što se tiče duhovnih darova, braćo, neću vam zatajiti.“ Prvih jedanaest glava je on posvetio baveći se sa telesnim stvarima. Oni iz Kloinog domaćinstva su mu javili o podeli i zbrci koja je zadesila crkvu u Korintu. Oni su bili veoma telesni, bilo je borbe među njima, podele i prepiranja. Tako da im je Pavle pisao da bi ispravio ovakva telesna ponašanja koja su se dešavala među njima. Ali kada je završio sa time u prvih jedanaest glava, on kaže, „Sada želim da vam govorim o duhovnim stvarima; dosta je bilo telesnih, sada želim da vam govorim o duhovnim.“ I on od te glave počinje da im govori o Duhovnim darovima, o nadmoći ljubavi, sili uskrsnuća, o duhovnim stvarima. Ali da bih uspedeo da dođe do ovoga morao je prvo da se pozabavi sa telesnim stvarima.

Tako da vidimo da se Pavle u ovim prvim delovima poslanice bavi sa problemima koji su postojali. Jedan od problema je bila podela među vernicima. On se zato obraća sa rečima, „crkvi Božijoj koja je u Korintu“ da bi oni shvatili univerzalnost crkve Božije, Isusa Hrista.

„Crkvi Božijoj koja je u Korintu,“

osvećenima u Hristu Isusu, (1:2)

Reč *posvećenima* je Grčka reč *hagios*, koja je takođe prevedena kao *sveti*. Ova reč znači, neko ko je odvojen za specijalne svrhe. U Starom Zavetu, kada su gradili šator sastanka, oni su takođe napravili suđe koje je bilo namenjeno samo za upotrebu u šatoru sastanka, i pre nego što su počeli da koriste ovo posuđe, tanjire, čaše i sve ostale, oni su ih posvetili. I sa time su ih izdvojili da budu korišćeni samo za specijalnu upotrebu u šatoru sastanka i ni za šta drugo, oni su bili posvećeni za službu Bogu.

Sećate se kada je Balšezar napravio gozbu za hiljadu svojih knezova, i kad se napio, on je naredio da iznesu zlatne čaše koje su bili Vavilonci zaplenili iz hrama u Jeruslimu, da bih oni mogli da piju vino iz ovih čaša. I dok su oni pili oni su slavili svoje bogove od zlata i srebra. Oni su oskrnavili posuđe koje je bilo odvojeno sa službu i slavljenje Boga. I rezultat ovog oskrnavljanja je bio taj da se pojavila ruka koja je napisla na zidu Božiji sud i Bog je osudio te noći Balšezara i Vavilonsko carstvo.

Bog je izdvojio tvoj život za Njegovu upotrebu, za službu Njemu. Oni koji su posvećeni u Hristu Isusu, su izdvojeni od sveta, i od stvari ovoga sveta u Hristu Isusu. Neka nam Bog pomogne da ne uzmemo sudove koje je On odvojio za Svoju upotrebu i da ih koristimo za ličnu korist i zadovoljstvo.

pozvanima svetima, (1:2)

Ti nisi pozvan da budeš svet. Ti si zvan svet. Ti si svetac. Meni se to sviđa, sveti Čarls. Dobro zvuči, zar ne?

Žalosno je to da je crkva odredila neke ljude da budu sveci, dok nam sama Biblija kaže da smo svi sveci koji smo vernici. To nije neka posebna čast koja se tebi dodeli nakon saveta ljudi koji odlučuju da vide da li se možeš tako nazvati, tako što će ispitivati da vide koliko čuda si učinio. Bog te zove svecem i to je meni dovoljno.

sa svima koji prizivaju ime Gospoda našeg Isusa Hrista na svakom mestu i njihovom i našem (1:2)

Kad god prizovu ime Isusa Hrista, On je njihov Gospod ali je On takođe i naš Gospod. Ima onih koji vole da misle da su oni jedini koji imaju pristup Gospodu, i takva vrsta podele je postojala u Korintu. „Mi smi Kaifini, mi smo Pavlovi, mi smo Isusovi. Mi imamo ekskluzivne izjave.“ On je njihov Gospod ali je takođe i naš Gospod. Ovo je Pavlov pokušaj da sruši ovu partijsku podelu koja je prouzrokovala podelu u Korintskoj crkvi.

Blagodat vam i mir od Boga Oca našeg i Gospoda Isusa Hrista. (1:3)

Blagodat ili milost je reč koja znači lepota. Lepota davanja. Lepota davanja onima koji ne zaslužuju. Blagodat, je jedna od Pavlovih omiljenih reči; on detaljnije govori o njoj kroz celi Novi Zavet. Mir. „Blagodat“ je bila uobičajna Grčka reč za pozdrav. Umesto da ujutru kada vidiš nekoga kažeš, „Dobro jutro,“ ili, „zdravo“ ili šta god da kažeš, ti bih rekao, „blagodat.“ Jevreji kada te pozdravljaju, umesto da ti kažu, „zdravo“ ili „dobro jutro,“ ti kažu, „šalom,“ „mir.“

Pavle je uzeo dva poznata pozdrava, jedan od Grka a drugi od Jevreja i spaja ih zajedno, tako da u mnogim njegovim poslanicama u Novom Zavetu čitamo, „Blagodat vam i mir.“ I ove dve reči su uvek zajedno i uvek u ovom redosledu, jer osoba ne može znati pravi mir sve dok ne iskusi blagodat Božiju. Kao Hrišćanin sam mnogi niz godina bio bez mira Božijeg u mom životu, jer nisam znao blagodat Božiju. I tako je bilo sve dok nisam shvatio blagodat Božiju i sa njom sam otkrio mir Božiji. „Blagodat vam i mir od Boga našeg i Gospoda Isusa Hrista.“

Pavle u prvih deset stihova ove poslanice koristi ime Isusa Hrista deset puta. On polaže temelj naše vere sa ovim konstantnim ponavljanjem imena Isusa Hrista. Ovde u drugom stihu, „ime Gospoda našega Isusa Hrista,“ i tu u trećem, „Gospoda Isusa Hrista.“

Gospod nije Njegovo ime; to je Njegova titula, *kurios*. Isus je njegovo Grčko ime, Jevrejsko je Jošua, što znači „Jehova je spasenje.“ To je ime koje je anđeo rekao Josifu da Mu da, rekavši, „On će spasiti narod svoj od njihovih greha.“ Tako da je On nazvan po Svojoj svrsi, Jehova-šua, Jošua. Hrist je Njegovo opredeljenje, koje je na Jevrejskom *Mešiah*. Tako da ovo nije Njegovo ime, nego Njegova misija.

Gospod je titula, ime je *Jošua*, a *Hrist* je misija, Gospod Isus Hrist. Mi nažalost možemo da pomislimo da je u pitanju ime i prezime, ali nije tako. Ljudi govore o Gospodu Isusu ne misleći o tome da je to titula koja označava odnos, vezu, što zaista i jeste. Isus je rekao, „Zašto me zovete, Gospode, Gospode, a ne činite stvari koje sam vam zapovedio?“

Bog je dao ime, koje je iznad svakog imena, da u tom imenu Isus, svako koleno poklekne i svaki jezik prizna da je Isus Gospod, na slavu Boga Oca. Tako da bih bilo bolje da stave zarez posle reči Gospod, da bih se titula razlikovala od Njegovog imena. Čak bih bilo dobro da se stavi zarez posle imena Isus da bih se izdvojilo od Njegove misije kao Mesije; Gospod, Isus, Mesija.

Zahvaljujem svagda Bogu svom za vas što vam je dana blagodät Božija u Hristu Isusu, (1:4)

Tako da je Hrist onaj koji kroz kojeg je blagodät Božija dana nama.

Te se u svemu obogatiste kroza Nj, (1:5)

Ova reč *obogatiste* je na Grčkom veoma interesantna reč, *ploutoketus*. Od ove reči dobijamo našu reč, *plutokrata*. „Te ste kroz Njega u svemu postali plutokrate.“ Ova reč znači, „bogat, luksuzan.“ U svemu ste se luksuzno bogati kroz Njega. O, dubine bogatstva koja su naša kroz Isusa Hrista. Vi ste se obogatili,

u svakoj reči i svakom razumu, (1:5)

I Grci su bili veoma zainteresovani u reči. Grčka reč za reč je *logos*, ali isto tako su bili zainteresovani u znanje.

Kao što se svedočanstvo Hristovo utvrdi među vama; (1:6)

Pavle im je svojoj drugoj poslanici njima rekao, „Trebamo kao neki preporučene poslanice na vas ili od vas? Jer ste vi naša poslanica napisana“ (2 Korinćanima 3:1-2). Oni su obogaćeni u Hristu u svakoj reči i znanju. Njihovi životi su posatali svedočanstvo Hrista, i to svedočanstvo Hrista je u stvarnosti bilo potvrđeno sa životom kojim su oni živeli.

Tako da nemate nedostatka ni u jednom daru (*karisma*), vi koji čekate otkrivenja Gospoda našeg Isusa Hrista, (1:7)

Ono što je meni interesantno je to da Pavle pišući crkvi u Korintu, spominje da oni imaju svakojake darove. Oni nisi zaostajali ni u jednom daru. Pavle posvećuje tri poglavlja darovima, darovima Svetoga Duha, delovanju tih darova, o pravilnoj upotrebi tih darova Svetoga Duha. Jer oni nisu zaostajali ni u jednom od tih darova, oni su imali sve darove. Ali, nažalost, oni su zloupotrebljavali te darove u Korintskoj crkvi tako da je bilo potrebno da budu korigovani, i Pavle je posvetio dvanaestu, trinaestu i četrinaestu glavu ispravljajući ove zloupotrebe. I ono što je meni interesatno u svemu ovome je da ova Korintska crkva koja nije zaostajala ni u

jednom duhovnom daru, crkva koja je koristila ove darove je takođe bila crkva koju je Pavle morao da ukori zbog svoje telesnosti.

I mi nekako u našim umovima imamo pogrešno shvatanje da ako osoba koristi darove Svetoga Duha, da onda mora da bude da je ta osoba veoma pravedna i sveta. I oni koji imaju darove Duha i koriste ih, često imaju takav stav, „Pa, ja sam duhovniji od tebe. Da si ti samo duhovan kao što sam ja, ti bih onda takođe imao ove darove u životu.“ I postoji previše reklamiranja i prevare kada su Darovi duha u pitanju. Ali isto tako kao što je slučaj bio sa Korintskom crkvom, tako sam i ja primetio da danas oni koji prave najveću buku o darovima Duha su obično najtelesniji ljudi koje znam. Oni zaista ne hodaju u Duhu. Njihova cela pojava je telesna. Njihov život je baziran na telesnosti, iako oni konstantno govore o darovima Duha, sili Svetoga Duha, pomazanju Svetim Duhom i itd. Ali, kada posmatraš njihov život, oni su i dalje veoma telesni, u mnogo su isti kao crkva u Korintu. Ova crkva nije zaostajala u duhovnim darovima, ali je takođe bila crkva koja je bila najviše ukorena zbog telesnosti koja je bila prisutna u crkvi. Nažlost postoji ta sklonost da se darovi Duha koriste kao igračka, kao neka igra sa kojom zabavljamo sami sebe.

Molim te, nemoj da pomisliš da sam protiv upotrebe darova Duha. Ja sam za upotrebu. Ja verujem da su darovi Duha i za nas danas, svi darovi. Ja lično želim da imam više tih duhovnih darova u mom životu. Ja, kao i Pavle, čeznem za najboljim darovima. Ja želim da Bog koristi moj život, ali isto tako želim da Gospod koristi mene na takav način na koji ja neću privlačiti pažnju na sebe. Ne želim da ja budem uzdignut i da sa time počnem da hodam u telu umesto u Duhu Svetome.

Pavle je pohvalio Korintsku crkvu da nisu zaostajali ni u jednom daru ili karizmi dok su čekali otkrovenje Isusa Hrista. Reč *otkrovenje* ovde upotrebljena je reč *apokalips*, ista reč koje je upotrebljena za knjigu Otkrovenja, otkrovenje našeg Gospoda Isusa Hrista.

Koji će vas i utvrditi do samog kraja da budete pravi (*bez mane*) na dan Gospoda našeg Isusa Hrista. (1:8)

On ovde govori o budućnosti i o Hristu u budućnosti. Ovu istu ideju nam otkriva i Juda u njegovoj poslanici kada kaže, „A Onome koji vas može sačuvati bez greha i bez mane, i postaviti prave pred slavom svojom u radosti,“ (Juda 24).

Kada se moje ime prozove na Božijem sudu, i ja priđem pred Boga, Bog će reći, „Pročitaj te optužbe protiv ovog čoveka,“ i u tom momentu će Isus prići i reći, „Nema optužbi, Oče. On je moj.“ Budi siguran da ću slaviti Boga tog momenta. Bez greha, bez mane, takvog ćeme Isus predstaviti pred Ocem, sa time potvrđujući to delo u meni. „Bez mane na dan Gospoda našeg Isusa Hrista.“

Veran je Bog koji vas pozva u zajednicu Sina svog Isusa Hrista, Gospoda našeg. (1:9)

Primetite kako Pavle stavlja zajedno, „Isus Hrist naš Gospod,“ „Gospod Isus Hrist,“ i „naš Gospod Isus Hrist,“ stavlajući Ga u svaku rečenicu.

Ti si „pozvan u zajednicu,“ i Grčka reč upotrebljena ovde je *koinonia* i veoma je teška reč za prevod jer ima veoma duboko značenje. Znači, jednina, prisna veza, zajedništvo, znači imati nešto zajedničko, znači deliti, sve ove stvari. Mi nemamo adekvatnu rač na Srpskom, tako da se sve ove reči spominju na različitim mestima, kada je ova Grčka reč *koinonia* upotrebljena. Ti si doveden da deliš sve stvari u Isusu Hristu. I to je veoma uzbudljivo, jer sve što je Njegovo postaje moje. Ja sam Božiji naslednik, su-naslednik sa Isusom Hristom dok On deli sve to samnom. „Dođite blagosloveni od Oca, nasledite carstvo koje je spremljeno za vas od postanka

sveta." I nemoj da pomiliš da je ovo jednostrano; to takođe znači da sve što je moje pripada Njemu. Samo malo.

Zar nije interesantno kako se možemo uzбудiti kada dođe do stvari koje pripadaju meni, ali kada naš mali deo dođe u pitanje tada smo spremni da se držimo što dalje od Njega. Ja neću da držim dalje od Njega moj novčić dok dosežem za Njegovim bogatstvom. U stvarnosti, sve što je moje je Njegovo. Potrebno je da imam takav pogled na stvari. Gospode, ti si mi poverio da budem upravitelj, poverio si mi Tvoja dobra kada smo ušli u ovo zajedništvo. Želim da mudro koristim te stvari koje si mi poverio za Tvoju slavu, jer one pripadaju Tebi jer mi imamo *koinoni-ju*, ovu prisnu vezu, ovo deljenje.

Molim vas pak, braćo, imenom Gospoda našeg Isusa Hrista da svi jedno govorite, i da ne budu među vama raspre, nego da budete utvrđeni u jednom razumu i u jednoj misli. (1:10)

Sada će Pavle početi da se bavi sa problemima za koje je čuo da su postojali u ovoj crkvi, sa međusobnim podelama. On ih podstiče sa ovim rečima, „Molim vas pak, braćo,“ da kada se skupite zajedno da govorite iste stvari, ne želim da vidim podele među vama, budite savršeno spojeni u jedinstvu, iste misli i istoga suda.

Jer sam čuo za vas, braćo moja, od Hlojinih domašnjih da su svađe među vama, A to kažem da jedan od vas govori: Ja sam Pavlov; a drugi: Ja sam Apolov; a treći: Ja sam Kifin; a četvrti: Ja sam Hristov. Eda li se Hristos razdeli? Eda li se Pavle razape za vas? Ili se u ime Pavlovo krstiste? (1:11-13)

Oni su se razdelili. Bilo je onih koji su rekli, „Ja sam Pavlov.“ Verovatno oni koji su hteli da žive pod oblakom milosti. Možda su zloupotrebljavali milost Božiju, kao što je Petar rekao da su neki radili, koristili su milost kao izgovor za greh. Tako da ako bih ih neko ukorio za njihova dela, oni bih rekli, „Ja sam Pavlov!“ Ja sam pod milošću. Intelektualci su verovatno rekli, „Mi smo Apolovi.“ I bilo je naravno onih koji su hteli da se vrate do temelja, i oni su bili ti koji su rekli, „Mi smo Petrovi.“ I naravno postoji ta mala grupa onih koji su rekli, „Mi smo Hristovi.“ Oni imaju taj stav da su svetiji od drugih i da su najbolji a da niko drugi ne važi jer su oni crkva Hristova. Pošto nemaš pravo ime crkve, to znači da si drugorazredni Hrišćanin. Ti ne pripadaš pravog crkvi. Mi smo Hristovi. Da li se Hrist razdelio?

Kada ljudi podele Hristovo telo, ko krvari? Šteta je što mi donosimo naše sitne razlike na takav način da prouzrokuju podelu u Hristovom telu.

Ja verujem da postoji mesto za različita mišljenja i neslaganja. To mogu da dozvolim. Ja mogu da prihvatim da ti drugačije shvataš Sveto Pismo od mene. Ako imaš drugačiju ideju o krštenju od mene. Ja prihvatam ako želiš da se poprskaju; ja ću te poprskati. Ponekad kada krstim ljude oni kažu, „Da li možeš prvo moju glavu uroniti?“ Naravno, da mogu. Dozvoliću različite ideje koje ljudi imaju. Ali ako se ne slažemo onda možemo da se ne slažemo na takav način da ne bude podele. Ako se ja sa nekim ne slažem oko nečega, to onda ne bih smelo da nas razdvoji; Hrist nije podeljen. Pavle kaže, „Ja nisam bio razapet za vas i vi niste kršteni u Pavlovo ime.“

Hvala Bogu što ja nijednog od vas ne krstih osim Krispa i Gaja; (1:14)

Oni koji kažu, „Mi smo Hristovi,“ prave veliku buku oko krštenja i spremni su da te maltretiraju oko toga. Oni kažu da ti nisi zaista spašen ako se ne krstiš. I zbog toga uvek imaju bazen pun vode u crkvi da ako se neko spasi, oni mogu da ga odvedu do bazena i krste ga...da bih se ta osoba mogla zaista spasiti. Oni misle da je trenutno krštenje jako bitno. I bolje da to urade odmah ovde u crkvi jer šta bih bilo ako se ne bih odmah krstio tu u crkvi i možda na putu kući doživiš saobraćajku i pogineš, i onda si izgubljen. Koja šteta, trebao je da se krsti a poginuo je.

I ako je krštenj tako bitno za spasenje onda Pavle ovde govori hule jer kaže, „Hvala Bogu što ja nijednog od vas ne krstih osim Krispa i Gaja; i ako ima još ko ne sećam se.“

Da ne reče ko da u svoje ime krstih. A krstih i Stefanin dom: dalje ne znam jesam li koga drugog krstio. Jer Hristos ne posla mene da krstim, nego da propovedam jevanđelje, (1:15-17)

Ovo je veoma fascinantna izjava od strane Pavla, koja treba da jednom za svagda da stavi tačku na pravo mesto koje krštenje ima.

Krštenje je poslušnost moje vere u Isusa Hrista. To je spoljašnji znak unutrašnje promene i dela Svetoga Duha u mom životu. To je odricanje predhodnog života kao da sam mrtav i u vodi sahranjen, da bih sada mogao da živim novim životom vođen Duhom. Ali ako ja ne živim novim životom po Duhu Svetom, to onda znači da moje krštenje ne važi. Ako ja upadam u svakakve telesne rasprave i svađe zato što se osoba ne krsti odmah po obraćenju, i podelim Hristovo telo i uznemirim se oko neke teme, onda me baš briga koliko si puta bio kršten, da si i sto puta, ti sa ovim telesnim ponašanjem ne pokazuješ plodove Duha i pravi Hrišćanski hod. I Pavle nam u 13. glavi ove knjige otkriva da se plod Duha vidi u ljubavi, koja ne gleda svoju dobit, nego veruje sve, nada se svemu, podnosi sve, nikada ne prestaje.

Tako da čovek koji je sklon ka ovim malim partijskim podelama je čovek koji hoda po telu, on živi telesnim životom.

Kampbel Morgan je rekao, „Primetio sam da kako osoba postane duhovnija, da je sa time sve manje denominacijalna.“ Da je Pavle pisao danas crkvama povodom podela, siguran sam da bih rekao, „Neki od vas kažu da su Baptisti, neki kažu da su Prezbeterijanci, dok drugi kažu da su Pravoslavci, a ima i onih koji kažu, 'Pa mi smo Crkva Hristova.' I ponovo bih on rekao, „Zar je Hrist podeljen?“ I on bi pozvao ka jedinstvu tela da bi shvatili da smo svi mi Hristovi. Pavle je bio poslat da propoveda evanđelje, ne premudre reči koje su bile veoma poznate Korinćanima.

Filozofi su se igrali sa rečima, ali, „Bog me je poslao da propovedam,“

ne premudrim rečima, da ne izgubi silu krst Hristov. (1:17)

Da se osoba ne privuče lepim rečima nego osudom i svedočanstvom Duha Svetoga u svom srcu.

Jer je reč krstova ludost onima koji ginu; a nama je koji se spasavamo sila Božija. (1:18)

Grcima, filozofima, propovedanje evanđelja je ludost.

Kada je Pavle bio u Atini obraćajući se epikurejcima na Areopagu, on je propovedao evanđelje i kada je došao do uskrsnuća Isusa Hrsita, oni su rekli, „Šta je ovo? Gubi se. Šta ovaj brbljivac govori? Uskrsnuće, ludost, smešno,“ i oni su odbili Pavlovu poruku kada je on počeo da im govori o krstu i uskrsnuću. Ludost. „Jer je reč Hristova ludost onima koji ginu.“

Kakav je tvoj stav prema krstu Isusa Hrista? Bitno je da ispitaš svoj stav.

Jer je pisano: Pogubiću premudrost premudrih, i razum razumnih odbaciću. Gde je premudri? Gde je književnik? Gde je prepirač ovog veka? (1:19-20)

On sada govori o Grčkim filozofima, o ljudima koji su izjavili svoju ljubav za mudročću, književnici, prepirači ovoga sveta.

Ne pretvori li Bog mudrost ovog sveta u ludost? (1:20)

7

1 Korinćanima
Čak Smit

Da, zaista jeste.

Kada pogledam na teoriju evolucije koju oni religiozno pokušavaju da promovišu i kada shvatim nestašicu dokaza prelaznih formi u geološkim kolonama, ja shvatim svu tu viku, svu tu prevaru, i sve što se ulaže da bi se promovisala teorija evolucije. Ja onda pogledam na koncepte koje oni pokušavaju da nam prodaju kao mudrost sveta od ljudi nauke. Da, Bog je pretvorio mudrost ovoga sveta u ludost.

Sama ideja da ja mogu da vidim je razlog da je jednoga dana jedno malo stvorenje amfibiotske vrste izašlo iz vode podižući svoj prednji deo izvan vode, i da je zbog sunčevih zraka koji su udarali na njega prouzrokovali mutaciju, pa se stvorila pega, koja je nastavila da mutira sve dok nije postala nervni centar i na kraju razvila optičke mogućnosti, i hvala Bogu na toj pegi jer ja sada mogu da vidim. Da, Bog je pretvorio mudrost ovoga sveta u ludost. Ja čitam knjige o evoluciji. Zar nije Bog zaista pretvorio mudrost ovoga sveta u ludost.

Da li znate da su kade za kupanje, kada su prvi put bile predstavljene bile zabranjene od strane naučnika koji su upozoravali ljude da ih ne koriste jer su opasne po zdravlje? Ovi naučnici su prouzrokovali da u mnogim gradovima u Americi kade budu zabranjene za kućnu upotrebu. Govorili su o opasnosti koje kada mogu da prouzrokuju pogotovo ljudima koji su imali hronične bolesti.

Interesatno je koliko su često naučni udžbenici bili prerađeni. Iznenaden sam da se činjenice tako brzo menjaju. Kada sam ja išao u školu, svemir je bio samo dve milijarde godina star, a sada je dvanaest milijardi. Ja nisam toliko star. Meni je interesatno da Biblija nikada nije imala potrebu da bude prerađena; mi možda imamo nove prevode koji prilagode reči našem trenutnom rečniku da bih bolje razumeli, ali ako bih se neko usudio da promeni originalni tekst, onda bih on bio u velikoj nevolji. Mi ne moramo da je menjamo. Ne moramo da imamo prerađenu modernu verziju zar ne?

Bog je pretvorio mudrost ovoga sveta u ludost.

Jer budući da u premudrosti Božijoj ne pozna svet premudročću Boga, (1:21)

Bog je izvor mudrosti. O mudrost koja je u Hristu kaže, „U kojoj je sve blago premudrosti i razuma skriveno“ (Kološanima 2:3). Ali svet u svojoj mudrosti nije upoznao Boga. I za mene je to veoma interesantno, jer ne postoji prava mudrost koja eliminiše Boga.

Ljudi danas tako često govore o tome da su agnostici, mudrost ovoga sveta, prefinjene osobe, i veoma često u univerzitetima kada spomeneš Boga, pravu mudrost, osoba će ti reći, „Ja sam agnostik.“ Mudrost ovoga sveta nije upoznala Boga, ali sa druge strane, obično dete može da Ga zna. Gde je premudri? Reč agnostik na Latinskom je *ignoramus*, ali to ne zvuču prefinjeno, zar ne? „Šta sa Bogom?“ „O, ja sam ignoramus.“

Mislim da je Elifaz u pitanju, koji je rekao Jobu, „Ko može tajne Božije shvatiti, ili shvatiti savršenstvo Svemogućeg?“ Odgovor je, niko. Ti ne možeš početi sa zemljom i doseći Boga. To je ono što religija pokušava. Ljudi koji počinju sa zemlje u pokušaju da dosegnu božanstvo. I zbog toga, religije su osuđene na neuspeh.

Mi u Bibliji imamo otkrovenje Boga kroz Isusa Hrista, koje nije čovek u pokušaju da dosegne Boga, nego Bog koji doseže ljude. Počinje sa neograničenim, kao osnovom, koji doseže

8

1 Korinćanima
Čak Smit

ograničeno. Tako da Bog se ne može otkriti ljudskim pokušajima ili ljudskom mudrošću. Bog se može otkriti samo tako što se On sam otkrije čoveku i to je učinio kroz Isusa, i to okrovenje se često dogodi kroz propovedanje. Tako da svet u svojoj mudrosti nije upoznao Boga.

bila je Božija volja da ludošću poučenja spase one koji veruju. (1:21)

Bog se otkrio čoveku kroz propovedanje, da bi čovek mogao da veruje. Primitite da je ludost propovedanja, i propovedanje je zaista ludost, pogotovo na način na koji to neki rade. Ali ne propovedanje ludosti, to ne kaže, nego da je ludost propovedanja.

Jer i Jevreji znake ištu, (1:22)

Setite se da su oni rekli Isusu, „Pokaži nam znak da bih ti verovali.“

i Grci premudrosti traže. A mi propovedamo Hrista razapetog, Jevrejima, dakle, sablazan (1:22-23)

Ovo je čak i za učenike bio kamen spoticanja. Ideja da će Mesija da bude razapet je bio kamen spoticanja za njih.

Posle Petrove izjave Isusu, „Ti si Mesija,“ Isus mu je rekao, „Da, i Ja ću biti predan u ruke grešnika i oni će me razapeti i ubiti. I trećeg dana ću uskrsnuti.“ Petrov odgovor na ovu Isusovu izjavu je bio, „Daleko to od tebe Gospode.“ Kamen spoticanja! Petar se sablaznio. Njihov Mesija će biti odbijen, razapet! Nikako!

Mnogi Jevreji se i dan danas sablažnjavaju na ovu činjenicu da je Mesija razapet, i pored toga što to Pslam 22 i Isaja 53 to isto kažu.

„A mi propovedamo Hrista razapetog, Jevrejima, dakle, sablazan,“

a Grcima bezumlje; Onima pak koji su pozvani, i Jevrejima i Grcima, Hrista, Božiju silu i Božiju premudrost. Jer je ludost Božija mudrija od ljudi, i slabost je Božija jača od ljudi. Jer pogledajte znanje svoje, braćo, da nema ni mnogo premudrih po telu, ni mnogo silnih ni mnogo plemenitih; Nego što je ludo pred svetom ono izabra Bog da posrami premudre; i što je slabo pred svetom ono izabra Bog da posrami jako; (1:23-27)

Najbolje objašnjenje koje vam ja mogu dati o tome kako to da sam ja pastor Golgote je taj da je Bog izabrao šta je ludo pred svetom da posrami premudre, i Golgota baš to radi, posramljuje premudre. Oni dolaze iz svakavih pozadina da proučavaju naše metode, naše tehnike, naše programe, da bih otkrili kako to da toliko veliki broj ljudi dolazi u naše crkve.

I što je neplemenito pred svetom i uništeno izabra Bog, i što nije, da uništi ono što jeste, (1:28)

Bog koristi jednostavne stvari, a svrha toga je:

Da se ne pohvali nijedno telo pred Bogom. (1:29)

Ako bih Bog samo koristio silne i plemenite ljude, onda bih ti ljudi mogli da se hvale pred Bogom. Ljudi bih se hvalili ljudima koje Bog koristi. Bog ne želi da se ni jedno telo hvali pred Njime, tako da On koristi ludost propovedanja i koristi jednostavne ljude, ne mnoge premudre, ne mnoge silne, ne mnoge plemenite jer želi slavu za dela koja On čini kroz njih.

Iz kog ste vi u Hristu Isusu, koji nam posta premudrost od Boga i pravda i osvećenje i izbavljenje. (1:30)

Ovo su stvari koje nalazimo u Isusu i u propovedanju krsta Isusa Hrista, mudrost Božijju. Jer je Bog morao da uspostavi pravedni temelj na osnovu kog bih mogao da oprost i grehe ljudi. Da bih Bog mogao biti pravedan kada opravdava. Kako može pravedan Bog da oprost i čoveku greh?

Kada ovo analiziraš i dobro ispitaš, videćeš da je Bog imao problem, i On je rešio ovaj problem na krstu. Jer je On poslao Svog Sina da uzme krivicu naših greha i da primi kaznu za naše grehe, i On je umro duhovnom i telesnom smrću koje su rezultat greha. Duhovna smrt je prva. Na krstu je izjavio, „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“ Tamo na krstu je iskusio razdvajanje od Boga zbog naših greha. Fizička smrt je bila druga, kada je ispustio Svoj duh, plateći kaznu naših greha.

I pošto je plaćeno za kaznu greha, ako ja sada verujem u Isusa Hrista, Bog zbog toga šta je Isus uradio na krstu ima pravednu osnovu da mi oprost i grehe. Isus je bio moja zamena. O, mudrosti Božije u krstu Hristovom. Tamo na krstu je Božija pravednost otkrivena. Pravednost koja nije bazirana na zakonu ili mojim delima ili mojoj poslušnosti nekim pravilima, etici ili standardu koji su neki postavili, nego pravednost koja je sigurna i trajna jer je bazirana na delu Isusa Hrista za mene, a ne na mojim delima.

Ako bih moja pravednost bila bazirana na mojim delima, to bih onda bila varljiva stvar, veoma slaba. Ja bih imao pristup Bogu samo u nekim momentima, ali pošto je bazirana na delu Isusa Hrista, i On je naša pravednost, ja imam konstantan pristup. Pavle kaže, „Jer sve držim za štetu prema prevažnom poznanju Hrista Isusa Gospoda svog, kog radi sve ostavih, i držim sve da su trice, samo da Hrista dobijem, I da se nađem u Njemu, ne imajući svoje pravde koja je od zakona, nego koja je od vere Isusa Hrista,“ (Filipljanima 3:8-9). Hrist je naša pravednost pred Bogom.

On je naše posvećenje. Ja imam moć nad grehom. Meni je potrebna moć nad telom. Ja ne želim da živim po telu, ali isto tako vidim da je telo snažno. Moćno je; držime u svojoj moći. Ja pokušavam, borim se, molim se, zavetujem se, obećavam, i opet padnem. „Jadan li sam ja čovek, ko će me osloboditi?“

Hvala Bogu što me je Isus Hrist posvetio Bogu. Ja sada vidim sebe razapetim sa Hristom, jer sam u Hristu i Njegova smrt postaje moja smrt—smrt starog čoveka, smrt stare prirode. Ja sam kršten sa Hristom, i sahranio sam stari život i starog čoveka, i izlazim iz te vode uzdignut u Hristu u novi život po Duhu da bi živeo taj novi život. Hrist je učinjen posvećenje pred Bogom za mene. I On je izbavljenje Božije.

Izgubljen, rob grehu na propast. Ali kroz krst Isusa Hrista ja sam otkupljen i sada pripadam novom vlasniku i moja vernost pripada Njemu.

Da (kao što se piše) ko se hvali, Gospodom da se hvali. (1:31)

Da se ni jedno telo ne hvali pred Njime. Jedina stvar sa kojom mogu da se hvalim večeras je krst Isusa Hrista i Njegovom svršenom delu za mene.

2. poglavlje

I ja došavši k vama, braćo, ne dođoh s visokom reči ili premudrosti da vam javljam svedočanstvo Božije. (2:1)

Pavle nije došao do njih kao jedan od Korintskih filozofa, stojeći na ulici i pokušavajući da ih ubedi sa briljantnim govorom da prihvate Isusa Hrista. Pitam se gde je mesto dobrog govora za propovedaonicom. Interesatno je kako mi znamo da se divimo divnim govornicima sa propovedaonica. Ja nekad upitam da li dobar govor ima mesto na propovedaonici. Kod Pavla to nije bio slučaj. „I ja došavši k vama, braćo, ne dođoh s visokom reči ili premudrosti da vam javljam svedočanstvo Božije.“

Jer nisam mislio da znam šta među vama osim Isusa Hrista, i to rassetog. (2:2)

Ovo je ta zajednička veza koja nas je spojila zajedno, Isus Hrist; On razapet. To je sve što ja želim da znam.

I ja bejah među vama u slabosti, i u strahu i u velikom drhtanju. (2:3)

Pavle je upravo izašao iz veoma uznemirujućeg iskustva. Dok je bio u Galatiji on je želeo da ode u Aziju, ali mu je Sveti Duh zabranio, i pored toga Pavle je bio toliko bolestan da nije mogao ustati iz kreveta. Onda je imao viziju čoveka iz Makedonije koji ga je zvao, „Dođi ovamo i pomoz nam.“ Tako da se on uputio ka Makedoniji. Kada je stigao u Filip, tamo je propovedao evanđelje, pa su ga onda tamo uhapsili i stavili u zatvor i pretukli ga. Te je noći Gospod potresao temelje zatvora i sva su se vrata otvorila. Pavle je napustio Filip i uputio se ka Solunu, i kada je tamo propovedao izbio je veliki nemir. Onda je napustio Solun jer su želeli da ga se reše. Posle Soluna je stigao u Vereju. I tamo je nastala velika vika, pa je morao da napusti Vereju i uputio se ka Atini. I tamo na Areopagu su mu se rugali dok je on njima objavljivao istinu o Isusu Hristu. I sada posle svega toga, on dolazi do Korinta, slomljen čovek, u slabosti i strahu.

I reč moja, i poučenje moje ne beše u nadgovorljivim rečima ljudske premudrosti, nego u dokazivanju Duha i sile. (2:4)

To nije ljudska mudrost. Moj govor je bio demonstracija sile Božije i Duha Božijeg na delu. Ja verujem da veoma često sa propovedaonice dok se služi Reč Božija, da se mogu čuti reči proroštva, dar proroštva, dar mudrosti, i reči znanja za specifične potrebe ljudi. I zbog ovoga ja mogu da poslušam moje časove i da izvučem korisne stvari za mene. Znam da to zvuči čudno, ali ja sam nedavno na radiju čuo moju propoved i zaista sam uživao. Dobra poruka. Pa sam se upitao, „Da li sam ja to rekao?“ To je bilo dobro. Zašto? Zato što je to propovedanje bilo u dokazivanju Duha i sile Božije. Bilo je pomazano, bile su reči proročanstva, reči mudrosti i reči znanja.

Pavlova služba onima u Korintu nije bila u nadgovorljivim rečima ljudske premudrosti, nego u dokazivanju Duha i sile.

Da vera vaša ne bude u mudrosti ljudskoj nego u sili Božijoj. Ali premudrost govorimo koja je u savršenima, a ne premudrost veka ovog ni knezova veka ovog koji prolaze. Nego govorimo premudrost Božiju u tajnosti sakrivenu, koju odredi Bog pre sveta za slavu našu; Koje nijedan od knezova veka ovog ne pozna; jer da su je poznali, ne bi Gospoda slave razapeli. (2:5-8)

Prava mudrost, mudrost koja je od Boga, mudrost po kojoj se on obraća onima koji su sazreli u svom Hrišćanskom hodu i iskustvu.

Nego kao što je pisano: Šta oko ne vide, i uho ne ču, i u srce čoveku ne dođe, ono ugotovi Bog onima, koji Ga ljube. (2:9)

Ovo je verovatno jedan od stihova koji su najčešće citirani na pogrešan način u Bibliji jer ljudi stanu ovde. I kažu, „Nebo će biti tako divno...Oko ne vide, i uho ne ču, i u srce čoveka ne dođe ono što je Bog ugotovio onima koji Ga ljube.’ Bog je tako divan.“ Ali sledeći stih nam kaže,

A nama je Bog otkrio Duhom svojim; jer Duh sve ispituje, i dubine Božije. (2:10)

Pavle ovde govori o stvarima koje ovaj svet ne zna, on govori o očima sveta, ušima sveta, srcima ljudi u svetu, oni nemaju pojma o stvarima koje je Bog pripremio za one koji Ga vole. „A nama je Bog otkrio Duhom Svojim, jer Duh sve ispituje, i dubine Božije.“

Jer ko od ljudi zna šta je u čoveku osim duha čovečijeg koji živi u njemu? Tako i u Bogu šta je niko ne zna osim Duha Božijeg. (2:11)

Ovde je Svetom Duhu prepisano isto sveznanje koje Bog poseduje, da zna stvari Božije.

A mi ne primismo duha ovog sveta, nego Duha koji je iz Boga, da znamo šta nam je darovano od Boga; (2:12)

Bog nam je dao Duha Svetog da bih nas naučio, mi imamo potrebu kao što Jovan kaže, „I vi imate pomazanje od Svetoga, i znate sve.“ (1. Jovanova 2:20). „A utešitelj,“ Isus kaže, „Duh Sveti, kog će Otac poslati u ime moje, On će vas naučiti svemu i napomenuće vam sve što vam rekoh“ (Jovanovo evanđelje 14:26).

Bog nam je dao Duha Svetoga da bih mi mogli slobodno da znamo Božije stvari dok On uči naša srca Božijim putevima. I zbog ovoga ja uvek ohrabrim osobu da se pre čitanje Biblije moli, „Bože, neka Tvoj Sveti Duh prosvetli moj um i moje shvatanje za tvoju isitnu dok čitam.“

Da li ti se ikada dogodilo da pročitaš nešto iz Biblije i kad završiš se zapitaš, „Šta sam pročitao?“ I shvatiš da ti je mozak bio na ispaši. Nesećaš se ni jedne reči koju si pročitao. Um ti je verovatno bio negde na nekoj telesnoj aktivnosti, a ti si se trudio da pročitaš nešto duhovno.

I onda se setiš i kažeš, „Gospode pomози mi da razumem ovo,“ i ti pročitaš ovo ponovo i sada sve ovo ima smisla i to što čitaš počne da služi tvom srcu na moćan način. Sada vidiš stvari koje ranije nisi video. Sada razumeš stvari koje nisi ranije. Kao da iskoči iz stranice i počne da gori u tvom srcu. To je taj divni rad Svetoga Duha u nama, ućeci nas o putu pravednosti i istine.

Koje i govorimo ne rečima što je naučila čovečija premudrost, nego šta uči Duh Sveti; i duhovne stvari duhovno radimo. A telesni čovek ne razume šta je od Duha Božijeg; jer mu se čini ludost i ne može da razume, jer treba duhovno da se razgleda. (2:13-14)

Tako da je prirodni čovek u nepovoljnom položaju, jer ne može da zna stvari Duha. On ne može da ih primi; on ne može da ih zna jer su one duhovne.

Glav čovek ne može da uživa u simfoniji, slep čovek ne može da uživa u lepoti zalaska sunca. Zašto? Jer nema sposobnosti koje bih mu omogućile da uživa u njima. Prateći istu logiku, prirodni čovek ne može da primi ili da zna stvari Duha, jer nema sposobnosti koje bih mu to omogućile. Nedostaje mu Duh Sveti. I ako ti nedostaje Duh, onda je ne moguće da znaš stvari Duha.

(u kontrastu sa telesnim čovekom) Duhovni pak sve razgleda, a njega samog niko ne razgleda. (2:15)

Ili kako jedan drugi prevod kaže, „Onaj koji je duhovan razume sve stvari iako ga ne razume čovek.“

Prirodan čovek ne može da razume tvoju ljubav za Reč Božiju. On ne može da razume tvoju ljubav za Boga. On ne može da razume tvoju ljubav za Božije stvari. One su ludost za njega. Šta ti radiš da bih se zabavio? Prirodni čovek se izgubi i ne može da te razume. On ode od tebe i kaže, „Ne znam, on je lud. On govori o Bogu svo vreme, nešto nije u redu sa njime.“

Onaj koji je duhovan, on razume stvari iako on sam nije shvaćen od strane prirodnog čoveka, on ga ne razume. I to naravno prouzrokuje da postoje poteškoće u odnosima. Kada se deca obrate i prihvate Gospoda i odu kući i počnu da govore svojim roditeljima o duhovnim stvarima, odjednom se izgubi međusobna komunikacija.

Jer ko pozna um Gospodnji da Ga pouči? A mi um Hristov imamo. (2:16)

Šta on misli sa ovim? Kada je Pavle pisao Filipljanima, on je rekao, „Jer ovo da se misli među vama šta je i u Hristu Isusu, koji, ako je i bio u obličju Božijem, nije se otimao da se uporedi s Bogom; Nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluga, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovek. Ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti krstove“ (Filipljanima 2:5-8). Um koji je bio u Hristu je bio taj koji je bio voljan da se spusti, um poniznosti. „Mi um Hristov imamo,“ Pavle kaže. Um koji ne uzdiže sebe, niti svoju mudrost, nego um koji se podređuje Bogu, Njegovoj volji i autoritetu Božijem.

Mi imamo Hristov um. Oo, neka nam Bog pomogne da zaista imamo um Hristov, taj mentalni stav koji je Isus imao, da taj stav budi i naš stav. Da ne vladamo nad drugima, nego da služimo jedni druge u ljubavi.

Sledeće nedelje ćemo biti u trećoj i četvrtoj glavi i govorićemo o telesnom čoveku. Vidimo tri čoveka: prirodnog čoveka, duhovnog čoveka i sledeće nedelje, telesnog čoveka, i on je taj koji je u nevolji.

Neka vam Gospod da divnu sedmicu. Hodajte u Duhu. Budite vođeni Duhom. Neka vas Sveti Duh uči, da bih ste ove nedelje iskusili to obogaćenje svog života u Hristu, da postanete duhovni plutokrata, bogati, u luksuznom bogatstvu Gospodnjih stvari i stvari Duha dok vam Bog služi iz svojih neograničenih resorsa Njegove ljubavi, milosti, mudrosti i milosrđa. Rastite u milosti i poznanju našeg Gospoda i spasitelja Isusa Hrista. Neka ova nedelja bude specijalna nedelja rada Božijeg Duha u vašem životu, oblikujući vas u obličje Svog Sina. Dajte mesto i vreme Bogu da radi u vama. U Isusovom imenu.

3. poglavlje

Pavle je u drugoj glavi od četrnaestog stiha počeo da deli ljude u tri grupe. Počeo je prvo sa prirodnim čovekom, nespasenim čovekom, čovekom koji ne zna Isusa Hrista. I za ovog čoveka je rekao, „On ne može da primi stvari Duha Božijeg jer su one za njega ludost, niti ih može znati jer su one duhovne stvari.“ Tako da je prirodni čovek u mraku, nije u mogućnosti da vidi, nije u mogućnosti da zna stvari Božije.

Bitno je da ovo shvatim, jer kada se molim za one koji nisu spašeni, ja shvatam da je sotona, bog ovoga sveta, zaslepio njihove oči da ne vide istinu. Tako da oni ne mogu da prime, niti da znaju istinu, jer ih je sotona zaslepio za istinu o Bogu. „I da se iskopaju iz zamke đavola, koji ih je ulovio žive za svoju volju“ (2. Timoteju 2:26).

Tako da, ako se molimo za prirodnog čoveka, naše molitve treba da budu u tom pravcu da im Bog otvori oči za istinu, da ih Bog oslobodi od sotonine moći po kojoj ih on drži u slepilu za istinu o Bogu, i da se sotonin rad nad njima veže da bih se oni mogli osloboditi i da oni postanu slobodni moralni agenti. Da bih sa time bili u mogućnosti da prime Isusa Hrista.

Pogrešno je zvati prirodnog čoveka, slobodnim moralnim agentom. On je veoma daleko od slobode. On je vezan i oslepljen silom tame. Tako da molitva treba da bude upućena da on bude oslobođen od sile tame da bih postao slobodan moralni agent, da bih mogao da poveruje.

Nasuprot prirodnom čoveku imamo duhovnog čoveka. Kao što Pavle kaže, „Duhovni pak sve razgleda, a njega samog niko ne razgleda. Jer ko pozna um Gospodnji da Ga pouči? A mi um Hristov imamo“ (1 Korinćanima 2:15-16).

Duhovan čovek je čovek čiji je um pod kontrolom Duha. Čovek je trostruko biće, telo, duša i duh. Ako je telo glavno, onda je tvoj um pod kontrolom tela i tvoj um je onda okupiran telesnim potrebama, onda imaš to šta Pavle u Rimljanima 8 zove, „telesni um“ ili „telesni um je u neprijateljstvu sa Bogom, niti Ga može znati.“

Kada se osoba nanovo rodi od strane Duha Božijeg, ona onda postane, duh, duša i telo. I kada je duh glavni, onda imaš Duhovni um, um koji je pod kontrolom Duha, kao što Pavle ovde kaže da, „Mi um Hristov imamo.“ I kako sad ulazimo u treću glavu, Pavle će nas upoznati sa trećom kvalifikacijom čoveka.

I ja, braćo, ne mogoh s vama govoriti kao s duhovnima (3:1)

Pavle se sada obraća onima u Korintskoj crkvi koji su navodno nanovo rođeni, ali koji nisu duhovni, jer on kaže, „Ne mogu sa vama govoriti kao sa duhovnima,“

nego kako s telesnima, kao s malom decom u Hristu. (3:1)

Ljudi često pitaju, da li je moguće da osoba bude telesni Hrišćanin? Telesni Hrišćanin je osoba koja je prihvatila Isusa Hrista kao svog Gospoda i Spasitelja, ali nema pobjedu nad telesnim požudama i zbog toga još uvek hoda pod kontrolom tela. On veruje, on je prihvatio Isusa kao Spasitelja, ali ne kao i Gospoda, jer telo i dalje vlada nad njime. I njemu je potrebno da bude oslobođen od sile tela koje ga drži pod kontrolom. Pavle ovako opisuje da je stanje onih koji su u Korintu.

On ne može da govori sa njima kao sa duhovnima, jer su i dalje telesni, nego ih zove bebama u Hristu. On priznaje da su oni u Hristu ali su nažalost još uvek bebe. Kao što postoji prirodan

fizički razvoj i rast osobe takođe treba da postoji i duhovan razvoj i rast. Postoji vreme kada je divno što si beba u Hristu. Ja volim da vidim bebe u Hristu.

Za mene je divno kada vidim da neko shvati da je Isus Gospod i da su mu gresi oprošteni. Taj entuziazam, ljubav i uzbuđenje koje ima taj novi vernik za stvari Duha su divne. Zabavno je biti sa tim osobama jer su uzbuđeni za Gospodnje stvari. Ali je takođe bitno za njih da odrastu i u potpunosti sazru.

Postoje mnoge odlike beba u Hristu, i Pavle navodi ovde neke od njih. Kao prvo, njima je potrebno mleko jer nisu u mogućnosti da prime čvrstu hranu Reči Božije. Tako da je njihovo prvo zajedništvo bazirano na iskustvu. Tako da oni dovode u vezu njihova iskustva sa osećanjima koja imaju, sa uzbuđenjima koja imaju, radošću, i oduševljenjem za duhovne stvari, pošto su po prvi put u mogućnosti da rezonuju i razumeju Duhovne stvari.

Ali, Božija želja je da kako rastemo i kako se razvijamo duhovno, da dođemo do potpunog sazreća, kao što nam to Pavle otkriva u njegovoj poslanici Efežanima, kada kaže da želi da oni postanu savršen čovek. I ova reč *savršen je u potpunosti sazreo*, u meri rasta visine Hristove. Božija je želja da dok sazrevamo, da rastemo duhovno u naličje Isusa Hrista.

Divno je videti kada je beba beba, i kada treba da bude beba. Ja ne znam ništa drugo što može tako da dodirne osobu kao što beba može. I prve reči koje baba kaže je uvek uzbudljiv događaj. Prvi put kada tvoje malo dete kaže, „Da da,“ je uzbudljivo iskustvo jer znaš šta su rekli. Ja nikada neću zaboraviti kada je moja ćerka prvi put rekla ove reči. To je bilo kada smo živeli u Tuksonu iza crkve. Bila je Nedelja uveče. Mi smo imali jednu veliku sobu koju smo podelili sa zavesama i Dženina jaslaja je bila u našoj sobi. Mislim da je Kej bila već u crkvi i ja sam se približavao ormanu da bi dohvatio kaput i Džen je bila u jaslama, i tada je rekla, „Da da.“ Ja sam uzviknuo od uzbuđenja i rekao joj, „Šta si rekla? Šta je to bilo?“ A naravno, ona nije htela da ponovi. Ali je zato imala najslađi osmeh na licu koji je govorio, „Rekla sam,“ i od tog momenta ona je počela da me zove Da da. Ja sam jedva dočekao da kažem Kej šta je naša beba rekla, „Da da.“ Bilo je uzbuljivo svako jutro pogledati na jaslaja i kada bi se ona probudila čuti reči, „Da da.“ Ka sam voleo da čujem te reči.

Ali ako bih sada otišao do njene kuće i našao je da leži i kada se probudi da mi sa istim osmehom na licu kaže, „Da da,“ to me ne bi uzбудilo. To bi me zabrinulo, jer bih ona trebala dosada prirodno da se razvije i sazre, i ona naravno jeste sazrela i razvila se. Sada je uzbudljivo sestati sa njom i razgovarati, jer je ona veoma inteligentna osoba i ima dobre uvide u stvari. Naša komunikacija je sada na mnogo većem nivou nego kada je bila mala. I tako treba da bude, jer vremenom treba da dođe do razvoja.

Kada se osoba nanovo rodi od strane Duha Božijeg, ona je duhovna beba, beba u Hristu, i to je divno videti, taj sveži rad Duha Božijeg u njihovim životima. Ali ako je posle petnaest godina, ili dvadeset godina, ta osoba i dalje u jaslama, ako nije sazrela, ako se nije razvila u duhovnom rastu ili zrelosti, onda je bol i tragično posmatrati takvu osobu. Važno je da odrastemo.

Pavle je rekao da su oni telesni i da zbog toga nisu u mogućnosti da prime čvrstu hranu Reči Božije. Oni su i dalje bili zainteresovani za mleko.

Sada će Pavle navesti drugi znak telesnosti,

Jer gde su među vama zavisti i svađe i nesloge, (3:3)

Ove stvari su postojale među njima. Zavist, svađe, podele, obeležja telesnosti, i Pavle kaže da dokle god ove stvari postoje,

niste li telesni, i ne živite li po čoveku? Jer kad govori ko: Ja sam Pavlov; a drugi: Ja sam Apolov; niste li telesni? (3:3-4)

Ovaj duh partijske podele ili denominacije, odbijanje priznanja celog Hristovog tela, je obeležje telesnosti. Srušiti denominacijske prepreke i voleti bližnjeg iako je on Baptista, ili ako je Pravoslavac, ili Katolik. Važno je prihvatiti ga kao brata u Isusu Hristu. Bitno je da ja ne vidim ove razlike. Za mene je tragično da mnogi ljudi umesto da se indentifikuju sa Isusom Hristom, oni se indentifikuju sa određenom crkvom kojoj pripadaju. „Da li si Hrišćanin?“ „Ja sam Baptista.“ „Da li si Hrišćanin?“ „Pa, ja sam Pravoslavac.“ „Da li si Hrišćanin?“ „Ja sam Katolik.“ Ja mislim da je to tragično. Ako su vernici treba da se indentifikuju sa Isusom Hristom. „Da li si Hrišćanin?“ „Budi siguran da jesam.“ „U koju crkvu ideš?“ „U Njegovu crkvu.“ „Kada si se pridružio toj crkvi?“ „Ja sam se rodio u tu crkvu po Duhu Božijem kada sam prihvatio Isusa Hrista kao Spasitelja.“ Bitno je videti celo telo Hristovo.

Strastvena podela tela Hristovog u ovim pravcima je znak telesnosti. „Neki kažu, ‘Ja sam Pavlov,’ drugi, ‘Ja sam Apolov.’“ A Pavle kaže,

Ko je dakle Pavle a ko li Apolo do samo sluge kroz koje verovaste, kao što i svakom Gospod dade? (3:5)

Oni su samo instrumenti koje je Bog koristio da vas dovede do vere.

Ja posadih, Apolo zali, a Bog dade te uzraste. Tako niti je onaj šta koji sadi, ni onaj koji zaliva, nego Bog koji daje te raste. (3:6-7)

Pavle kaže, „Ko sam ja? Ko je Apolo? Mi smo samo instrumenti koje je Bog koristio. Vi ne bih ste smeli da se indentifikujete sa nama. Poistovetite se sa Gospodom. Bog je taj koji daje život. Ja sam samo posadio semenje, a Apolos je zalivao. Mi smo samo bili instrumenti koje je Bog koristio da bih vas doveo do spasenja. Ali je Bog taj koji vam je dao život, i zato se poistovetite sa Njime.“

A onaj koji sadi i koji zaliva jednaki su; (3:8)

Apolo i ja smo jedno. Zašto vi pokušavate da stvorite podelu? Mi smo jedno.

i svaki će primiti svoju platu po svom trudu. (3:8)

Pavle će primiti svoju nagradu zato što je sadio. Apolos će primiti svoju nagradu zato što je zalivao. I ovo je divna stvar u Gospodnjoj službi, da nas On nagradi za to delo koje učinimo, ne za rezultate jer rezultati pripadaju Njemu.

Ja sam na plati, ja nisam na proviziji. Mene ne plaća na osnovu provizije. Ja sam na Gospodnjoj plati da učim Njegovu Reč; i šta god bude rezultat toga je Njegovo i za Njegovu slavu.

Ja ne mogu da prouzrokujem plod u tvom životu. Sve što ja mogu je da učim Reč Božiju, da zalivam u stvarnosti. Možda je neko drugi zasadio seme, ali smo sada ovde i zalivam, obrađujem, i ponekad zasađujem, super. Ali delo Božije je ono što se računa. Bog je taj koji daje život i koji daje život Reči, i zbog toga ja samo primam nagradu za ono šta sam učinio, i primam tu nagradu bez obzira da li išta izađe od toga, jer sam bio veran da uradim ono šta me je Bog pozvao da učinim.

I to je ono što treba da shvatimo: da nas Bog nagrađuje za delo na koje nas je pozvao, a ne za rezultate tog dela. Ponekad se osećamo veoma obezhrabreni jer smo svedočili tolikom broju ljudi a niko se nije obratio. „Ja nisam u stanju da dovedem osobu do vere u Isusa Hrista a sa

mnogima sam razgovarao." To nije bitno, barem što se tvoje nagrade tiče, Bog te je samo pozvao da im kažeš.

Bog nas nije pozvao da prepiranjem dovedemo ljude do vere u Isusa Hrista, ili da se raspravljamo sa ljudima oko stvari koje nisu bitne. Meni je patetično da se često nađemo u poziciji da branimo Reč Božiju. Bog nas nije pozvao da branimo Njegovu Reč. Bog nas je pozvao da koristimo Njegovu Reč.

Kada bi se našao u mačevalačkom dvoboju i kada bih izvukao svoj mač, ti ne bih rekao, „Budi pažljiv, ovaj mač je najoštrij na svetu. Može da preseče šta god hoću, od najboljeg čelika je napravljen, i može da peva,“ ili šta god da bih rekao. Ti nećeš braniti svoj mač nego ćeš ga koristiti. Nemoj braniti Reč Božiju, već je koristi. Gospod će uraditi sve ostalo.

Pavle, govoreći o sebi i Apolosu,

Jer mi smo Bogu pomagači, (3:9)

„Vidite, ja sam posadio, Apolos je zalivao, ali smo obojica radili zajedno sa Bogom.“ I za mene je ovo slavni pojam, da sam ja radnik zajedno sa Bogom, radim zajedno sa Bogom na Njegovoj njivi. Mi smo Božiji vinograd, sad, setva, vinova loza. Isus je rekao, „Ja sam pravi čokot, moj Otac je vinogradar, svaku lozu na Meni koja donosi rod...“

a vi ste Božija njiva, (3:9)

On obrađuje tvoj život da bih ti mogao da rodiš rod za Njegovu slavu. Pavle nastavlja da kaže,

Božija građevina. (3:9)

Vi ste delo Božije. Vi niste delo Čak Smita, ili nekog drugog pastira. Vi ste delo Božije. Bog je taj koji je uradio Njegovo delo u vama kroz Njegovu Reč. Tako da onaj koji sadi je ništa, i onaj koji zaliva je ništa, već Bog koji daje život i plod. I zato,

Po blagodati Božijoj koja mi je dana, ja kao premudri neimar postavih temelj, a drugi zida u visinu; ali svaki neka gleda kako zida. (3:10)

„Ja sam sadio; vi ste Božija građevina.“ On polazi od njive i stiže do građevine, od polja ka zgradi. „Ja sam zasadio, Apolo je zalivao. Ja sam postavio temelj. Apolo je došao i gradio na tom temelju. Vi ste Božija građevina.“ Ali Pavle daje i upozorenje, „Neka svaki gleda kako zida.“

Jer temelja drugog niko ne može postaviti osim onog koji je postavljen, koji je Isus Hristos. (3:11)

Crkva je Božija građevina koja je sagrađena na temelju Isusa Hrista. Nijedan drugi čovek nije u stanju da postavi drugi temelj sem onoga koji je postavljen.

Tužna je greška Katoličke Crkve što su objavili da je Petar temelj na kojem je crkva sagrađena. Ako pogledamo u Matejevom evanđelju, 16. glava, videćemo Isusa da je u Cezareji Filipi, gde kaže, „Šta ljudi kažu ko sam Ja?“ I učenici su onda rekli sve ideje koje su ljudi tada imali o Njemu.

I na kraju je Isus upitao lično njih, „Šta vi kažete ko sam Ja?“ A Simon Petar odgovori i reče: „Ti si Hristos, Sin Boga Živoga.“ Ili „Ti si Mesija. Sin Boga živoga. I odgovarajući Isus reče mu: Blago tebi, Simone sine Jonin! Jer telo i krv nisu to tebi javili, nego Otac moj koji je na nebesima. A i ja tebi kažem: ti si Petar (ti si mali kamen), i na ovom kamenu (steni) sazidaću crkvu svoju, i vrata paklena neće je nadvladati“ (Matejevo evanđelje 16:16-18).

17

1 Korinćanima
Čak Smit

Zbog ovoga Katolici kažu da je Petar stena na kojoj je crkva sagrađena. Da je on temelj. Ali to nije tačno. Isus je rekao, „Ti si Petar (mali kamen), i na ovoj *petri* sazidaću Svoju crkvu.“ Šta je ova *petra* na kojoj je crkva sagrađena? To je Petrovo priznanje da je Isus Hrist Mesija, Sin živoga Boga. To je temelj na kojem je crkva sagrađena, kao što Pavle kaže, „Jer temelja drugog niko ne može postaviti osim onog koji je postavljen, koji je Isus Hristos.“

On je temelj crkve. On je taj na kome je crkva sagrađena. I mi moramo biti pažljivi kako gradimo na tom temelju.

Ako li ko zida na ovom temelju, zlato, srebro, drago kamenje, drva seno, slamu, Svakog će delo izaći na videlo; jer će dan pokazati, jer će se ognjem otkriti, i svako delo pokazaće oganj kao što jeste. I ako ostane čije delo što je nazidao, primiće platu. A čije delo izgori, otići će u štetu: a sam će se spasti tako kao kroz oganj. (3:12-15)

Hrist je temelj na kojem je crkva sagrađena. Pavle potvrđuje da ima onih koji grade sa drvetom, senom i slamom. Dok drugi grade sa zlatom, srebrom i dragim kamenjem. Ali, dolazi dan u kojem će se ova građevina testirati. Biće testirana ognjem, i kada taj dan dođe, tada će se videti koji su materijali korišteni pri njenju građevini.

Ja verujem da danas mnogi veliki religiozni sistemi koji postoje da su građeni sa drvetom, senom i slamom. Ja verujem da živimo u vremenu u kojem smo izgubili pravu veru u Boga i mogućnost Isusa Hrista da uradi ono šta je rekao da će da uradi. Jer je On rekao Petru, „Na ovom kamenu sazidaću crkvu Svoju.“ I mi smo nekako došli do ideje da On ne može da sazida Svoju crkvu bez naše pomoći i naših ideja.

I zato mi moramo da pomognemo Gospodu da izgradi Svoju crkvu. Mi ćemo imati kampanje da prikupimo priloge sa kojima ćemo mi da pomognemo Gospodu da sazida Svoju crkvu, jer On želi da sazida Svoju crkvu, ali On to ne može bez naše pomoći i naših ideja.

I zato mi idemo u škole koje će nas uče psihologijom da bih mogli da napišemo pisma, reklame i govore koji će ohrabriti ljude da odmah odreaguju na naš apel. „Ovo je deo naše tradicije i nacije, i da bih mi nastavili naše kulturno nasleđe, treba nam vaša finansijska pomoć, i ako to učinite imaćete posebne blagoslove crkve.“ I ove taktike mogu da funkcionišu na onim ljudima koji nisu u stanju da misle svojom glavom. Prevare.

Kako čeznem za danom kada će crkva biti ponovo čista. Mislim na takvu čistoću koja je bila u ranoj crkvi gde vidimo kada su Ananija i Safira došli u crkvu sa namerom da prevare bili ubijeni od strane Svetoga Duha. Takvu čistoću kao kada je Šator Sastanka bio postavljen i kada su obožavali Boga, i kada su dva Aronova sina uzeli lažnu vatru da prinesu pred Bogom, i vatra sa oltara ih je spalila zbog toga.

Danas postoji mnogo lažne vatre koja je ponuđena pred Gospodom: drvo, seno i slama. Jednog dana će sve to biti testirano sa ognjem, i mnogo toga što je učinjeno u ime Isusa Hrista će biti spaljeno i nestaće. Budi pažljiv kako gradiš na temelju. Pobrini se da gradiš sa zlatom, srebrom i dragim kamenjem. Mi smo Božija građevina. Crkva je Božija građevina. Hrist je temelj, i zato budi pažljiv kako gradiš. Doći će dan kada će biti testirana sva naša dela.

Sećate se da je Isus rekao u propovedi na Gori, u šestoj glavi, „Pazite da pravdu svoju ne činite pred ljudima da vas oni vide.“ Drugim rečima, On ovde kaže da pazimo da ne činimo stvari zato da bih nas ljudi videli i da bih dobili hvalu i nagradu od ljudi. Jer je Isus rekao za to, „To je vaša nagrada.“ Zato, kada se moliš, nemoj da to pretvoriš u veliku predstavu. Nemoj uvek govoriti ljudima da se često moliš da bih oni pomislili da si ti veliki molitveni ratnik. Jer Isus za to kaže, „To je tvoja nagrada.“ Kada daješ, nemoj to činiti tako da to bude javno, da bih svako znao, jer

ti je to onda nagrada. Kada postiš, nemoj da javno objaviš sa svojom pojavom da postiš, jer ako i to činiš da drugi vide i da misle o tebi kao o duhovnoj osobi, primio si svoju nagradu.

Nego čini sve ove stvari za Oca, pred Njime, u tajnosti pred Njime, i primićeš onda nagradu od Njega. Isus nas upozorava da ako činimo ove stvari pred ljudima da bih dobili hvalu i priznanje od ljudi da će to biti jedina nagrada koju ćemo primiti. Tako da će našim delima biti suđeno, da bih se otkrilo kakvi su bili motivi naših srca iza tih dela kada budemo stajali pred Bogom.

Ima puno divnih i veličanstvenih stvari koje su učinjene, za koje ćemo se šokirati kada vidimo motive iza njih. Ima stvari koje sam učinio koje su bile potpuni neuspeh. Totalni promašaj. Ali motiv mog srca je bio ispravan u tim stvarima. I nije toliko u tome šta ja učinim, nego u motivu koji je iza tog dela.

Pavle sada ide sa slike građevine na lične primere.

Ne znate li da ste vi crkva (*hram*) Božija, (3:16)

Postoje dve Grčke reči za hram, prva je *herion* i odnosi se na ceo kompleks hrama. Obuhvata zgrade, dvorišta, tremove i lokaciju na kojoj se nalazi. Sotona je postavio Isus na vrhu hrama, *herion* u Matejevom evanđelju 4:5.

Druga Grčka reč za hram je *naos*, i ona se odnosi na unutrašnji deo hrama, na sveto mesto. Ovu reč je Isus upotrebio kada su fariseji zatražili znak od Njega, i On je rekao, „Uništite ovaj hram i za tri dana ću ga podignuti.“ Reč koju je upotrebio za hram je *naos*, unutrašnji deo hrama, sveto mesto.

Pavle kaže, „Vi ste *naos* Božiji.“ Unutrašnji deo hrama je bio deo božanske aktivnosti. To je bilo mesto na kojem se Bog objavljivao čoveku. To je mesto gde je čovek imao odnos sa Bogom, Šekajna je prebivala u *naosu*, u unutrašnjem delu hrama. Pavle kaže, „Vi ste *naos* Božiji.“ To znači da je tvoj život postao centar božanske aktivnosti. Tvoj život je instrument kroz koji se Bog objavljuje ljudima danas. Tvoj život je prebivalište Boga, tvoje telo.

„Ne znate li da ste vi hram Božiji,“

i Duh Božji živi u vama? (3:16)

Svaki vernik u Isusa Hrista ima Duha Božijeg koji prebiva u njemu. Tog momenta kada si upitao Isusa da uđe u tvoj život, Duh Božiji je počeo da prebiva u tebi. Pavle kaže, „Ne znate li da ste hram Božiji i da Duh Božiji živi u vama?“ I onda nastavlja sa,

Ako pokvari ko crkvu Božiju, pokvariće njega Bog: (3:17)

U šestoj glavi će nam reći koji su sve načini na koje možemo da pokvarimo hram Božiji, i tamo nam isto kaže da je naše telo *naos* Božiji. Ako učinim preljubu, Pavle kaže da ja onda grešim protiv svog tela, koje je hram Boga, deo Hristovog tela, spojen Njemu.

I ako se ja spojim za bludnicom, ja ustvarnosit dovodim Hrista u taj odnos, i sa time grešim protiv svog tela, sa time opoganjujem hram Božiji. I upozorenje ovde je, „Ako pokvari ko hram Božiji, pokvariće njega Bog.“ Ja verujem da mi treba da poštujemo i da cenimo naša tela kao hram Božiji. Ja verujem da treba da se brinemo o našem telu. Verujem da treba da se trudimo da jedemo zdravu hranu. Mislim da treba da se klonimo koliko god je u našoj mogućnosti od ne zdrave ishrane, jer verujem da možemo da pokvarimo hram Božiji sa hranom koja nam može škoditi i sa drugim stvarima koje nam škode.

I u suštini, iako ovde uglavnom govori duhovnom a ne o telesnom okaljivanju hrama Božijeg, je važno da se mi čuvamo da budemo čisti i sveti. „Ako pokvari ko hram Božiji, pokvariće njega Bog.“

jer je crkva (naos Božiji) Božija sveta, a to ste vi. (3:17)

Ovo je poziv na svet, pravedan život.

Niko neka se ne vara: ako ko među vama misli da je mudar na ovom svetu, neka bude lud da bude mudar. Jer je premudrost ovog sveta ludost pred Bogom, jer je pisano: Hvata premudre u njihovom lukavstvu. (3:18-19)

Raste shvatanje da je nauka obmana i da su naučnici često krivi u mnogim slučajevima za namerne obmane dok se oni navodno bave sa absolutnim stvarima. I nauka bih navodno trebala da bude skup absolutnih stvari i činjenica.

Jedan od najpoznatijih naučnika, Ajnštajn, je rekao, „Nema ničega što je absolutno; sve je relativno.“ I sada vidimo interesantan pokret među intelektualcima, kako počinjemo da otkrivamo da ne svaka nauka je nauka i da postoji puno obmana u naučnim krugovima.

Za mene, jedna od najvećih obmana koju ljudi nauke promovišu i koju pokušavaju da prisile na sve ljude je teorija evolucije. Navodno, teorija evolucije je naučna teorija, i da je veoma verodostojna, i da svaka grana nauke je prihvata kao činjenicu, po rečima onih koji je promovišu. Mada postoji ogroman broj naučnika koji kažu, „Samo malo. Evolucija ima previše rupa, previše neobjašnjivih stvari.“ Evolucija nije zadovoljavajuće objašnjenje za postanak života.

Postoje ljudi koji tvrde da su naučnici i koji ulažu sav trud da prisile ovu obmanu evolucije na društvo. I moram da priznam da su veom uspešni u tome. Ali evolucija nije nauka u opšte. Ona ne poseduje potrebne empiričke dokaze da bi se dokazala kao nauka.

Oni još uvek nisu u stanju da prikažu kako je moguće u zatvorenom sistemu imati sponatano stvaranje života. Čak, naprotiv mi imamo milione dokaza koji nam pokazuju da je ne moguće imati spontano stvaranje životu u zatvorenom sistemu. Praktičan primer ovoga je ovaj, zamisli da odeš u prodavnicu i kupiš konzervu sardina, ili tunjevine, kajsija ili šta god, i otvoriš tu konzervu ti očekuješ da se u konzervi nađe to što piše na njoj da je unutra, a da je tačna teorija spontanog stvaranja života u zatvorenom sistemu, ko zna šta bi se našlo u konzervi svaki put kada je otvoriš.

Tu imamo zatvoreni sistem, tu imamo milijarde i milijarde konzervisane hrane, koja se prodaje, i imamo svo pouzdanje u nemogućnost zatvorenog sistema da proizvede život. I zbog toga mi stavljamo hranu u konzerve, da bih se ta hrana mogla očuvati i da se novi život ne formira u njima.

Nažalost, ponekad se dogodi da neka od konzervi nije dobro zatvorena ili nije pravilno sterilizovana i u tim slučajevima se pojavi neželjeni život u njima. Kada sam radio u jednoj prodavnici, često se znalo dogoditi da neka od konzervi bude nepravilno zatvorena, i ona bi ponekad eksplodirala i izlila bih svoj sadržaj po celom pakovanju pa bih onda morali da vratimo celo pakovanje jer je moguće da nisu pravilno sterilizovane. I kad god bih video konzervu kojoj bih krajevi bili izgurani, znao bih da se nešto u toj konzervi formirano što ne treba da bude.

Ali pored svega ovog, nama je i dalje evolucija prodavana kao naučna činjenica. To je prevara od strane nauke. „Mudrost ovog sveta je ludost za Boga. Bog hvata premudre u njihovom lukavstvu.“

I opet: Gospod zna pomisli mudrih da su ništa. Zato niko da se ne hvali čovekom, (3:20-21)

Pavle kaže, „Nemojte se hvaliti Pavlom, nemojte se hvaliti Apolom, nemojte se hvaliti čovekom. Čovek je čak i u svom najboljem izdanju, prazan. Misli mudrih su prazne. Nemojte se hvaliti čovekom.“

jer je sve vaše. Bio Pavle, ili Apolo, ili Kifa, ili svet, ili život ili smrt, ili sadašnje, ili buduće: sve je vaše; A vi ste Hristovi, a Hristos Božji. (3:21-23)

Ja mogu da naučim od Pavla, ili Apolosa ili Petra, ili bilo koga drugog. Svako ima nešto da ponudi. I za neke moraš dobro da prebiraš da bi došao do nečega šta vredi, a za neke je najbolje neslušati ih.

Sve je vaše, i zato naučite da naučite od svakoga oko vas.

4. poglavlje

Tako da nas drže ljudi kao sluge Hristove i pristave tajna Božijih. (4:1)

Sluge Hristove, Grčka reč upotrebljena ovde znači *oni koji su veslači ispod palube*. To su bili oni koji su se nalazili na dnu broda i koji su bili korišteni za pokretanje broda, i oni su bili vezani lancima za vesla. Oni bih imali osobu koja bi im naređivala kada i kako da veslaju. Tako da Pavle ovde koristi ovu specifičnu Grčku reč, „Mi smo veslači pod palubom za Hrista.“ Mi smo na dnu. Mi samo veslamo na Hristovu komandu.“

Zatim kaže, „Pristave tajna Božijih.“ Ovo se odnosi na to da su oni upravnici i upravnik je onaj koji je odgovoran za gospodareva dobra. On je bio taj koji je upravljao zbivanjima u kući. On se brinuo za potrebe domaćinstva. Njemu su poverena gospodareva dobra, iako je i on sam bio i dalje sluga, ali je nadgledao gospodareva dobra.

Pavle ovde koristi drugu Grčku reč za upravnikom, „Mi smo nadglednici stvari koje pripadaju Gospodaru.“

A od pristava se ne traži više ništa, nego da se ko veran nađe. (4:2)

Jedan od zahteva da bih bio upravitelj je da budem veran u onome na šta sam pozvan da uradim ili da u tome šta mi je dato. Tvoja vernost da učiniš ono na šta te je Bog pozvao je to za šta ćeš, ili ne ćeš, jednoga dana primiti nagradu.

Da li si veran Božijem pozivu za tvoj život? A od pristava se ne traži više ništa, nego da se ko veran nađe. Pavle dalje kaže,

A ja malo marim što me sudite vi ili čovečiji dan; a ni sam sebe ne sudim. (4:3)

Pošto je bilo ta podela zbog koje su govorili, „Ja sam Pavlov, ja sam Apolov, ili ja sam Petrov,“ se čini da su time isključivali druge. Naime, ima ljudi koji mogu da pokažu svoju lojalnost samo jednoj osobi i pošto pokazuju lojalnost samo jednoj osobi oni druge osobe ogovaraju.

I kada kažu, „Ja sam Apolov,“ oni ustvarnosti omaložavaju i osuđuju Pavla. „Ne marim što mi sudite,“ i to je jedna od prvih osuda sa kojima se suočavamo, osuda od ljudi. Ali ljudska osuda je i u najboljem slučaju neispravna. Jer postoji jedna stvar koju mi ne možemo da sudimo, a to je motiv zbog kojeg neko nešto uradi. I zbog toga što mi ne možemo da sudimo motivima, naš sud nije pravedan sud.

Oni zaista nisu znali Pavla, oni nisu znali Pavlovo srce. Ali i pored toga, oni su ga ogovarali. I Pavle kaže, „Čuo sam da mi sudite. To me ne brine, ja sam sebi ne sudim.“ Druga vrsta suda sa kojim se možemo suočiti je samo-osuda. I kada Pavle kaže, „Ja samome sebi ne sudim,“ on govori o tome da on ne osuđuje samoga sebe. Tragično je da ima ljudi koji konstantno sude sebi i osuđuju sami sebe. „Ja nisam dobar. Ništa ne mogu da uradim kako treba. Ja sam propali slučaj.“ Oni stalno osuđuju sebe. Pavle kaže, „Ja samome sebi ne sudim.“

Ja verujem da mi treba da učinimo najbolje što možemo a ostatak da predamo. To je najbolje što ja mogu da učinim i ako je nered, pa onda je nered. To je najbolje što mogu. Ja onda ne odem želeći se i jadikujući, „Baš sam zeznuo. To nisam dobro uradio. Nisam rekao prave reči.“ Ja sam dao sve od sebe, a ostatak ostavljam Gospodu. „Gospode, ovo je najbolje što mogu. Žao mi je zbog toga, ali je to bilo najbolje što sam mogao.“ Ja onda zbog toga ne bijem

22

1 Korinćanima
Čak Smit

sebe u grudi, niti se nerviram misleći, „Da li sam uradio pravu stvar? Da li sam mogao više?“ Dao sam sve od sebe. Učinio sam ono što sam mislio da je ispravno u datom momentu. Ja ne osuđujem sebe zbog tog rezultata. Veoma često, moje najbolje nije dovoljno, ali ja ne mogu to da promenim. To je najbolje što ja mogu. Tako da je ne sudim sebi u tom smislu da ja osuđujem sebe.

Jer ne znam ništa na sebi; no zato nisam opravdan, (4:4)

Ono što on tu kaže je, „Ja ne znam ništa šta bih išlo protiv mene.“ I to je jaka izjava. Ali i u tome on nije opravdan. To ne znači da sam ja pravedan zato što ne znam ništa šta bih išlo protiv mene, to me ne čini pravednim.

ali Onaj koji mene sudi Gospod je. (4:4)

Ovo je treći sud i ovo je onaj koji se računa. Ovo je sud za koji se ja brinem. Baš me briga šta ti kažeš o meni. Stalo mi je, ali šta ja tu mogu. Meni tolko ne znači šta ja mislim o sebi. Ali sam veoma zabrinut šta Gospod misli o meni. Ti me možeš osuditi za ono šta sam učinio, ali me to ne brine. Ja mogu sebi da sudim, ali to nije bitno. Ja ću stajati pred Gospodom i On je moj sudija, i njegova presuda je ona za koju se ja brinem, šta je Gospodnje mišljenje o meni i šta sam ja učinio.

Zato ne sudite ništa pre vremena, (4:5)

Drugim rečima, čekajte na dan Gospodnjeg suda, ognjem će sva dela biti ispitana sa kakvim su motivima učinjena. Nemojte suditi ništa pre vremena, nemojte presuditi.

dokle Gospod ne dođe, koji će izneti na videlo što je sakriveno u tami i objaviće savete srdačne i tada će pohvala biti svakom od Boga. (4:5)

Primetite kako će to Gospod da sudi, on će suditi skrivenim stvarima, stvarima tvog srca, motivima. Ovo je teška izjava. Biblija kaže da je sve otkriveno i golo pred Bogom. „Gospode, ja to nisam nameravao.“ „Stvarno? Hajde da vidimo.“ Bog će biti u stanju da prikaže ono što je bilo u tvom srcu i umu.

Sećate se da je Duh uzeo proroka Ezekielu na zid, i Gospod je rekao, „Iskopaj rupu u zidu i uđi u nju.“ On je to uradio i ono što je video unutra su bile perverzije. Ezekiel je rekao, „To je užasno, pornografija je svugde.“ Gospod mu je rekao, „Dozvolio sam ti da vidiš u umove vođa u Jerusalimu. To je ono što se nalazi u njihovim umovima.“

Bog vidi šta je u tvom umu. Bog zna šta se dešava u tvom srcu. Tako da će doći dan kada će Bog izvesti na videlo skrivene stvari tame i otkriće sve namere, planove i motive srca. I onda će svaki čovek imati svoju hvalu od Boga.

A ovo, braćo moja, prigovorih sebi i Apolu vas radi, da se od nas naučite da ne mislite za sebe više nego što je napisano, i da se koga radi ne nadimate jedan na drugog. (4:6)

Nemojte se podeliti zbog instrumenata koje Bog koristi za Svoje namere u vašem životu. Primate od svakoga, imajte korist od svakoga. Ako primete nešto od jednoga to ne znači da treba da se okrenete protiv drugoga.

Jer ko tebe povišuje? (4:7)

Šta čini tebe drugačijim? Za šta se ponosiš? Zbog čega si drugačiji? „Hvala Bogu što nisam kao on.“ Pa, šta je to što čini tebe drugačijim od njega? Ima li nešto vredno u tebi? Ima li ičega dobrog? Odakle to dobro dolazi?

„Pa, Bog mi je to dao.“ Pa, ako ti je dato, zašto se hvališ kao da je od tebe? Vidiš, sve što ja imam u meni što je vredno, Gospod mi je dao. Sve u mom životu što vredi, mi je dato od Boga. Ja znam da u meni, u mom telu, ne prebiva ništa dobro. Sve što je dobro i što vredi mi je dato od Boga. A ako mi je dano od Boga, onda neka mi Bog pomogne da ne idem unaokolo ponašajući se kao da sam ja neko poseban, da sam ja taj koji ima veliki talenat ili šta god. To sam dobio kao dar od Boga, i kao takav, ja nemogu da se hvalim na takav način kao da je moj lični. Koliko me je samo puta Bog podsetio na ovaj stih kad sam uradio nešto što je bilo dobro. Jer i sami znate da je veoma uzbudljivo kada uradiš nešto što je ispalo veoma dobro. To mi se povremeno dogodi. I ono što je interesantno je da kada se tako nešto dogodi, ja počnem da se ponašam, „Pa sigurno da je ispalo dobro. Koliko dugo ovo radim, treba da ispadne dobro.“ Ali to nije tako. Ako išta ispadne dobro za to je zahvalan Gospod.

Šta li imaš što nisi primio? A ako si primio, što se hvališ kao da nisi primio? (4:7)

Veoma često mi imamo tu sklonost da se ponašamo kao da je to nešto što je naše a ne da je to nešto što nam je Bog dao.

Eto ste siti, eto se obogatiste, bez nas carujete. O da biste carovali, da bismo i mi s vama carovali! (4:8)

Pavle ovde govori satirično. „Siti ste, obogatili ste se, i bez nas carujete.“ I oni su se na ovaj način hvalili. Ali Pavle kaže, „O da zaista carujete, da bih smo i mi sa vama carovali.“

Jer mislim da Bog nas apostole najstražnje postavi, kao one koji su na smrt osuđeni; jer bismo gledanje i svetu i anđelima i ljudima. (4:9)

Reč *gledanje* je reč koja je veoma šarolika i oslikava sliku Rimskog generala koji bih se vratio u Rim posle pobeđe nad neprijatem. On bih imao veoma slavan doček, on bih obično bio u svojoj kočiji i stanovnici Rima bih bili na ulicama i uzvikivali bih reči hvale i obožavanja tog generala. On bih sa sobom doneo ratne trofeje, sav plen koji je zaplenio.

A iza njega u koloni bih išli svi ti jadnici koji su bili zarobljeni u toj bitci, koji bih na kraju bili odvedeni u arenu i bili bih bačeni lavovima, i ti ljudi su zvali gledanje, te zarobljenike koje je general doveo u Rim da bih bili žrtvovani lavovima.

Pavle kaže, „O da zaista carujedte. Čini se da je Bog postavio nas apostole kao zadnje, one koji su određeni za smrt. Mi smo gledanje ljudima.“ I kako bih ti zarobljenici prolazili stanovnici Rima bih im se rugali na njihovom putu ka areni i lavovima. „Mi smo gledanje svetu, anđelima i ljudima.“

Mi smo budale Hrista radi, a vi ste mudri u Hristu; (4:10)

On ponovo ovde govori satirično.

mi slabi, a vi jaki; vi slavni, a mi sramotni. Do ovog časa i gladujemo, i trpimo žed, i golotinju, i muke i potucamo se, (4:10-11)

Jadni Pavle, da je samo znao da da pozitivne izjave, onda ne bih bio u ovoj poziciji. Nije imao dovoljno vere. Ljudi i dan danas kritikuju Pavla. Korinćani, telesni Korinćani su oni koji kritikuju Pavla. I danas Pavle dobija kritike. Jedan crkveni službenik mi je rekao, „Zar ne misliš da, ako

bih Pavle imao pobjedu nad svojim telom da on ne bih imao trn u telu? Taj trn je bio rezultat njegove telesne slabosti." Neka Bog pomogne svakome ko misli da je duhovniji od Pavla, ili ko misli da je značajniji od Pavla.

Pavle sada govori o ličnom iskustvu. On kaže, „Do ovoga časa gladujemo, trpimo žeđ, golotinju, mučeni smo, nemamo mesto boravka.“

I trudimo se radeći svojim rukama. (4:12)

Ja ne zarađujem dovoljno od službe da bih mogao da živim od nje. Ja moram da radim da bih mogao da se izdržavam.

Kad nas psuju, blagosiljamo; kad nas gone trpimo; Kad hule na nas, molimo; postasmo kao smetlišta sveta, po kome svi gaze dosad. Ne pišem ja ovo da posramim vas, nego vas učim kao svoju ljubaznu decu. (4:12-14)

Ovde vidimo koren ove rane koja je došla od stava ovih Korinćana. Jer oni nisu bili u stanju da prime od Apolona a da ne omalovaže Pavla i zbog toga se podeliše u ove male partijske grupice, to je obeležje njihove telesnosti. Pavle je povređen zbog ovih stvari koje oni govore o njemu, zbog podela koje su među njima. On im jasno kaže, „Ne pišem vam ja ovo da vas posramim, nego da vas naučim kao svoju ljubljenu decu.“

Jer ako imate i trista učitelja u Hristu, ali nemate mnogo otaca. Jer vas ja u Hristu Isusu rodih jevanđeljem. (4:15)

Vi možete imati deset hiljada učitelja. Može biti deset hiljada ljudi koji su došli do vas i izneli vam neke od svojih mišljenja.

I neka nam Bog pomogne, svugde oko nas ima deset hiljada mišljenja. Svako ima svoj ugao kako posmatra stvari. Ove nedelje sam primio pismo od jedne osobe koja je htela da zna šta je moje mišljenje o određenim novinama koje je ta osoba dobila. Te specifične novine su govorile o Danijelovom proročanstvu i kraljevstvima koja će doći. Osoba koja je autor ovih novina ne vidi ove stvari u Danijelu onako kako je tradicionalno i prihvaćeno mišljenje o tim proročanstvima, onako kako ih Čak Misler objašnjava i svaki dobri Biblijski teolog. Ovaj autor ima svoje lično mišljenje i tumačenje. Niko drugi nije dosad došao do tog shvatanja i razumevanja, nego on je taj koji ima ovo specijalno shvatanje o ovom specifičnom proročanstvu u Danijelu. I umesto četiri velika svetska carstva, on vidi pet. On ima uvid ko su ta glinena stopala, da su ona ustvarnosit Arapske države i slično, i on iznosi svoju ličnu teoriju.

Ali, Petar je rekao da nijedno proročanstvo nemože svojevolojno da se tumači. I ako neko dođe i kaže, „Prijatelji, ja želim da vam otkrijem neke nove istine večeras. Znaite, Biblijski učitelji u prošlosti nisu bili u stanju da vide ovo, i zašto vas nisu ovo učili? Vidite, ovde je.“ I onda oni počnu da vam iznose veoma čudna mišljenja i da izvrću ono što kaže u tekstu.

Nijedno proročanstvo u Svetom Pismu se ne može svojevolojno tumačiti. Ako ti neko kaže da ima novo shvatanje i novu istinu koja nije dosada bila otkrivena, budi siguran da nije u pravu. Jer nam je Bog dao sve stvari koje su nam potrebne za život u pobožnosti i one se nalaze u Bibliji i one nisu za svojevolojna tumačenja. I da bih oni mogli da te ubede da je njihovo učenje dobro, oni moraju da omalovaže učenje svih drugih. I svako ko uči drugačije, automatski postaje lažni prorok.

Ima jedan lik ovde u komšiluku koji mi konstantno piše pisma. On je pre nekog vremena redovno dolazio u crkvu ovde. Konstantno je objavljivao njegovu ljubav za mene. Čak, je jednog dana došao do mene i rekao mi da mu je Bog dao viziju i da on treba da radi rame uz

rame samnom. I neki drugi delovi njegove vizije su bili malo čudni, i pošto ja nisam prihvatio ovu viziju da je od Boga i da on treba da radi rame uz rame samnom, on je otišao i napustio crkvu veoma uznemiren. I sada mi piše svakojaka pisma optužujući me da sam lažov, lažni prorok, prevarant, kultista i da ste svi vi jadni ljudi upali u moju zamku, kult Čak Smita, barem po njegovim pismima.

Žalosno, zar ne? Oni koji su u jednom momentu osećali poziv od Boga da rade sa tobom, sada im je odjednom otkriveno da ti učiš pogrešne stvari, i naravno oni kažu, „Čak, zna istinu ali se boji da je kaže.“ Oni me ne znaju i ja se ne bojim da kažem sve što je ispravno. Pavle je bio suočen sa istom vrstom optužbi u Korintu, oni su omalovažavali Pavla.

Iako je on rekao, „Možete imati deset hiljada učitelja koji će doći do vas i učiti vas različita gledišta, ali vi imate samo jednog oca, i ja sam vas rodio u veri.“ Žalosno je videti one koje si rodio u njihovom duhovnom hodu da budu uhvaćeni i zenešeni ovim učiteljima koji uče egzotične stvari. Zato Pavle kaže,

Nego vas molim, ugledajte se na mene kao i ja na Hrista. Zato poslah k vama Timotija, koji mi je sin ljubazni i verni u Gospodu; on će vam opomenuti puteve moje koji su u Hristu Isusu, kao što svuda i u svakoj crkvi učim. (4:16-17)

Pavle je u jednoj drugoj poslanici rekao za Timoteja da je jedini istog uma kao i on. Ja razumem Pavlov položaj. On je doveo ove Korićane do vere u Isusa Hrista, on je postavio temelj a taj temelj je Isus Hrist, i da onda vidi druge ljude koji su došli i koji grade na taj temelj, drvo, seno i trsku, to boli.

Neke od Golgota koje su započete od naše crkve ovde su počele u svojoj želji da naprave veće zgrade, da koriste metode za prikupljanje novčanih priloga, organizuju večere, zaloge, maratone, i slične metode, i to zna da boli. To zaista boli. Jer ja sam se trudio da ih naučim da hodaju u Duhu i da se pouzdaju u Gospoda da On bude taj koji će se pobrinuti za njihove potrebe. Jer kad Bog negde vodi, On se pobrine za potrebe.

I ako kreneš ispred Boga, onda nemaš dovoljno za svoje potrebe i razlog tome je to što si krenuo ispred Boga. Čekaj na Gospoda. Ne samo da On ima plan, nego i način po kojem će se taj plan ispuniti i sve finansije koje su potrebne. Mi ne moramo da se oslonimo na čoveka, niti moramo da se okrenemo ka svetskim metodama i načinima da bih došli do finansija. Tako da, kada ih vidim da organizuju te metode za prikupljanje finansijskih priloga, to me onda veoma povredi. Oni nisu tako naučeni o Isusu Hristu. I ima drugih koji su došli i rekli, „Hej, ovo je način na koji treba ovo uraditi. Ovako to moraš uraditi.“

Zato je Pavle poslao Timoteja da ih ponovo ustanovi u istini koju ih je Pavle naučio, istinu koju je Pavle učio u svakoj crkvi na svakom mestu.

Neki se naduše (uznemireni) kao da ja (lično) neću doći k vama. (4:18)

Pa ako je tako bitno, zašto Pavle lično ne dođe? I njegov odgovor je,

Ali ću vam doći skoro, ako Bog da, (4:19)

Jakov je rekao, „Slušajte sad vi koji govorite: Danas ili sutra poći ćemo u ovaj ili onaj grad, umesto kažite Ako Gospod hteditbude, i živi budemo učinićemo ovo ili ono“ (Jakov 4:13, 15). Pavle kaže, „Uskoro ću doći, ako Bog da.“ Ovo je dobar podsetnik. Mi bih trebali uvek da živimo tako da smo svesni ovog ograničenja, ako Bog da.

i neću gledati na reči onih što su se naduli, nego na silu. Jer carstvo Božije nije u reči nego u sili. Šta hoćete? Da dođem k vama s prutom ili s ljubavi i duhom krotosti? (4:19-21)

„Kako bih ste hteli da je dođem? Sa prutom da bih vas ispravio, ili u duhu ljubavi i krotosti?“ I sa ovim Pavle završava ovu raspravu o podeli koje je nastala u Korintskoj crkvi zbog njihove telesnosti.

I od sada će početi da govori o mnogo težim stvarima i problemima koji su postojali u Korintskoj crkvi, problemi nemoralnosti, o tome kada sveci tuže jedni druge na svetske sudove. Govoriće o telu Hristovom i tom željenom jedinstvu tela. Ohrabrujem vas da pročitate petu i šestu glavu u napred i nastavićemo u sledeću Nedelju uveče sa našim proučavanjem Biblije.

Sve je vaše, naučite da naučite i primite sa mnogih izvora, ali najviše od Njega. Uzmite Reč Božiju i čekajte na Duha Svetoga i neka vaše srce bude učeno Božijim stvarima da bih ste mogli da rastete i da sazrete u potpunosti u osobu koju Bog želi da budete. Neka Bog bude sa vama i neka vas blagoslovi, neka Njegova ruka bude nad vašim životom, i neka vam da dobru sedmicu. U Isusovom imenu.

5. poglavlje

Hajde da otvorimo naše Biblije u 1. Korinćanima, peta glava.

Pavlovo pismo Korinćanima je pisano uglavnom sa namerom da ispravi greške. Crkva u Korintu je imala ogromne probleme. Oni iz Klojinog domaćinstva su javili Pavlu stvari koje su se dešavale u Korintskoj crkvi. Deo problema su bile podele koje su postojale u crkvi, oni su se delili na male grupice, na male denominacije. „Ja sam Pavlov, ja sam Petrov, ja sam Apolov,“ su bile reči podele. Pavle im poručuje da su ove reči obeležje telesnosti; Hrist nije podeljen. Ovi službenici koji su im služili su trebali da imaju dopunjavajuće službe a ne takmičarske službe. I mi bih trebali da vidimo crkvu i različite službe u okviru crkve kao dopunjavajuće službe a ne službe koje se takmiče jedne sa drugom. Ja ne mislim da je naša crkva u takmičenju sa ijednom drugom crkvom niti bih trebala da bude. Mi bih trebali da smo dopuna drugim crkvama, ispunjavajući naš deo na šta smo pozvani, radeći ono što oni ne rade dok druge crkve rade ono što mi ne radimo. Tako da crkve, trebaju da dopunjuju jedni druge a ne da se takmiče. Ali, Korintska crkva je upala u ovaj takmičarski duh, ove male grupice koje su se takmičile jedna sa drugom su sa time pravile podelu u Hristovom telu, i to je obeležje telesnosti.

I kako smo završili 4. glavu, Pavle je završio svoj ukor koji je imao da kaže povodom ovih podela u crkvi i sada će preći na ozbiljnije probleme koji su postojali među njima, problemi nemoralnosti.

Vrlo se glasi (5:1)

Ovo „vrlo se glasi“ je ustvarnosti „objavljeno je svugde,“ ili „opšte je znano,“

da je kurvarstvo među vama, i takvo kurvarstvo kakvo se ni među neznabošcima ne čuje, da nekakav ima ženu očevu. (5:1)

Znači, postojao je čovek u Korintskoj crkvi koji je živio u incesnom odnosu sa svojom maćehom. I pošto je Korintska crkva bila previše zauzeta ovim podelama, „Ja sam Petrov, ja sam Pavolov, ja sam Apolov,“ oni su dozvolili da ovako nešto postoji u njihovoj crkvi. Čak, oni su se skoro ponosili ovim, da su u stanju da tolerišu ovakve stvari u crkvi. Oni su se ponosili njihovim širokolikim pogledom, i nažalost danas, postoji ovaj ponos u nekim crkvama koje se veoma ponose svojim liberalnim pogledima.

I vi se još nadimate, (5:2)

Vi se ponosite vašim liberalnim stavom o ovome.

mesto da plaćete, (5:2)

Trebali bih da ste žalosni da ovako nešto postoji.

da se izvadi između vas onaj koji je učinio to delo. Jer ja, koji ako nisam kod vas telom, ali duhom tu živim, već odsudih kao da sam tamo, da se onaj koji je to tako učinio, (5:2-3)

Ja sam već odlučio. Ja sam već presudio šta treba činiti povodom ovoga.

U ime Gospoda našeg Isusa Hrista kad se saberete vi i moj duh, sa silom Gospoda našeg Isusa Hrista, Da se onaj preda sotoni na mučenje tela, da bi se duh spasao u dan Gospoda našeg Isusa Hrista. (5:4-5)

Isus je rekao da ako tvoj brat zgreši protiv tebe da odeš do njega i da pokušaš da rešiš to sa njime. I ako primi ukor, onda si primio brata nazad. Ali ako te ne primi, onda treba da uzmeš svedoke sa sobom i da sa njima odeš do njega da bih ste zajedno rešili taj greh. Ali ako on ne želi da primi ukor ni od svedoka, onda neka ti on bude kao bezbožnik.

Prva misao koju treba da imamo prema bratu u crkvi koji je u grehu je, obnova. Da ideš do njega sa namerom da ga obnoviš, pokušaj da se ispravi loša situacija. Pavle je ohrabrio Galaćane, „Ako i upadne čovek u kakav greh, vi duhovni ispravljajte takvoga duhom krotosti, čuvajući sebe da i ti ne budeš iskušen“ (Galaćanima 6:1).

Znači, prva dužnost povodom brata koji je pao u greh je da odeš do njega u duhu krotosti, žaleći nad stanjem i u nameri da ga obnoviš da hoda pravilno sa Gospodom. Uvek, čak i kada se osoba izbacila iz crkve, obnova treba da bude motiv.

Tako je i u ovom slučaju sa ovim bratom, Pavle kaže, „Ja sam mu već presudio, izbacite ga iz crkve. Predajte ga sotoni na mučenje tela, ne bukvalnog tela, nego da život po telu, da telesnost bude uništena.“ Namera izbacivanja iz crkve je da bih on shvatio ozbiljnost greha u kojem je, odvajajući ga od crkvenog života i Hristovog života u crkvi.

Ali, ova namera da bude izbačen je da bih se delo tela uništilo i da bih on na kraju mogao biti povraćen u zajedništvo crkve. Obnova je uvek, taj krajnji cilj, jer to je delo Isusa Hrista, da nađe i spasi one koji su izgubljeni. Tako je i sa crkvom, kada se bavimo sa problemima u okviru crkve. I mi smo imali situacije kada smo se morali baviti sa ozbiljnim moralnim problemima pri kojima smo zamolili određene ljude da više ne dolaze u crkvu. „Nemoj se vraćati sve dok ne rešiš ovaj problem u životu.“ Ali, namera iza toga je se osoba obnovi.

A, šta tačno znači ovo da ga predaju sotoni na mučenje tela, ja vam ne mogu tačno reći. Pavle, pišući Timoteju, je govorio o par osoba, jedna je Imenej koji je zasigurno bio bedan karakter. Pavle je rekao da ga je predao sotoni da se nauči ne huliti. Znači ovde govori o tome da ih stave izvan te zaštite crkve, da bih sotona mogao dobro da ih zgrabi i da vide koji su krajnji rezultati ovakvog greha i tolerancije greha u životu, ili samog praktikovanja greha. Neka vide šta takav život prouzrokuje, neka dođu do uništenja tela.

Znate, ponekad, najbolji lek za preljubu je da se te osobe u preljubi venčaju. Sotona nas zna dobro prevariti da mislimo, „Ja ne mogu da živim bez nje, ona je ljubav mog života. Ovo je prava ljubav.“ Dozvoli im da se venčaju i brzo će saznati da su mogli sasvim komotno da žive bez te osobe. To je bila velika laž koju je sotona prodao njima i koju su oni poverovali i usadili u svoj um.

Tako da, često, predajući ih ovome, će prouzrokovati uništenju tela, uništenju uzbuđenja, glamura, i privlačnosti tog greha. Pavlov savet, „da se takva osoba preda sotoni na uništenje tela a da bih se duh spasao u dan Gospoda našeg Isusa Hrista.“ Ponovo, spasenje je krajnji cilj ovde, čak iako to podrazumeva uništenje tela. Važna stvar u ovome je da duh bude spašen u dan Gospoda.

Nije dobra hvala vaša. (5:6)

Činjenica da ste naduvani povodom ovoga i da se hvalite ovim stavom, „Mi možemo da prihvatimo ovake ljude,“ nije dobra, Pavle im poručuje.

Ne znate li da malo kvasca sve testo ukiseli? (5:6)

Kvasac je bio fermentisano testo koje su žene koristile pri pravljenju hleba, uvek izdvajajući komad testa po strani da bih se taj komad koristio pri novoj mešavini. Kvasac se u Svetom Pismu uvek koristi kao slika nečega lošeg. Jer previranje kvasca je proces truljenja, vazduh uđe unutra povodom tog procesa. Taj mali komad fermentisanog testa će se proširiti po celoj smeši testa. Malo kvasca svo testo ukiseli.

Ovo je slika greha, kako kada dozvolimo, ili tolerišemo, malu količinu zla, ono posle obuhvati celo telo. Malo kvasca svo testo ukiseli.

Očistite dakle stari kvasac, da budete novo testo, kao što ste presni; jer i pasha naša zakla se za nas, Hristos. (5:7)

Pavle sada unosi sliku Pashe. Pasha je vreme kada se jeo beskvasni hleb. U pripremi za Pashu, koja je četrnaestog Aprila, Jevreji bi pretražili celu kuću da bih se pobrinuli da nigde nema kvasca. I onda bih oni napravili hleb koji će jesti za vreme Pashe, beskvasni hleb, ili ravni hleb; jer je kvasac tipologija greha. Pasha je praznik beskvasnog hleba, i po tom imenu je i poznata. Tipologija Pashe je odlična jer je Isus Hrist, bio bez greha, On je naša Pasha, naša žrtva bez greha. I kvasac se poistovećuje sa grehom i sa starim životom u grehu. „Očistite dakle stari kvasac iz crkve, da budete novo testo, kao što ste presni; jer i pasha naša zakla se za nas, Hristos.“ Hrist je naša Pasha, On je taj u kome se u potpunosti cela slika Pashe ispunjuje, beskvasni hleb, slomljeni hleb, i sve ostalo, tu vidimo divan simbolizam, Hrist naša Pasha žrtvovana za nas.

Zato da praznujemo ne u starom kvascu, (5:8)

To je praznovanje ljubavi u okviru crkve.

ni u kvascu pakosti i lukavstva, nego u presnom hlebu čistote i istine. (5:8)

Kada se sastanemo, hajde da se sastanemo u iskrenosti, hajde da se sastanemo u istini, hajde da obožavamo zajedno u iskrenosti i istini. U okviru tela Hristova, mi ne bih trebali imati podlost; mi ne bih trebali imati borbe, zlobnost, nego bih trebali imati čisto srce pred Gospodom kada se sakupimo zajedno da obožavamo Boga.

Pavle će sada spomenuti poslanicu koju je on napisao Korinćanima koju nemamo. Mi ovo poslanicu zovemo 1. Korinćanima, ali je ona u stvarnosti 2. Korinćanima ili možda treća. Mi ne znamo koliko je pisama Pavle napisao njima. Ali on tu spominje pismo koje je on ranije njima poslao.

Pisah vam u poslanici da se ne mešate s kurvarima; I to ja ne rekoah za kurvare ovog sveta, ili tvrđice ili idolopoklonike; jer biste morali izići iz sveta. (5:9-10)

Pavle ovde pravi jasnu podelu i razliku između našeg zajedništva u crkvi i našeg života u svetu. U crkvi mi ne smemo da imamo zajedništvo sa kurvarima, niti sa pohlepnima, ili sa idolopoklonicima. Izvan crkve, mi živimo u svetu punom kurvara, sa pohlepnima i idolopoklonicima. Bog nije namenio da Hrišćanski život bude monaški život.

Bog nije namerio za tebe da ako hoćeš da živiš čistim životom da onda trebaš da zatvoriš sebe iza velikih zidova i da se u potpunosti izoliraš od sveta. Božija namera je da ti budeš svetlo u svetu, a svetlo se ne stavlja ispod stola ili iza zidova, nego sija u svetu da bih dalo svetlo onima koji u svetu. I zato, dok sam u svetu, ja moram da se suočim sa ljudima koji su ne moralni, sa onima koji su pohlepni, sa onima koji su idolopoklonici.

Ali kada dođem u crkvu da se sretnem sa Božijim narodom, ja bih trebalo da se sretnem sa njima u sasvim drugačijem okruženju. Tu bih trebala da postoji svetost, čistota u telu, dok se sastajemo zajedno.

Interesantno da je Pavle ovde naveo tri osnovna greha: kurvarstvo, pohlepa i idolopoklonstvo. Ako pogledamo kurvarstvo, to je u stvarnosti greh protiv sebe samog. To je greh koji oslikava sebičnost. Sa njime iskorištavamo drugu osobu, mi mislimo o toj drugoj osobi samo zato da bih sebe seksualno zadovoljili. Mi zaista ne marimo za tu drugu osobu, nego za sebe i da bih zadovoljili svoje biološke porive. Oni postanu objekat za nas, tako da je to ustvarnosti greh protiv druge osobe, greh koji oslikava sebičnost.

Pohlepa, je naravno, potpuno sebična. Požuda ili iznuđivanje. To je kada ja uzimam od tebe, za sebe, bez obzira na cenu.

Idolopoklonstvo je protiv Boga. To je obožavanje svega drugog a ne Boga. Kada osoba uspostavi idola u životu, i nemojmo da mislimo o idolu kao o nekoj figurici koja je izrezbarena iz drveta ili napravljena od srebra i zlata. Za neke ljude je auto idol, za neke je njihov vrt, za neke njihova kuća. Interesantno je koliko je mnogima nega građevina idol.

Kada smo se preselili iz stare zgrade u novu, bilo je dosta ljudi kojima nije bilo svejedno. „Ja sam se spasio u toj zgradi. Ne može da napustimo ovu zgradu. Hajde da izgradimo još tri prostorije i da ostanemo ovde. Ovde sam se sreo sa Bogom.“ Kada osoba uspostavi idola u životu, to ukazuje na prvom mestu, da su izgubili pravu svesnost Božije prisutnosti u svom životu. Tako da onda taj idol postane podsetnik šta su nekad imali ili iskusili.

U Starom Zavetu kada je Hezekija postao kralj, Izrael je upao u idolopoklonstvo. Hezekija je počeo sa reformama i jedan od prvih činova koje je učinio je da je posekao lugove koje su oni postavili i u kojima su obožavali svoje idole. Takođe je porušio oltare koje su oni postavili za razne bogove. I onda nam Sveto Pismo kaže, „On obori visine, i izlomi likove i iseče lugove, i razbi zmiju od bronzne, koju beše načinio Mojsije, jer joj do tada kađahu sinovi Izrailjevi; i prozva je Neustan“ (2. Carevima 18:4)

Mojsije je načinio ovu zmiju kada su Izraelci bili ujedani i umirali od zmijske otrovnice, „I Gospod reče Mojsiju: Načini zmiju vatrenu, i metni je na motku, i koga ujede zmijska, neka pogleda u nju, pa će ozdraviti“ (4. Mojsijeva 21:8). I ovo je ponovo divna slika Isusa Hrista, i Isus je ovo rekao Nikodemu, „I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba Sin čovečiji da se podigne. Da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni“ (Jovanovo evanđelje 3:14-15). Zmija je simbol greha, bronzana zmija je simbol osude greha, jer je bronza metal koji je simbol suda, a zmijski simbol greha. Tako da kada pogledam na Isusa vidim osudu mog greha, moj me greh onda ne ubije, on me onda ne uništi, nego ja živim tako što gledam na Isusa koji je bio razapet za mene.

Ali narod je uzeo ovu bronzanu zmijsku. Neko ju je sačuvao. I vremenom je ona postala idol. I ljudi bih išli na hodočašća da bih videli ovu bronzanu zmijsku koju je Mojsije napravio u divljini. I tako je ova zmijska postala idol. I onda ju je kralj razbio na komade i rekao, „Neustan“ što na Hebrejskom znači, „bronzana stvar.“ To nije bog. To ne predstavlja Boga. To je samo stvar napravljena od bronzne. I kada postanemo vezani za zgradu, mi treba onda da shvatimo da je to samo kamen i drvo, to je samo građevina. Iako je to mesto na kojem sam se sreo sa Bogom, ja ne smem da se vežem za to mesto.

Ja svaki dan treba da imam sveže iskustvo sa Bogom. I sama činjenica da hoću da postavim idola znači da sam izgubio svesnost Božije prisutnosti. Ja onda težim ka nečemu što sam izgubio, da bih ponovo mogao da povratim to preko neke relikvije. Idolopoklonstvo je greh protiv Boga.

Ali kako sam u svetu ja sam u kontaktu sa ovakvim ljudima. Moram. Ja ne kažem prodavačici, „Da li je tvoj život čist pred Bogom? Ne znam da li smem da ti dozvolim da diraš moje stvari ako nisi nanovo rođena.“ Ja sam u svetu i moram da živim među svetom. I moram da vam priznam, ponekad mi se to ne sviđa, i ponekad mrzim tu činjenicu. Mrzim kada moram da slušam prljavštine koje izlaze iz usta raznih ljudi. Muka mi je kada oni otvore svoja usta i počnu da govore svakojake prljavštine i ljudi oko njih moraju da slušaju to.

Takođe mrzim kada sam u restoranu i ljudi oko mene puše. I zašto oni uvek kada puše stave tu cigaretu preko ramena? Znaete zašto, zato što ni oni sami ne žele da mirišu taj smrad. I to što oni rade je potpuno sebično, ne misle na druge. Ali, ja živim u svetu i ne mogu to da izbegnem, i Božija namera nije da ja pokušam da to izbegnem tako što ću se odseliti.

Priznaću vam, da sam imao čežnje da kažem, „Hajde da odemo zajedno i hajde da kupimo ostrvo na Kribima. Hajde da imamo u potpunosti Hrišćansku zajednicu, gde naša deca mogu da odrastu bez zatvora, bez policije, jer neće biti potrebe za njima jer bih smo svi živeli po principima Reči Božije gde bih smo svi voleli jedni druge.“ O kako bih voleo da vidim svoje unuke da odrastaju u društvu gde ne bih morali da se brinemo o tome da će neko da im priđe i da ih namami u auto ili da ih maltretira. Zabrinut sam pravcem u kojem ovaj svet ide, i veoma često u svom umu poželim da pobegnem.

Ali Bog nije namerio da mi pobegnemo da bih smo imali naše malo nebo na zemlji. Mi živimo u svetu koji je pun greha. Mi živimo u svetu koji je korumpiran grehom, a mi čekamo taj grad koji ima temelje, čiji je tvorac i graditelj Bog. Mi smo samo prolaznici ovde; mi samo prolazimo. I jednog od ovih dana ćemo doći do carstva i bićemo na mestu lepote i radosti za koje Sveto Pismo kaže, „Da će se deca igrati na ulicama i neće se plašiti.“ Ali ne sada, ne još. Ja ne mogu da pobegnem. Ja moram da budem svetlo na ovom mračnom mestu.

A sad vam pisah da se ne mešate ako koji koji se brat zove, (5:11)

Ovde sada govori o crkvi, ako ima neko ko se zove brat ali je kurvar, ako pohlepa vlada njegovim srcem ili ako je idolopoklonik ili je pijanica ili je psovač ili je ucenjivač, ja onda ne smem da imam blisko zajedništvo sa njime. I odavde dolazi značaj izraza „jesti.“ Jer prema tradiciji Orienta Bliskog Istoka, ako jedeš sa nekom osobom ti onda postaješ jedno sa tom osobom. U njihovom društvu oni obično imaju jednu činiju koja je zajednička i koja je na sredini stola i zajednički komad hleba. Ti onda odlomiš komad tog hleba i umočiš ga u činiju. I osoba do tebe ne koristi pribor za jelo, nego jedu sa rukama i oni uzmu taj hleb, odlome komad i predaju ga drugima oko stola. Tako da svako odlomi komad i svako svoj komad umače u činiju i svi jedu iz iste činije i od istog hleba. I to me onda čini jedno sa tobom jer taj hleb koji ja jedem postaje deo mog tela je isti hleb koji ti jedeš i koji postaje deo tvog tela. Tako da isti komad hleba hrani tebe i mene, tako da ja postajem deo tebe i ti postaješ deo mene. I oni su zaista tako gledali na to. Mi se spajamo u jedno ako jedemo zajedno. To je razlog zašto Jevrej nikad ne bih jeo sa paganom; on ne bih hteo da postane jedno sa paganom.

postane kurvar, ili tvrdica, ili idolopoklonik, ili kavgadžija, ili pijanica, ili hajduk; s takvima da i ne jedete. (5:11)

Mi ne bih smo smeli da imamo ovako blisko zajedništvo sa takvim bratom.

Jer šta je meni stalo da sudim one koji su napolju? Ne sudite li vi one koji su unutra? A one koji su napolju sudiće Bog. (5:12-13)

Mi treba da imamo određeni sud u okviru crkve.

Izvadite zloga između sebe. (5:13)

32

1 Korinćanima
Čak Smit

Ovo se odnosi na onog lika koji je imao incensni odnos sa svojom maćehom.

6. poglavlje

I sada Pavle iznosi sledeći problem, i to je problem kada brat tuži brata pred paganima.

Sme li koji od vas, kad ima tužbu na drugog, ići na sud nepravednima, a ne svetima? Ne znate li da će sveti suditi svetu? Kad ćete dakle vi svetu suditi niste li vredni suditi manjim stvarima? (6:1-2)

I bilo je onih u okviru crkve u Korintu koji su išli pred paganske sudove da bih tužili svoga brata iz crkve. I Pavle kaže da bih idealno bilo ako bih rešili svoje razlike u okviru crkve, jer je Bog dao crkvi sud; crkva će suditi svetu.

Mi znamo da će Hrist suditi svetu, ali mi smo jedno u Hristu. Tako da ćemo u Njemu mi učestvovati u tom sudu svetu. I ako je takva velika odgovornost poverena Hristovoj crkvi, onda smo zasigurno u mogućnosti da presudimo u malim stvarima koje postoje među braćom. Ako je moguće, sve razlike bih trebale biti rešene u okviru crkve.

Pavle ovde ne kaže da ako je potrebo da ne smemo da poduzmemo legalne postupke. On se na prvom mestu bavi situacijom koja je bila u crkvi. Ima onih sa kojima imaš legalne probleme koji su izvan crkve i koji nisu voljni da se podrede autoritetu crkve i odluci crkve. I zbog toga je ponekad potrebno poduzeti legalne korake da bih pravda bila zadovoljena.

Čak je i sam Pavle, kada su mu dosadile političke spletko od strane Festa, kada ga je Fest pitao, „Da li si voljan da odeš u Jerusalim i da se suočiš sa ovim optužbama?“ A već je proveo dve godine u zatvoru čekajući na suđenje i da pravda bude zadovoljena u Cezareji. I Pavle shvatajući da je ovo više bio politički čin a ne pravedan čin, je rekao, „Pozivam se na Cezara.“ I on je u tom momentu iskoristio svoje legalno pravo kao Rimski građanin da se pojavi pred Cezarom.

Tako da vidimo da se Pavle pozvao na zakonsko pravo da bi se sačuvao od političkog manipulisanja. Ali, onoliko koliko je Bog postavio sud crkvi, mi treba onda da smo sposobni da presudimo stvarima koje se dešavaju u okviru crkve.

Ne znate li da ćemo anđelima suditi? (6:3)

Ima anđela koji nisu zadržali svoje prvobitno stanje. Koji su se zajedno sa sotonom pobunili protiv Božijeg autoriteta, i knjiga Otkrovenja nam ukazuje da je u pitanju trećina anđela koji su to učinili i koji su se pridružili sotoninoj pobuni. I Juda nam kaže u njegovoj poslanici da se ovi anđeli čuvaju u lancima za dan suda.

I ponovo, Hrist će biti bez sumnje glavni koji će suditi anđelima, ali mi smo u Hristu i mi smo Hristovi. Mi smo zajedno sa Njime, spojeni sa Njime u carstvu koje treba da dođe. Tako da ćemo Mu se mi pridružiti u sudu protiv anđela.

To ne znači da ćeš ti imati priliku da ukoriš svoj anđele čuvara i da mu kažeš, „Gde si ti bio šesnaestog Oktobra kada sam naleteo na onog lika? Zašto nisi bio tamo, zašto me nisi čuvao?“

Ovo se odnosi na anđele koji nisu zadržali svoje prvobitno stanje. Oni čekaju dan suda u lancima tame. I ako ćemo biti u stanju da sudimo u ovim duhovnim stvarima,

a kamoli stvarima ovog sveta? A vi kad imate tužbe za stvari ovog sveta, uzmete za sudije one koje u crkvi ne broji niko ni u šta! (6:3-4)

Znate, Hrišćanin kojeg smatrate za najmanjim je u stanju da donese pošten i pravedan sud mnogo bolje od najpametnijeg sudije, barem kada je u pitanju pravedni sud. I kako sve više čitam koje sve presude vrhovni sud donosi ja se upitam u sposobnost sudija. Ja sam zabrinut; ja sam šokiran kako lagane presude određene sudije donose u slučajevima kada su u pitanju užasni zločini koje su počinili određeni zločinci.

One koje u crkvi niko ne broji u ni šta. Vidite, zakoni u zemlji, neznaju ništa o zakonima Duha. Pavle je govorio da prirodni čovek ne zna stvari Duha, niti razume stvari Duha, niti može da ih zna; jer su one duhovne. Ali onaj koji je duhovan razume sve stvari, iako on nije shvaćen od sveta. Tako da kada su u pitanju stvari u okviru crkve, pogotovo kada su u pitanju duhovne stvari, onaj svetac koji se ne broji u ni šta, je sposoban da presudi mudrije od onih koji su najmudriji u svetu. I takođe, ti možeš da naučiš više duhovnih istina od neobrazovnog, prostog, Duhom ispunjenog vernika, nego što bih mogao da naučiš od najmudrijeg doktora ili teologa koji nisu nanovo rođeni.

Obrazovanje nema nikakve veze kada je u pitanju razumevanje stvari Duha jer prirodan čovek ne može da ih razume, niti da ih zna. I zbog toga one ne mogu da budu vodilje u duhovnu istinu niti mogu biti sposobni da sude kada su duhovne stvari u pitanju. Ove stvari bih trebale biti rešene u okviru crkve. Pavle kaže,

Na sramotu vašu govorim: (6:5)

Nadam se da će vas vaša dela posramiti.

zar nema među vama nijednog mudrog koji može rasuditi među braćom svojom? (6:5)

Zar ne mate ni jednu osobu među vama koja je dovoljno mudra da rasudi među vama?

Nego se brat s bratom sudi, i to pred nevernima! I to je već vrlo sramno za vas da imate tužbe među sobom. Zašto radije ne trpite nepravdu? Zašto radije ne pregorite štetu? Nego vi sami činite nepravdu i štetu, pa još braći! (6:6-8)

Tragično, tragično je da ovo niste sprečili. Čak i danas ima onih koji su u crkvi koji su u stanju da prevare čak i svoju braću. To je sramota. Pavle govori o ovom sramotnom stanju. Ponovo, ovo se ne odnosi ako moraš da tužiš nekoga ko nije vernik; jer je to nekada jedino rešenje. Niti mislim da je ovo zabrana, barem koliko ja razumem, da ne možeš da ideš na sud protiv brata ako taj brat nije voljan u okviru crkve da reši problem. Jer ako nije voljan da se podredi sudu crkve, onda možeš da preduzmeš druge korake, ali Pavle kaže da je to sramotno. Bilo bih bolje ako bih podneo štetu. Dozvoli. Isus je rekao da ako te neko sudi da bih dobio tvoj kaput, ti mu daj i tvoj ogrtač.

Ili ne znate da nepravednici neće naslediti carstvo Božije? (6:9)

I sada dolazimo do veoma ozbiljnih stvari. Oni koji će naslediti carstvo Božije. Pavle kaže, „Zar ne znate da nepravednici neće naslediti carstvo Božije?“

Ne varajte se: ni kurvari, (6:9)

Grčka reč ovde govori o muškim prostitutkama

ni idolopoklonici, ni preljubočinci, ni adžuvani, ni muželožnici (homoseksualci), Ni lupeži, ni lakomci, ni pijanice, ni kavgadžije, ni hajduci, carstvo Božije neće naslediti. (6:9-10)

Pavle pišući Galaćanima u petoj glavi kaže, „Jer telo želi protiv duha, a duh protiv tela; a ovo se protivi jedno drugom, da ne činite ono šta hoćete. Ako li vas duh vodi, niste pod zakonom. A poznata su dela telesna, koja su preljubočinstvo, kurvarstvo, nečistota, besramnost, Idolopoklonstvo, čaranja, (Grčka reč upotrebljena ovde je *pharmachia* I odnosi se na upotrebu droga) neprijateljstva, svađe, pakosti, srdnje, prkosi, raspre, sablazni, jeresi, zavisti, ubistva, pijanstva, žderanja, i ostala ovakva za koja vam napred kazujem kao što i kazah napred, da oni koji tako čine neće naslediti carstvo Božije“ (Galaćanima 5:17-21).

Da li je to jasno? Pavle kaže, nemojte bit zavarani. Mnogi ljudi su zavarani danas jer misle da mogu da žive kako god oni hoće i da će i dalje naslediti carstvo Božije. Ali nije tako. Tako da ove reči treba da nas ohrabre da ispitamo sopstvena srca. Ako ja želim da nasledim carstvo Božije, ove stvari treba da ispitaju moju dušu. Jer nepravednici neće naslediti carstvo Božije, niti kurvari, niti idolopoklonici, niti preljubočinci, niti adžuvani, niti muželožnici, niti lopovi, niti lakomci, niti pijanice, niti kavgadžije, niti ucenjivači, neće naslediti carstvo Božije.

I ovakvi bejaste neki; nego se opraste i posvetiste (odvojeni ste za Božiju upotrebu) i opravdaste imenom Gospoda našeg Isusa Hrista i Duhom Boga našeg. (6:11)

Iako su ove stvari nekada bile deo vašeg prošlog života, one treba tamo da i ostanu, u prošlosti. Ako je iko u Hristu, on je novo stvorenje, i stare stvari su prošle. Ali šta ja onda kažem ako stare stvari nisu prošle? Onda, očigledno nisi novo stvorenje. Nemojte biti zavarani. Nemojte biti zavarani da pomislite da je milost Božija pokrivač za pohotni život, „Pošto Božija blagodat pokriva moj život, ja mogu da živim tako što ću zadovoljiti svoje telo.“

Danas postoji mnogo zahteva čak i u okviru crkve da se proširi put ka večnom životu, da se otvore vrata sa svakojake načine života, da se toleriše potpuna bezbožni načini života u porodici Božijoj. Zar svi mi ne težimo ka istom cilju? Zar svi mi ne hodamo istim putem? Zar ne vode svi putevi ka Bogu? Zahtevi da se proširi put.

„Uđite na uska vrata; jer su široka vrata i širok put što vode u propast, i mnogo ih ima koji njim idu. Kao što su uska vrata i tesan put što vode u život, i malo ih je koji ga nalaze. Čuvajte se“ Isus kaže, „od lažnih proroka,“ ovo je rekao odmah posle toga kada je spominjao ova dva vrata, „Čuvajte se od lažnih proroka koji dolaze ka vama u odelu ovčijem, a unutra su vuci grabljivi“ (Matejevo evanđelje 7:13-15). Lažni učitelji koji kažu, „Nije bitno. Bog voli svakoga. Nije bitno kakvim životom živiš.“ Čuvajte se lažnih proroka. Oni možda imaju svešteničku odoru, ali mnogi od njih su vuci u ovčijem runu. „Bako, kako velika usta imaš.“

Ja se potpuno uznemirim na ljude koji tvrde da su oni službenici Isusa Hrista. Čini se da oni vole da imaju titulu sveštenika. Da li znate da u neuspeloj tužbi liberalnih advokata protiv predsednika Regana su bili uključeni i neki sveštenici iz južne Kalifornije? Ova tužba je bila zato što je predsednik Regan proglasio 1983. godinu, godinu Biblije. I oni su bili neuspešni u svojoj tužbi. Ali među njima je bilo nekoliko sveštenika. Oni su sveštenici verovatno zato što vole da se ispred njihovog imena kaže velečasni. Oni su vuci u ovčijem runu. Oni se pretvaraju da su sluge Isusa Hrista, ali isto tako kao što je sotona u stanju da se predstavi kao anđeo svetlosti da bih prevario, oni su isto takvi.

Oni, sluge sotone prurušeni kao službenici Isusa Hrista, i njihov cilj je da unište telo Hristovo i crkvu. Komunisti imaju mnoge svoje ljude postavljene u dosta važnim položajima u nekim velikim crkvama u Americi. Svetski Savet Crkava je veoma blizu da bude komunistička organizacija i podržava skoro svaki komunistički pokret i razna druga sumljiva događanja. Ja

bih mogao da se zanesem sa ovim da previše govorim o ovome. Ja ne bih dao ni jednu paru ijednoj crkvi koja ima udela u Svetskom Savetu Crkava ili Nacijionalnom Savetu Crkava. Oni podržavaju gerilske organizacije koje ubijaju misionare u Zimbabveu i malu decu. Oni čak podržavaju PLO i razne druge sumljive grupe.

Neki od vas su bili takvi, ali hvala Bogu što smo oprani. Prvo oprani, a onda posvećeni, a zatim opravdani. To je divno delo Boga u mom srcu kroz Isusa Hrista u sili Svetoga Duha. Ja sam promenjen. Ja nisam više ono što sam bio. Moj život je promenjen silom Svetoga Duha i verom u Isusa Hrista. To je novi život, staro je prošlo i sve novo postade. I sada Pavle kaže,

Sve mi je slobodno, (6:12)

Ovo je veoma široka izjava. Ona je veoma široka etička izjava u smislu koliko je moguće da se izjavi. Epikurejska filozofija je došla blizu ovoga; ona kaže, „Sve mi je slobodno ako mi donosi zadovoljstvo.“ Nije bitno šta je, ako mi donosi zadovoljstvo onda je uredu da to činim. I ako bih im rekao o nečemu užasnom što si uradio oni bih te pitali, „Da li si uživao u tome?“ „Da, jesam.“ „Pa, onda je uredu ako ti je donelo zadovoljstvo.“

Pavle kaže,

Sve mi je slobodno, ali nije sve na korist; (6:12)

Ja, kao dete Božije sam orjentisan cilju. Moj cilj je da se nađem u Njemu, ne imajući svoju pravednost koja je od zakona, nego pravednost koja je od Hrista kroz veru. Moj cilj je da jednoga dana stojim pred Isusom Hristom, i ti ćeš stajati pred Njime. Jer se svi mi moramo pojaviti pred sudom Hristovim da bi primili prema stvarima koje smo učinili u telu, da primimo nagrade vernosti i odgovornosti koje smo učinili za Gospoda u našim životima. I pošto ja imam samo jedan život i uskoro će proći, i jedina stvar koja će trajati je ono što sam učinio za Isusa Hrista.

Ja ću stajati pred Njime da bi primio nagradu za one stvari koje sam učinio u telu. Moja dela će biti ispitana ognjem, da se vidi kakva su. I moj cilj je da kada budem stajao pred Hristom u tom danu, je da On pogleda na mene i kaže, „Dobro učinjeno, slugo dobri i verni! U malom si mi bio veran, nad mnogim ću te postaviti; uđi u radost gospodara svog.“ Nije mi bitno šta sam učinio u životu, šta sam sve postigao, šta sam sve stekao za sebe, ništa od toga neće važiti kada budem stajao pred Isusom. U tom momentu će jedino biti važno da čujem ove reči pohvale. To je za šta živim; to je ono ka čemu se nadam.

Ima stvari koje mogu učiniti koje su uredu. One me neće osuditi. Ja sam spašen zbog moje vere u Isusa Hrista. Ali ima stvari u koje se mogu uplesti veoma lako, koje bih me omele u mom napredku ka ovom cilju, koje bih mi oduzele vreme i snagu da ne bih mogao da imam energiju za Gospodnje delo. Ja mogu da se tako umešam u stvari koje su sasvim uredu, kojima ništa ne fali, ali koje me odvlače od mog prvobitnog cilja. One su smetnja u mom napredku ka željenom cilju. I zato, iako su one dozvoljene, iako su one uredu, ja ih ne činim jer su nepotrebne. One ne ubrzavaju moj put ka cilju.

I za mene kao Hrišćanina, je bitno da naučim da imam prioritete u životu da se ne bih uhvatio u tu zamku da provodim previše vreme na ne toliko bitne stvari. I veoma je lako da upadnem u takvu zamku, pogotovo kada se umešaš u stvari koje nemaju večnu vrednost. Možeš provesti mesece u ovim stvarima da bih ih na kraju gledao kako propadaju. „Šta si radio ovih poslednjih šest meseci?“ „Ništa, sve je propalo prošle nedelje.“ Šest meseci truda.

Pavle nam kaže na kraju poslanice, „Znajte da vaš trud u Gospodu nije uzalud.“ Jednog dana ćemo stajati pred Hristovim sudom. Kako je bitno da čujemo, „Dobro učinjeno, uđi u radost svog Gospoda.“

sve mi je slobodno, ali neću da šta ovlada mnome. (6:12)

Samo Hrišćanin zna šta je sloboda. Čovek koji živi u grehu nije slobodan. Pavle pišući Timoteju kaže, „I da se iskopaju iz zamke đavola, koji ih je ulovio žive za svoju volju“ (2. Timoteju 2:26). „Bog ovoga sveta ih je oslepio da ne vide istinu.“ On ih drži u ropstvu protiv njihove volje, oslepljujući ih, i ne možeš reći da su oni zaista slobodni.

Nemoj da kažeš da je narkoman slobodan. Nemoj da mi kažeš da je alkoholičar slobodan. Ili osoba koja je vezana za neku naviku, „Ja moram da izađem. Ja moram da imam, šta god.“ To nije sloboda; to je ropstvo. Samo dete Božije može da zna šta je sloboda. Ja cenim svoju slobodu. Ja volim svoju slobodu.

Vidiš, prava sloboda nije da ja činim stvari koje su mi uzbudljive, nego da ja imam slobodu da ih ne činim. To je sloboda u kojoj ja uživam. Ja imam slobodu da ne činim neke stvari. Ja ne moram da činim nešto da bih uživao. Ja ne moram da činim stvari koje me uzbuđuju ili od kojih dobijam osećaj zadovoljstva, ili šta god. Hvala Bogu što ne moram da ih radi. Ja sam slobodan.

I pošto sam slobodan, za mene je moguće da u praktikovanju te slobode ja mogu sebe dovesti do ropstva. Slobodan sam da pijem alkohol ako hoću. I ako praktikujući tu slobodu ja dođem do momenta kada sam pod uticajem alkohola, da je moj sud poremećen i da nisam u stanju da jasno rezonujem stvari, ja onda nisam slobodan; ja sam pod uticajem alkohola koji otupljuje moje moždane ćelije. Slobodan sam da se drogiram. Ali ono što ta stvar radi u meni je da stavljaju izolatore u mom mozgu da ja nisam u stanju da napravim veze koje će mi omogućiti da racionalno razmišljam. One mogu da produže uživanje ali ne mogu da mi pomognu da napravim veze u mozgu koje mi pomažu da racionalno razmišljam. I zbog toga što ne mogu da racionalno razmišljam, ja mogu da postanem zavistan jer mi je potrebno da imam to uživanje. Ja sam onda dovedem u ropstvo tim stvarima.

Ludost je da praktikuješ svoju slobodu na takav način da te dovede u ropstvo, i onda nisi više slobodan. I neki ljudi nisu bili mudri pa su u praktikovanju svoje slobode postali robovi. Tako da, iako su mi sve stvari slobodne, ja neću da šta ovlada nadamnom, jer volim slobodu koju sam primio kroz silu Isusa Hrista. Imam slobodu da ne činim stvari koje će me uništiti.

Jela su za trbuh, i trbuh je za jela; (6:13)

To je deo tela. Ako jedeš meso, nije bitno. To nije tema o kojoj on sada govori. Jela koja pojedem će biti uništena.

ali će Bog i ova i onog pokvariti. A telo nije za kurvarstvo, (6:13)

Bog ti nije dao ovaj divan instrument, Bog nije stavio tu snažnu seksualnu želju u tebi, niti to zadovoljstvo koje dobijaš iz seksualnog odnosa da bih se kurvao.

A telo nije za kurvarstvo, nego za Gospoda, i Gospod za telo. A Bog i Gospoda podiže, i nas će podići silom svojom. (6:13-14)

Za mene je da imam novo telo. Kao što je Bog podigao Isusa Hrista, takođe će On podići mene. Moje telo nije za to da bih živelo po požudama tela, po kurvarstvu. Oni nije tu da bih samo zadovoljilo željama mog tela. Ono je sada postalo divan instrument u Božijim rukama da bih činilo Njegovu volju i izvršilo Njegovo delo.

Ne znate li da su telesa vaša udi Hristovi? Hoću li dakle uzeti ude Hristove (*Hristove instrumente*) i od njih načiniti ude kurvine? Bože sačuvaj! Ili ne znate da ko se s kurvom sveže jedno telo s njom postane? Jer, reče, biće dvoje jedno telo. (6:15-16)

Kroz seksualni čin, dvoje postaju jedno. Tvoje telo je deo Hristovog tela, ili drugim rečima, ti si instrument Isusa Hrista. I ako koristiš svoje telo da bih učinio kurvarstvo ili da bih se spojio sa prostitutkom, ti ustvarnosti ako je moguće da bude tako nešto spajaš Hrista sa njom tim činom.

A ko se Gospoda drži jedan je duh s Gospodom. (6:17)

Mi smo spojeni sa Isusom Hristom, jedan duh sa Njime, i zbog toga mi ne smemo da uzmemo naša tela i da ih koristimo na životinjski način.

Bežite od kurvarstva; (6:18)

Pavle je rekao Timoteju, „Beži od mladalačkih želja. Beži od njih Timoteju.“

Neka nam Bog pomogne da pobegnemo iskušenjima, da budemo kao Josip, kada ga je Potifarova žena zgrabila i rekla, „Spavaćeš samnom,“ on se istrkao iz njenih ruku ostavivši svoju odoru i go pobegao iz kuće. Neka nam Bog pomogne da pobegnemo od kurvarstva.

jer svaki greh koji čovek čini osim tela je; a koji se kurva on greši svom telu. (6:18)

Većina greha koja se učine su izvan tela. Ali kurvarstvo je greh učinjen protiv svog tela.

Ili ne znate da su telesa vaša crkva Svetog Duha koji živi u vama, kog imate od Boga, i niste svoji? (6:19)

„Zar ne shvatate ovo?“ Pavle im kaže. Vaše telo je hram, i ponovo to je Grčka reč *naos*, koje predstavlja Svetinju nad Svetinjom. To je mesto gde Bog prebiva. To je mesto božanske aktivnosti. To nije *hieron*, koje predstavlja ceo hram. To je *naos*, taj unutrašnji deo hrama. Vaše telo je unutrašnji deo svetilišta Duha Svetoga, kojeg imate od Boga. Vi niste svoji.

Jer ste kupljeni skupo. (6:20)

Ovo je otkupljenje. Vidiš, ja sam bio rob grehu. Ja sam bio rob sopstvenog tela. Ja sam činio te stvari jer sam bio rob mog tela. Ali me je Isus Hrist oslobodio, da ne moram više da ih činim. I moje telo, koje sam u prošlosti zloupotrebljavao, ja sada nudim Njemu da bude instrument kroz koji On može da čini Njegovo delo, hram u kojem On prebiva. I tako, moje telo postaje sveto mesto, svetilište.

Isus me je otkupio. On je platio cenu. On me je otkupio od ropstva grehu da bih sada mogao da budem Njegov sluga. I kao Njegov sluga ja moram da mu budem poslušan. Ja sam kupljen skupo. Ja ne pripadam sebi. On me nije otkupio da bih ja bio svoj čovek. On me je otkupio da bih pripadao Njemu. Ja sam skupo kupljen; ja nisam svoj da bih činio ono što ja hoću. Moj život sada pripada Njemu da bih On činio šta On hoće.

Proslavite dakle Boga u telesima svojim i u dušama svojim, što je Božije. (6:20)

„Ako pokvari ko hram Božiji, pokvariće njega Bog“ (1. Korinćanima 3:17). Mi treba da poštujemo naša telesa. Ona su divan instrument stvorena od strane Boga.

Ja sam nedavno pročitao da tvoj mozak u jednom danu napravi više veza nego što svi telefonski sistemi u svetu. Nije ni čudo što si umoran uveče. Više veza tvoj mozak učini u jednom danu nego što to učine svi svetski telefonski sistemi.

David kaže da smo divno i čudesno stvoreni. Moje telo, divan instrument, dato meni od Boga da bih moglo da bude medijum izražavanja mog duha. Da bih moglo da bude medijum izražavanja Boga. Da bih Bog mogao da se izrazi kroz moje telo, i to je idealna namena, da se Bog izrazi kroz tebe, kroz tvoje telo, kao Njegov instrument, otkrivajući Njegovu ljubav, otkrivajući Njegovo delo, otkrivajući Njegov plan.

Mi treba da držimmo naše telo kao instrument Božiji i da poštujemo naše telo kao takvo i da ne činimo ono što će uništiti hram Božiji. Da, stvari nam mogu biti dozvoljene, i ti možda možeš da dokažeš da su dobre, ali to nije pitanje. Pitanje je, da li je korisno? Da li te to stavlja pod kontrolom toga? Da li te izgrađuje ili te ruši?

Oče, zahvalni smo ti za Tvoju Reč. Neka bude kao svetlo koje sija u tamom mestu naših života, osvetljujući i donoseći na svetlo te skrivene stvari. Da ako je u nama Bože, opako srce, zla želja, požuda, pohlepa, gorčina, neka ove stvari Gospode budu otkrivene svetlom Tvoje Reči i neka budu dovedene ka krstu i ostavljene tamo. Da bih se mi mogli odreći tih skrivenih dela tame i da bih hodali u svetlu kao što je On u svetlu. Znajući to divno jedinstvo i zajedništvo sa Njime dok se naši životi čiste krvlju Isusa Hrista. Hvala ti Gospode za Tvoju Reč i za ovu privilegiju da imamo zajedništvo sa tvojom decom. Hvala ti Gospode, što si nas učinio da budemo jedno, da delimo Tvoje carstvo i radost u Tvom carstvu zauvek. Blagoslovi nas sada. Pomozi nam. U Isusovom imenu se molimo. Amen.

Neka Gospodnji blagoslov bude nad vašim životom i budite obogaćeni u svim stvarima u Isusu Hristu dok rastete u blagodati i znanju Njegove ljubavi i Njegovog puta i Njegove dobrote. I neka vaše telo postane instrument kroz koji Bog radi u Njegovoj želji da se objavi izgubljenom svetu. Neka vas Bog blagoslovi i neka vas ojača u vašem hodu sa Njime i neka vam da mogućnost da razpoznate stvari i neka vam pomogne da koristite svoje vreme dobro i da otkupljujete svoje vreme u ovim zlim vremenima. U Isusovom imenu.

7. poglavlje

Korntska crkva je bila u neredu. Imali su puno problema, i glavni problem je bila telesnost. Postojala je podela u crkvi, neki su govorili da su Petrovi, neki su govorili da su Pavlovi, i neki su govorili da su Apolovi, sledbenici. Oni su tužili jedni druge na sudu, pred nevernim sudijama. I Pavlu su javili da se ovo dešava u crkvi, pa je on odlučio da im napiše pismo o ovome. Ali suština ovog pisma je bila da bih im on odgovorio na određena pitanja koja su oni imali. Tako da Pavle počevši sa sedmom glavom počinje da odgovara na njihova pitanja u ovom pismu.

I važno je za nas da razumemo pozadinu cele situacije u Korintskoj crkvi. Korint je bio veliki paganski grad. Na akropolisu iznad Korinta se nalazio veliki hram posvećen boginji Afroditi, i sveštenice u njenom hramu bih svake noći sišle u grad. One su bile prostitutke, i prostituciom su one finansijski podržavale ovaj hram i obožavanje ove boginje.

Bog je u ovom gradu imao puno ljudi. Jer kada je Pavle bio u Korintu, Gospod ga je ohrabrio sa ovim rečima, „Ja imam veliki narod u ovome gradu.“ Tako da je Pavle tamo uspostavio crkvu. Ali kao što sam rekao, crkva je bila u neredu.

Imali su puno čudnih doktrina i učenja koja su se proširila među njima. Oni su imali mišljenje da je telo u potpunosti zlo, i to ih je onda ostavilo sa jednim od dva učenja. Prvo, pošto je telo u potpunosti zlo, onda nije ni bitno šta radiš sa svojim telom; jer se to ne računa. Tvoj duh je što se računa, tako da sa telom možeš da radiš šta hoćeš. Nije bitno. Možeš da koristiš svoje telo za svakojake perverzije, nije bitno, ili za šta god poželiš. Drugo, je bilo istog mišljenja da je telo u potpunosti zlo, ali zbog toga ne smeš da radiš ništa i od stvari koje su sasvim prirodne za telo. To znači da ako si u braku, da se trebaš suzdržati od prirodnog odnosa sa svojim ženom, jer je telo zlo, i to onda znači da sve telesne želje i potrebe su zle. Tako da je postojao taj drugi nagon ka ascetizmu, tj. životu odricanja.

Tako da će sada Pavle početi ovde u sedmoj glavi da govori o ovome, da li treba da se oženim, i ako sam oženjen da li treba da imam intiman odnos sa svojom ženom. I zato počinje sedmu glavu ovako,

A za ono što mi pisaste: dobro je čoveku da se ne dohvata do žene: Ali zbog kurvarstva svaki da ima svoju ženu, i svaka žena da ima svog muža; (7:1-2)

Pavle prepoznaje da je neprirодно da osoba živi životom celibata. Dobro je ako se ne dohvatiš žene, ali to je neprirодно. I zato svaki čovek treba da ima svoju ženu, i svaka žena da ima svog muža.

Interesantno je da nam Sveto Pismo ne otkriva da li je apostol Pavle bio oženjen ili ne, ali ja mislim da je bio. Kao prvi razlog za ovo je to da je on bio rabin. I prema Jevrejskom zakonu, svaki čovek treba biti oženjen i treba da ima decu, jer je Bog rekao da budemo plodni i da se namnožimo. I oni su mislili da je ovo božanski nalog koji svaki čovek treba da ispuni, i da ako nemaš dece ti onda ubijaš svoje potomstvo. I sam Pavle je rekao o tome kada je bio rabin, kada dođe do pravednosti, je bio bez mane. I on je bez sumnje bio oženjen. Sveto Pismo nam takođe otkriva da je on bio član Sanhedrina i jedan od zahteva Sanhedrina je bio da ako bih neko bio njihov član, da on mora biti oženjen, jer su mislili da ako je čovek oženjen da će onda biti milostiviji. Da će barem će imati više razumevanja.

Ali onda stoji ovo pitanje: šta je bilo sa Pavlovom ženom? Postoje dve pretpostavke. Jedna je da je moguće da je ona umrla. Druga je, što je moguće i tačnije, da ga je ona ostavila kada je prihvatio Hrišćanstvo. I ovo drugo mišljenje je tradicionalno crkveno mišljenje.

Prevladajuća misao u sedmoj glavi je da je vreme kratko i on to iznosi u dvadeset i devetom stihu. Pavle je osećao da će Gospod uskoro doći, veoma uskoro, i zbog toga što je vreme kratko, on im daje ova uputstva za brak. Može nam se učiniti da nas on obezhrabruje da ne oženimo, ali to je samo zato što on drži ovaj pogled da je vreme kratko. Mi zaista nemamo vreme da se ženimo. Ali, da bih svaki čovek izbegao kurvarstvo, neka svaki čovek ima svoju ženu i svaka žena da ima svog muža, pogovo imajući u obzir uslove koji su postojali u Korintu.

Muž da čini ženi dužnu ljubav, tako i žena mužu. Žena nije gospodar od svog tela, nego muž; tako i muž nije gospodar od svog tela, nego žena. Ne zabranjujte se jedno od drugog, već ako u dogovoru za vreme, da se postite i molite Bogu; i opet da se sastanete, da vas sotona ne iskuša vašim neuzdržanjem. (7:3-5)

Pavle nam ovde kaže da je seksualni odnos u braku sasvim normalna stvar, i da u braku bračni drugovi treba da se trude da ispune telesne potrebe jedno drugom. I da se ne uzdržavate od seksualnog odnosa jer su iskušenja velika, sem ako se zajedno složite da to učinite na određen vremenski period da bi ste se posvetili postu i molitvi. Pritisak bih bio previše na ijedno i drugo ako bih se predugo uzdržali.

Ali ovo govorim po svetu a ne po zapovesti; Jer hoću da svi ljudi budu kao i ja; ali svaki ima svoj dar od Boga: ovaj dakle ovako, a onaj onako. A neoženjenim i udovicama velim: dobro im je ako ostanu kao i ja što sam. (7:6-8)

Kada je Pavle pisao ovo pismo, on je bio ne oženjen i on preporučuje to stanje, ali on takođe prepoznaje da je ovo stanje dar od Boga.

Isus je govorio o onima koji su evnusi, uškopljenici, od rođenja. Bog je neke ljude pozvao na ovo od rođenja, dok su drugi postali ovakvi radi carstva Božijeg. Pavle ima ovaj dar i on prepoznaje da je to nešto što je Bog učinio, jer normalni i prirodni telesni porivi promovišu brak. Nije prirodno ako nemaš seksualnu želju. To je četvrta po jačini želja u nama, posle vazduha, žeđi i gladi. Nalazi se na samom vrhu. I ako osoba nema jaku seksualnu želju, to onda možda znači da je Bog oduzeo tu želju od te osobe da bi ona mogla biti specijalni instrument za Boga i oslobođena, od tih kako Pavle kaže, briga koje dođu kada je osoba u braku.

Kada si u braku onda si u sasvim drugačijoj poziciji. Prije nego li sam se oženio, ja sam mogao da putujem gde god hoću. Sve što sam trebao je bila kesa puna kajsija i odoh ja. Ja sam samo stajao na benzinskim stanicama da bih natočio benzin. Nikada nisam navraćao u restorane. Kada sam išao negde, za mene je bilo bitno da samo stignem tako, ali kada sam se oženio onda su se stvari promenile.

Kada smo se vraćali kući iz Feniksa, žena mi je rekla, „Dragi, volela bih šoljicu kafe.“ I ja sam samo prolazio pored kafana. Ona je ponovo rekla, „Dragi, volela bih šoljicu kafe.“ „Naravno, ko ne bi?“ I ja sam ponovo prošao pored jedne kafane, i onda sam mogao da osetim njenu nogu kako snažno stiska pod i da je imala kočnicu na njenoj strani auta ja bih sigurno proleteo kroz šoferšajbnu. Shvatio sam poruku i stao sam kod sledeće kafane. Ali za mene je to bilo gubljenje vremena.

Ali kao što Pavle kaže, kada si oženjen onda nemaš puno vremena da misliš na Gospodnje stvari, nego se brineš za svoju ženu, kako ćeš joj udovoljiti jer moraš da živiš sa njom. I zbog toga želiš da joj udovoljiš. I to je ispravno.

Ono što Pavle kaže je, „Ako imaš dar, to je onda dobro. Živi tako onda. Jer ne oženjeni i udovice, neka ostanu kao što sam i ja.“

Ako li se ne uzdrže, neka se žene i udaju; jer je bolje ženiti se negoli upaljivati se. A oženjenim zapovedam, ne ja nego Gospod, da se žena od muža ne razdvaja (Ako se se pak i razdvoji, da se više ne udaje, ili da se pomiri sa svojim mužem); i muž da ne pušta ženu. (7:9-11)

I naravno, ovo je učenje Isusa Hrista. Zato Pavle kaže, „Ovo nije moja zapovest, nego Gospodnja.“

A ostalima govorim ja (7:12)

Gospod nije specifično govorio o ovome i sada će Pavle govoriti kao apostol.

A ostalima govorim ja a ne Gospod (govoreći o specifičnoj situaciji): ako koji brat ima ženu nekrštenu (nevernicu) i ona se privoli živeti s njim, da je ne ostavlja. I žena ako ima muža nekrštenog (nevernika) i on se privoli živeti s njom, da ga ne ostavlja. Jer se posveti muž nekršten (nevernik) ženom krštenom (vernicom), i posveti se žena nekrštena (neverna) od muža krštenog (vernikai); jer inače deca vaša bila bi nečista, a sad su sveta. (7:12-14)

Tako da ili muž ili žena koji su vernici, dovode u dom svetu atmosferu sa kojom su deca pokrivena.

Veoma me često pitaju šta se desi sa decom kada umru. Ustvari, još češće me pitaju kada bude uzeće crkve, da li će i mala deca biti uzeta. Ja mogu sa sigurnošću da kažem o deci čiji su roditelji spašeni, ili je samo jedan od roditelja spašen, da su ona zaštićena i pokrivena od strane vernog roditelja. Ja ne mogu sa sigurnošću da kažem isto za decu čija su oba roditelja nevernici. Ja lično verujem, da ako su u godinama u koje se smatraju da još nisu odgovorni, da će Bog biti molostiv prema njima. Ja takođe verujem u pravednost Božiju. Pošto ja nemam jak temelj u Svetome Pismu kada je ova tema u pitanju, jer nigde u Svetom Pismu ne kaže da će sva deca biti uzeta u uzeću crkve, niti da su sva deca koja umru spašena. Ono što znamo je da ako ima barem jedan roditelj koji je vernik, da su onda pokriveni.

Moje mišljenje povodom ovoga je, zašto živetu pod oblakom sumlje? Zašto se brineš o tome? Primi Gospoda i znaćeš zasigurno. Jer ono što znamo je da ako je barem jedan roditelj vernik da je onda i sam dom posvećen.

Ako li se nekršteni razdvaja, neka se razdvoji; jer se brat ili sestra u takvom događaju ne zarobi; jer nas na mir dozva Gospod Bog. (7:15)

Ako posle tvog prihvatanja Isusa Hrista kao svog spasitelja, tvoj supružnik ili supružnica kažu, „Slušaj, ja se ne slažem sa ovim. Ne mogu da te podnesem ovakvog i ne mogu da živim sa tobom više,“ onda si slobodan. Nisi pod robstvom da moraš da ostaneš sa njima. Pusti ih da odu. Bog je nas pozvao na mir, a ne na rat u braku.

Jer šta znaš, ženo, da ako muža spaseš? Ili šta znaš, mužu, da ako ženu spaseš? Samo kao što je Bog razdelio svakome, i kao što je svakog pozvao Gospod onako neka živi. I tako zapovedam po svim crkvama. (7:16-17)

Sada će govoriti o tome u kom si ti stanju bio kada te je Bog pozvao.

Je li ko pozvat obrezan, neka se ne gradi neobrezan; ako li je ko pozvat neobrezan, neka se ne obrezuje. Obrezanje je ništa, i neobrezanje je ništa; nego držanje zapovesti Božijih. Svaki neka ostane u onom zvanju u kome je pozvan. (7:18-20)

Kada te je Bog spasio, da li si bio neobrezani paganin? Onda nemoj da se obrežeš po Jevrejskom običaju obrezanja. Ostani onakav kakav si bio kada te je Bog pozvao.

Jesi li pozvan rob, ne brini se; nego ako i možeš svoj biti, još radije budi. Jer koji je pozvan u Gospodu rob, slobodnjak je Gospodnji, (7:21-22)

Što se tiče ljudi ti možeš i dalje za njih da budeš rob, ali si slobodan sada i ti si slobodnjak Gospodnji.

tako i koji je pozvan slobodnjak, rob je Hristov. (7:22)

U tom pozivu u kojem si bio kada si pozvan, ostani. Nemoj da praviš radikalne promene pošto si postao Hrišćanin, sem ako onim čime si se bavio prije svog obraćenja je u totalnoj suprotnosti sa Hrišćanskim principima, od kojih moraš onda da se ukloniš.

Kupljeni ste skupo, ne budite robovi ljudima. (7:23)

Ako si rob ljudima, onda shvati da si ti rob Isusa Hrista. I mi smo svi to u stvari, robovi Isusa Hrista.

Svaki, braćo, u čemu je ko pozvan u onom neka ostane pred Gospodom. A za devojke (device) nemam zapovesti Gospodnje, nego dajem savet, kao koji sam pomilovan od Gospoda, da budem veran. (7:24-25)

I sada ćemo da govorimo o interesantnoj temi ovde i za nju postoje tri tumačenja. Ima onih koji kažu da se Pavle ovde obraća očevima koji imaju ćerke koje su device. I da Pavle ovde govori njima o tome da li da oni dozvole svojim ćerkama da se udaju.

Drugo mišljenje uzima u obzir kulturu tog vremena. Bilo je onih koji su živeli zajedno i koji su čak spavali u istom krevetu ali nisu imali bračni odnos. Za njih to bio kao neki test brak ali bez seksualnog odnosa, gde su hteli da vide da li mogu da žive zajedno, mada u tom momentu nisu imali fizički odnos. I ovo je bilo veom uobičajno u Korintu u to vreme.

Treća misao je da je bilo onih koji su se uzeli i bili u bračnom odnosu ali su smatrali da je duhovnije ne imati seksualni odnos u braku. I ja lično misli da Pavle ovde govori o ovome. Način na koji je ovo napisano i jezik ovde nedozvoljava ovu ideju da se govori o ocu koji ima ćerku koja je devica. Ja mislim da ovo najverovatnije odnosu na ovu treću ideju da se govori o onima koji su mislili, „Mi smo duhovniji jer nemamo seksualni odnos. Da u braku smo, ali je moja žena još uvek devica.“ Čudno! Ja lično ne bih mogao da ima ovakav stav, ali mislim da je ovde baš to o čemu Pavle govori. A za device nemam zapovesti Gospodnje, nego dajem savet, kao koji sam pomilovan od Gospoda, da budem veran.

Mislim dakle ovo da će biti dobro za sadašnju nevolju da je čoveku dobro tako biti. Jesi li se privezao za ženu, ne traži da se razreši; jesi li se odrešio od žene, ne traži žene. (7:26-27)

Ponovo napominjem, Pavle ovo govori pod ovom idejom da je vreme veoma kratko. Kasnije, u njegovoj poslanici Efescima, shvatajući da Isusov dolazak neće biti tako uskoro, on koristi sliku braka kao divan primer dubokog odnosa koji postoji između Hrista i Njegove crkve, i u tom primeru on koristi jednu od najlepših ilustracija bračnog odnosa koji postoji.

U braku si? Nemoj da se rastaviš. Odrešio si se od žene? Nemoj onda da tražiš ženu.

A ako li se i oženiš, nisi sagrešio; i devojka ako se uda, nije sagrešila: ali će imati takvi nevolje telesne; a ja vas žalim. (7:28)

On u suštini kaže, „Brak nije uvek ono što svi misle da jeste. U braku znaju biti poteškoće.“

A ovo govorim, braćo, jer je ostalo vreme prekraćeno, da će i oni koji imaju žene biti kao oni koji nemaju; (7:29)

Da bih ovo razumeli pravilno moramo da protumačimo u kontekstu. U kontekstu ono što je on rekao je, „Onaj koji je oženjen se brine o stvarima ovoga sveta, kako da udovolji svojoj ženi. A onaj koji nije oženjen se brine da udovolji Bogu.“ Tako da kada on kaže da oni koji su oženjeni će biti kao oni koji nisu, on usušini kaže da oni treba da budu zabrinuti kako da udovolje Bogu. To treba da bude tvoja prvobitna briga.

I koji plaću kao koji ne plaću; i koji se raduju kao koji se ne raduju; i koji kupuju kao koji nemaju; I koji ovaj svet upotrebljavaju kao da ga ne upotrebljavaju: jer prolazi obličje ovog sveta. (7:30-31)

Vreme je kratko. On usušini kaže, „Mi nemamo vreme da se uplitavamo u bračne odnose. Mi nemamo vreme za tugu. Mi nemamo vreme za žurke. Mi nemamo vreme da skupljamo stvari. Mi živimo u svetu ali nemojmo da ga zlopotrebimo. Hajde da ga iskoristimo; mi treba da živimo. Mi treba da jedemo i zato radite šta trebate, ali nemojmo previše da se umešamo u te stvari, jer obličje ovoga sveta prolazi.“

Pavle je posmatra zbivanja u svom vremenu i opadanje cele društvene strukture i uzimajući to u obzir on daje ovo upozorenje. Vreme je kratko, stvari brzo prolaze, i mi zaista nemamo vreme za ne bitne stvari.

A ja hoću da ste vi bezbrižni. (7:32)

Ja bi hteo da vas oslobodim od te brige.

Ko je neoženjen brine se za Gospodnje, kako će ugoditi Gospodu; A koji je oženjen brine se za svetsko, kako će ugoditi ženi. Drugo je žena, a drugo je devojka. Koja je neudata brine se za Gospodnje, kako će ugoditi Gospodu, da bude sveta i telom i duhom; a koja je udata brine se za svetsko, kako će ugoditi mužu. A ovo govorim na korist vama samim, ne da vam nametnem zamku na vrat, nego za lepu i pristojnu službu Gospodu bez smetnje. (7:32-35)

Tako da ono što on kaže je da ako želiš da predaš sebe u potpunosti Gospodnjoj službi, žena onda može biti smetnja. Jer ako si oženjen onda moraš i nju da uzmeš u obzir i onda ti je glavni interes da je udovoljiš. I tako treba da bude. Mi muževi, treba da budemo zabrinuti za to kako da udovoljimo svojim ženama. I vi žene bi trebale da budete zabrinute time kako da udovoljite svojim muževima. I ovim stvarima treba da posvetimo pažnju. Tako treba da bude.

Ja ponovo napominjem da ako neko hoće da bude samac onda to treba da bude dar od Boga. A ako ti Bog nije dao taj dar, slušaj šta Sveto Pismo kaže, da onaj koji je našao ženu našao je dobro i dobio ljubav od Gospoda. Pavle ovde govori sa idejom da je vreme kratko i da nemamo vreme za ove stvari sada. I moguće je da se mi nalazimo u takvom vremenu i kraju ovoga doba. Kako god, Biblija ne govori o braku u lošem svetlu nego čak kaže da je brak Božiji plan i namera za čoveka. To je prirodna stvar. Nije prirodno da budeš neoženjen ili neudata.

Ako li pak ko misli da je sramota za njegovu devojku kad ostane usedelica, i ne može drugačije biti, neka čini šta hoće, ne greši ako se uda. A koji stoji tvrdo u srcu, i nema nevolje, a ima vlast nad svojom voljom, i ovo je rasudio u srcu svom da zadrži devojku, dobro čini. Tako i onaj koji udaje svoju devojku dobro čini; ali koji ne udaje bolje čini. Žena je privezana zakonom dokle joj god živi muž; a ako joj umre muž, slobodna je za koga hoće da se uda, samo u Gospodu. Ali je blaženija ako ostane tako po mom savetu; jer mislim da i ja imam Duha Božijeg. (7:36-40)

Što se tiče mog mišljenja, ja mislim da je sretnija ako se ne uda. I ovo je interesantna situacija. I ove stvari moramo da posmatramo u svetlu toga da Pavle govori da je vreme kratko i situacija koja je vladala u Korintu.

8. poglavlje

A za meso što je klato idolima znamo, jer svi razum imamo. Razum, dakle, nadima, a ljubav popravlja. (8:1)

Ovde vidimo kontrast između ljubavi i znanja. Mi znamo da imamo znanje. U tom vremenu je postojao problem sa mesom jer meso koje bih kupio na pijaci je prvobitno ponuđeno kao žrtva nekom od idola, jedan deo tog mesa bih bio posvećen tim paganskim bogovima. Kada bih zaklali neku životinju oni bih uzeli neke delove mesa i punidili ih kao žrtvu paljenicu njihovim bogovima, i onda bih sveštenici dobili deo tog mesa i ono što bi ostalo bih išlo osobi kojoj je ta životinja pripadala, i veoma često bih onda ta osoba odnela to meso na pijacu da se proda.

I zbog toga su mnogi Hrišćani u Korintu imali grižu savest ako bih jeli meso koje je bilo posvećeno paganskim bogovima. To ih je zaista mučilo. Ali je takođe bilo i onih koji su se hvalili svojim znanjem, „To nije ništa. To je samo kamen a ne bog, tako da nema veze. Ja znam da to nije ništa značajno i zbog toga mogu da jedem to meso a da me savest ne muči zbog toga.“

I Pavle se sada ovde obraća onima koji imaju tu slobodu, jer sa svojim znanjem sablažnjavaju brata koji je slabiji u veri.

A za meso što je klato idolima znamo, jer svi razum imamo. (8:1)

Mi znamo da je idol ništa.

Razum, dakle, nadima, a ljubav popravlja. (8:1)

Jedan je pun vazduha dok drugi ima supstancu.

Ako li ko misli da šta zna, ne zna još ništa kao što treba znati (8:2)

Ovo je veoma tačno. Osoba koja misli da zna najviše obično zna najmanje, jer istina je da što više znaš sa time shvataš da ima toliko toga što ne znaš.

Šekspir je rekao, „Čovek, jadan čovek, tako neupućen u onome što zna najbolje.“ Šta je to što ti znaš najbolje? U čemu si vešt? U nauci, matematici, lingvistici? Recimo da si veštu u nauci. Koliko znaš u pulju nauke što ima da se zna? Recimo da si vešt u matematici. O svemu što se može znati u matematici, koliko ti znaš? Moja veština leži u Bibliji, ali vam mogu slobodno reći da ima mnogo više toga u Bibliji što ja treba da naučim nego što znam. Ja znam dovoljno da znam da ne znam. Ja znam dovoljno da bih znao da ima toliko toga da naučim što nikada neću naučiti.

Kada dođe osoba koje je puna sebe i kaže, „Ja sam stručnjak i mogu da ti dam odgovore na sva tvoja pitanja,“ onda budi siguran do on ne zna dovoljno. Ako neko misli da zna išta, on ne zna još ništa kao što bih trebao znati. Tako da ako misliš da znaš, to je obično dobar znak da ukaže da ti ne znaš mnogo. „Čovek, jadan čovek, tako neupućen u onome što zna najbolje.“

A ako ko ljubi Boga, (8:3)

Priseti se, znanje nadima a ljubav izgrađuje.

Bog ga je naučio. A za jelo idolskih žrtava, znamo da idol nije ništa na svetu, i da nema drugog Boga osim jednog. Jer ako i ima koji se bogovi zovu, ili na nebu ili na

zemlji, kao što ima mnogo bogova i mnogo gospoda: Ali mi imamo samo jednog Boga Oca, od kog je sve, i mi u Njemu, i jednog Gospoda Isusa Hrista, kroz kog je sve, i mi kroza Nj. (8:3-6)

Mi znamo da su idoli ništa. Mi znamo da postoji samo jedan živi Bog, jedan Gospod.

Ali nema svako razuma; jer neki koji još i sad misle da su idoli nešto, kao idolske žrtve jedu, i savest njihova, slaba budući, pogani se. (8:7)

Ako si odrastao u Korintu onda si odrastao u paganskom društvu. Ti si onda odrastao obožavajući nekog idola. Ti si onda odrastao jedući meso u hramu tog idola. Oni bih imali restorane i oni bih ponudili životinju u ceremoniji i žrtvovali bi je idolu, onda bih ispekli tu životinju i ti bih onda jeo to meso u hramu i obožavao svog idola, svog boga. I sada, ako si prihvatio Isusa Hrista kao svog Gospoda i spasitelja, i dalje imaš tu pozadinu paganskog žrtvovanja ti onda sasvim normalno imaš poteškoću da nastaviš da radiš tako nešto, jer si proveo tolko godina praktikujući tu tradiciju žrtvovanja idolima da sada kao Hrišćanin osećaš grižu savest ako bih to nastavio da radiš. Nije ti svejedno ako bih to nastavio da radiš. Zato Pavle kaže, „Još uvek ima nekih koji imaju teško vreme jedući to meso zbog savesti, i pošto im je savest slaba, oni se opogane.“

Ali jelo nas ne postavlja pred Bogom: jer niti ćemo biti veći ako jedemo, ni manji ako ne jedemo. (8:8)

Ako jedem meso ili ne jedem meso to nema nikake veze sa time kakav odnos imam sa Bogom. I to možemo da primenimo i na ovo.

Ali se čuvajte da kako ova sloboda vaša ne postane spoticanje slabima. Jer ako tebe, koji imaš razum, vidi ko u idolskoj crkvi gde sediš za trpezom, neće li njegova savest, slaba budući, osloboditi se da jede idolske žrtve? (8:9-10)

Primera radi, hajde da kažemo da ja imam ubeđenje sa vremena na vreme da ja mogu da popijem martini. I ovo je samo hipoteza jer je moje lično ubeđenje da ima nešto sasvim loše u tome ako i čak povremeno piješ alkohol. Što se mene tiče to je veoma loše. Moja savest bi me u potpunosti uništila. Moja savest je slaba po tom pitanju. Ali, recimo da povremeno znam da popijem, jer pogano ono što uđe u čoveka nego ono što izađe iz njega. I ja sam ubeđenja da mogu da pijem. I na žalost ima mnogih sveštenih lica koji imaju ovakav stav, misleći da oni imaju slobodu da piju koliko hoće. I recimo da sam ja jedan od tih koji imaju to ubeđenje. I tu u crkvi imamo čoveka koji je bio alkoholičar, koji je sada prihvatio Isusa Hrista i Isus ga je oslobodio od alkoholizma. I recimo od ode u restoran, i tamo vidi mene kako pijem alkoholno piće. „To je moj pastor. Ako on sme da pije onda i ja mogu.“ Ali on to onda čini protiv svoje savesti, jer zna da je on imao problem sa alkoholom. I sada je ohrabren da pije jer je video moju slobodu u tome. Ali kada on to učini njegova savest ga muči. Ja mogu da kažem, „Ja imam odlično duhovno znanje. Ja razumem Sveto Pismo i ja razumem i ovo, i ja imam slobodu da činim ovo.“ Ja sa time mogu da postanem instrument koji će uništiti slabijeg brata zato što sam ja praktikovao svoju slobodu i znanje koje imam.

I s tvog razuma poginuće slabi brat, za kog Hristos umre. Tako kad se grešite o braću, i bijete njihovu slabu savest, o Hrista se grešite. Zato, ako jelo sablažnjava brata mog, neću jesti mesa doveka, da ne sablaznim brata svog. (8:11-13)

Ovo je ljubav, i ovako se hoda u ljubavi. Ljubav teži ka tome da izgradi. Znanje nadima. Ovde vidimo ove Korinćane koji su govorili, „Idoli su ništa,“ i oni su išli u te idolske hramove kupovali meso jer su oni imali dobre cene i roštilj je bio dobar. Oni su govorili, „Idol je ništa. Pa šta ako jedem! To ništa ne znači. Mi možemo otići tamo i jesti.“ I pošto su oni išli u te hramove i jeli,

48

1 Korinćanima
Čak Smit

slabija braća u veri su bila uznemirena zbog toga i to ih je mučilo veoma. Oni su mislili, „On je đakon u crkvi, ili on je starešina u crkvi, i ako on može to da čini valjda i ja mogu onda,“ ali u stvarnosti nisu mogli.

Savest ti nemožeš tako lako zaobići. Nije me briga šta ti neko može reći. Onaj koji uzvisuje zlu stvar je i dalje loša za njega. I bolje je da slušaš svoju savest jer ako je nesluššaš, onda možeš da upadneš u mnoge nevolje.

Psiholozi greše kada misle da mogu osobu da odgovore od njenih ubeđenja. Ja ne želim da odgovorim ikoga od njegovih iskrenih ubeđenja. Ali ću se možda nekada potruditi da utvrdim da li je to specifično ubeđenje lično njihovo iskreno ubeđenje ili je neko drugi stavio to ubeđenje u njih. Ako je to iskreno lično ubeđenje koje ima, ma koliko čudno za mene ono bilo, ja se neću truditi da promenim to ubeđenje. Neću reći, „To je glupo. To je čudno. Nema ništa loše u tome.“

Ako nečija savest sprečava nekoga da učini nešto, onda je bolje za to osobu da poslušaju svoju savest, jer je nemoguće prekršiti savest a da ne platiš nikako cenu za to. I zato ja ne bih trebao da se razmahujem sa svojim slobodama i da sa time ohrabrim nekoga da čini iste stvari zato što su mene videli da ih činim. A za njih da učine to, bi značilo da idu protiv svoje savesti i to ih onda odvaja od Gospoda. I ja onda u stvarnosti sa time uništavam svog brata koji je slabiji u veri, jer sam ja insistirao da praktikujem svoju slobodu koju imam u Isusu. To onda pokazuje da ja ne hodam u ljubavi. A vidimo je Pavle rekao da je prava ljubav kada odlučim da neću da jedem meso dokle god sam živ, jer ako to činim prouzrokuje da moj brat bude sablažnjen.

Ako hodam u ljubavi ja se onda trudim da ne sablaznim ikoga.

Takođe postoje ograničenja za ovo. Neki ljudi se sablazne na to da su muškarci i žene zajedno na istoj plaži. I oni misle da je greh ako neko ode na plažu, zbog tog zajedničkog mešanja. I njihova savest je jaka povodom ovoga. To sad, ne znači da ja nemogu ikada više da odem na plažu jer je moguće da će se neko sablazniti povodom toga. Ne, to samo znači da oni ne bi smeli da idu na plažu ako ih to muči, i ako ne odu na plažu onda me neće ni videti tamo. Ali ako bih se ja sada otvoreno hvalio time da idem na plažu pred njima, ja ne bih mogao da kažem da hodam u ljubavi.

Pavle kaže, „Imaš slobodu? Imaj je za sebe. Nemoj da je koristiš kao kamen spoticanja za slabijeg brata u veri, nego umesto toga hodaj u ljubavi.“ Znanje je dobro, dobro je imati znanje, dobro je biti slobodan, ali znanje može da me nadime a mi treba da se trudimo da izgradimo druge. Ljubav izgrađuje. Trudite se da izgradite jedni druge u Isusu Hristu.

Sledeće nedelje ćemo nastaviti 9. i 10. glavu, u našem proučavanju prve poslanice Korinćanima.

Oče, tražmo Tvoju pomoć da bih mogli da hodamo u ljubavi, uzimajući u obzir one koji su slabiji u veri. Gospode, da čeznemo da pomožamo jedni drugima, da izgrađujemo jedni druge. Gospode, pomoz nam da stavimo u praksu ova uputstva koja su nam data u Tvojim Reči. U Isusovom imenu se molimo. Amen!

Neka Gospod bude sa vama, neka vas blagoslovi i čuva u Njegovoj ljubavi, neka vas ispuni sa Njegovim Duhom, neka vas vodi u Svojim putevima, neka vas ojača u vašem hodu i zajedništvu sa Njime. Hodajte u ljubavi i sili Svetoga Duha čineći Njegovo delo, znajući da smo svi mi sluge Isusa Hrista. Neka naša služba bude Njemu ugodna.

9. poglavlje

Ja mogu da uradim dosta stvari koje nisam uradio. I razlog zašto to nisam uradio je taj što nisam hteo da sablaznim slabijeg brata i njegovo zajedništvo sa Bogom zbog moje slobode u Hristu. I ovo je suština onoga što Pavle govori Korinćanima. I on im govori da oni moraju biti pažljivi kako praktikuju svoju slobodu, koju imaju u Hristu, da je ne koriste na takav način sa kojim bih postali kamen spoticanja slabijem bratu.

I sada kako Pavle nastavlja sa ovom argumentom, on će dati primer iz svog ličnog života. I pošto je on bio apostol, on je mogao da da mnoge zahteve kao apostol koje je odbio da da jer nije hteo da ti zahtevi budu kameni spoticanja. On će sada iz svog ličnog iskustva govoriti primere kako je on kao apostol praktično primenio ovo principe o kojima uči. A ti principi su: da ti imaš slobodu, ti imaš prava ali ne moraš uvek da zahtevaš svoja prava da bih primenio svoju slobodu, pogotovo ako ta sloboda može da povredi nekoga.

Zakon koji vlada nadamnom je zakon ljubavi, moja ljubav ka braći i sestrama u Hristu, i pogotovo ka onima koji su slabiji u veri. Moja ljubav za njih je to što vlada nad mojim delatnostima, a ne da li je to ispravno ili pogrešno. Pavle kaže,

Nisam li ja apostol? Nisam li sam svoj? (9:1)

Drugim rečima, nisam li slobodan da učinim šta hoću kao apstol?

Ne videh li ja Isusa Hrista, Gospoda našeg? Niste li vi delo moje u Gospodu? (9:1)

On prvo sada koristi znak apostolstva, a to je da je video našeg Gospoda, Hrista. Jedan od zahteva u ranoj crkvi, da bih neko mogao da bude apostol je ta on može da posvedoči da je video uskrslog Isusa Hrista.

I danas ima onih u okviru crkve koji tvrde da imaju autoritet apostola, i jedan od njih je nedavno umro. Oni imaju ljude koji tvrde da imaju autoritet apostola. Gledajući iz ugla Novoga Zaveta, ovakva izjava je malo verovantva, jer jedan od zahteva za apostolstvo je to da si bio svedok uskrsnuća Isusa Hrista. Pavle izjavljuje da je video Isusa. Drugu stvar koju navodi kao dokaz apostolstva su njihovi promenjeni životi. Oni su njegova poslanica koja je znana svim ljudima i koju svi ljudi mogu da vide.

On kaže,

Ako drugima i nisam apostol, ali vama jesam, jer ste vi pečat mog apostolstva u Gospodu. (9:2)

Činjenica da ste u Gospodu je dokaz moje službe među vama, moj plod službe, to je dokaz moje službe. Vi ste pečat mog apostolstva.

Moj odgovor onima koji me uspitaju ovo je: (9:3)

Ono što on u suštini kaže ovde je, „Ovo je moja odbrana onima koji mi se protive.“ Pavle sada u Grčkom koristi nekoliko zakonskih izraza. I očigledno je da je podela u Korintu došla do toga da su govorili, „Mi smo Apolonovi,“ i oni su počeli kao i u mnogim drugim mestima da izazivaju Pavla i njegovo apostolstvo. Pavle je rekao, „Ja sam apostol, ne po volji čovečijoj neogo po Božijoj volji.“ Ali su se oni usprostavili ovoj izjavi. Tako da su oni dovodili u pitanje njegovo apostolstvo. Tako da on kaže,

50

1 Korinćanima
Čak Smit

Moj odgovor onima koji me uspitaju ovo je: Eda li nemamo vlasti jesti i piti? Eda li nemamo vlasti sestru ženu voditi, kao i ostali apostoli, i braća Gospodnja, i Kifa? Ili jedan ja i Varnava nemamo vlasti ovo činiti? (9:3-6)

Mi ne moramo da radimo. Mi imamo moć da ne radimo kao apostoli. Jer oni koji propovedaju evanđelje imaju svako pravo da žive od evanđelja. On nastavlja,

Ko vojuje kad o svom trošku? (9:7)

Ako ideš u rat, vojska će se pobrinuti za tebe. Ti nisi taj koji treba da nabavi pušku, čizme, šlem i municiju. Te stvari su snabdevene za tebe ako si vojnik. Ti ne moraš da kupiš svoju pušku. Pavle kaže, „Ko vojuje kad o svom trošku?“

Ili ko sadi vinograd i od rodova njegovih da ne jede? Ili ko pase stado i od mleka stada da ne jede? Eda li ovo govorim po čoveku? Ne govori li ovo i zakon? (9:7-8)

Da li ja ovo govorim po ljudskoj mudrosti ili o ovome i Biblija govori? On će sada uzeti primer iz Svetoga Pisma,

Jer je u Mojsijevom zakonu napisano: Da ne zavežeš usta volu koji vrše. Eda li se Bog brine za volove? (9:9)

Ovo je bio deo zakona. Volu koji je vršio nisi vezao usta. Vol, u svom poslu, kako je vukao plug je imao slobodu da jede šta god bi našao na putu. Ti nisi smeo da mu vežeš usta jer on radi.

„Eda li se Bog brine za volove? Da li je On više zainteresovan za volove nego što je za ljude?“ Pavle se okreće ka Starom Zavetu da bih pokazao da sluga ima prava, isto kao što vol ima prava kada vrši.

Ili jamačno govori za nas? Jer se za nas napisa: Koji ore treba u nadanju da ore; (9:10)

Govori o nadi žetve.

i koji vrše u nadanju da će dobiti od onog što vrše. Kada mi vama duhovna sejasmo, je li to šta veliko ako mi vama telesna požnjemo? Kad se drugi mešaju u vašu vlast, a kamoli ne bi mi? Ali ne učinismo po vlasti ovoj nego sve trpimo da ne učinimo kakvu smetnju jevanđelju Hristovom. (9:10-12)

On ovde ponovo govori o slobodi da činimo dobre stvari. Pavle im ovde spominje da on kao apostol, kao onaj koji je bio instrument u Božijim rukama kojeg je Bog koristio da služi ovim ljudima u njihovom duhovnom životu, kao onaj koji im je doneo Reč Božiju i stvari Duha Svetoga, da je on imao svako pravo da bude finansijski podržan sa njihove strane. Ali, on kaže, „Ja to nisam učinio da to ne bih bila ikakva smetnja Hristovom evanđelju.“

Ne znate li da oni koji čine svetu službu od svetinje se hrane? I koji oltaru služe s oltarom dele? (9:13)

Sveštenici koji su prinosili žrtve su takođe dobijali deo mesa. Oni su dobijali određeni deo brašna i stvari koje su ljudi donosili kao žrtve Gospodu. Sveštenici su imali udela u tome. Oni su živeli od tih stvari koji su bile donešene.

Pavle im kaže, „Za moj rad među vama, ja sam imao svako pravo da primim od vas materijalna dobra.“

Tako i Gospod zapovedi da oni koji jevanđelje propovedaju od jevanđelja žive. A ja to nijedno ne učinih. I ne pišem ovo da tako bude za mene; jer bih voleo umreti nego da ko slavu moju uništi. (9:14-15)

Ovo što Pavle kaže je, „Da, ja sam imao svako pravo, ali nisam iskoristio to pravo. Radije bih umro nego da uzmem dinar od vas.“ Zašto je Pavle imao ovakav stav? Nažalost, zato što kao što je i danas, tako i u Pavlovo vreme je bilo onih službenika koji su zloupotrebljavali ovo pravo. Postoje službenici koji se konstantno trude da smisle nove trikove i metode da bih kroz njih izvukli što više novaca od ljudi.

Ako ikada dobiješ pismo od takvih ljudi, videćeš da njihova mašta nema kraja i svakojake trikove koje smisle, sve sa ciljem da dobiju pare od tebe. I ako odeš na njihove službe, videćeš mnoge od tih pokušaja. „Gospod mi je otkrio da večeras ima deset ljudi ovde koji će svako ponaosob da nam donira po hiljadu dolara. Takođe mi je Gospod otkrio da ime pedeset ljudi koji će donirati našoj službi ponaosob petsto dolara.“ To nije ispravno. I to sam blago rekao. To je trik. To je prevara. To je užasno!

I zbog ovoga su mnogi okrenuli leđa evanđelju Isusa Hrista jer misle, „Sve što ovi žele je novac.“ I na žalost, to je tačno na mnogim mestima. To je razlog zašto mi u Golgoti nemamo javno sakupljanje priloga. To je razlog zašto mi u Golgoti nikada netražimo da nam date novac. Nema ničeg tužnijeg od toga kada čuješ, „Đakoni će vam prići da prime desetak od vas.“ Na tebi je da li ćeš dati ili nećeš, od tebe niko neće zatražiti da daš. Zato mi tu u Golgoti volimo da damo tu opciju ljudima i taj izbor iznenadi mnoge koji misle da crkva samo želi da dobije pare. Tako je bilo i sa Pavlom. On nije hteo da bude optužen da je plaćenik, da ga samo interesuju pare drugih ljudi. On nije hteo da to bude kamen spoticanja za druge.

Pre mnogo godina kada me je Gospod pozvao u službu, ja sam video mnogo ovog moljenja u Isusovo ime. Video sam razne načine na koje traže prihode. Čak, kada sam bio u koledžu su me učili kako da budem efektivan u traženju novca od ljudi. Ali, kada me je Gospod pozvao u službu, ja sam mu rekao, „Gospode, hajde da se dogovorimo. Dokle god se Ti budeš pobrinuo za moje potrebe, služiću Te. Ja nikada neću tražiti od ljudi da se pobrinu za moju finansijsku potrebu. Ti se pobrini za mene. Ja neću da tražim od ljudi. Ja neću da molim ljude da mi daju. Novac neće nikada biti važan deo moje službe.“

Ja mislim da je pogrešno, čak i kriminalno kada službenici konstantno mole ljude za pare. To je skoro isto tako loše kao kada je Katolička crkva sakupljala pare za indulgenciju. „Ako želiš da tvoja molitva bude odgovorena, pošalji nam pare. Imaš nespasenog sina? Pošalji nama pare i Bog će ga spasiti. Ti možeš da kupiš spasenje za svog sina. Možeš da kupiš isceljenje za mamu. Možeš da kupiš svakojake indulgencije.“ To zaista ovako izgleda kada oni krenu da sakupljaju novac na prevarne načine. I ja ne bih ovako njih kritikovao ako oni koji sakupljaju novac na ovakav način ne bih živeli luskuznim životom u izobilju. Ali oni nagovaraju i one siromašne žene koje žive od socijalne pomoći da im pošalju pare, dok oni žive u luksuzu, i to je ne prihvatljivo.

I ja se mogu zaista indentifikovati sa Pavlom, jer je on imao isti stav kao i ja kada je novac u pitanju. On kaže, „Ja ne želim vaš novac. Ja neću vaš novac. Moja slava je da sam se ja pobrinuo za moje potrebe i potrebe onih koji su bili samnom i od vas nisam ništa uzeo. I ja bih radije umro nego da izgubim ovu slavu, iako kao apostol sam imao pravo na to da primim od vas. Bog je odredio da oni koji služe evanđelju i žive od evanđelja. To je uredu. Volu ne vežeš usta. Ako se Bog brine o volu, onda se on zasigurno brine i o Svojim slugama koje propovedaju Njegovu Reč. Sveštenici žive od stvari koje se prinesu na oltaru. Ja sam imao svako pravo na to, ali nisam to iskoristio da ne bih bio kamen spoticanja za druge. Ja nisam hteo da sablaznim ikoga ko bih mogao da pomisli da sam ja hteo da se obogatim propovedanjem evanđelja.“

A ja to nijedno ne učinih. I ne pišem ovo da tako bude za mene; (9:15)

I ja vam ovo ne govorim da bih sada tražio od vas. To nije poenta svega ovoga.

jer bih voleo umreti nego da ko slavu moju uništi. Jer ako propovedam jevanđelje, nema mi hvale: jer mi je za nevolju (potrebu); i teško meni ako jevanđelja ne propovedam. (9:15-16)

Ja ne propovedam radi slave novca. Ja imam potrebu. Postoji taj teret u mom srcu. Teško meni ako ne propovedam evanđelje Isusa Hrista.

Ako dakle ovo činim od svoje volje, platu imam; a ako li činim za nevolju, služba mi je predata. (9:17)

Pavle kaže, „Ja ovo radim svojevolutno. I zbog toga ja imam nagradu, jer ja ovo radim svojevolutno za Gospoda.“

Kakva mi je dakle plata? Da propovedajući jevanđelje učinim bez plate jevanđelje Hristovo, da ne činim po svojoj vlasti u propovedanju jevanđelja. (9:18)

Volim ovaj stav. Isus je rekao, „Zabadava ste dobili, zabadava dajte.“ Veoma sam zahvalan što naša služba na radiju ne zavisi od slušaoca da bih opstala. Veoma sam zahvalan što možemo da budemo na radiju u celoj zemlji i ne moramo da provedemo petnaest minuta moleći ljude da nam finansijski pomognu jer inače ne bih mogli da budemo na radiju sledeće nedelje. Zahvalan sam Gospodu za ovaj blagoslov i za to da se ljudi pitaju, „Kako oni mogu opstaju na radiju?“ Opstajemo zato što je Bog stavio na srca ljudi koji žele da nas podrže finansijski, i oni čak daju mnogo više nego što nam je potrebno, tako da taj višak koristimo za propovedanje evanđelja po svetu. I znate šta? Što više damo, to nam Bog više da nazad. To je zadržujuća stvar. Mi se trudimo da damo više od Boga. I svaki put kada se pojavimo na novoj radio stanici i više novca uložimo u radio da bih se Reč Božija proširila, Bog nas blagoslovi sa još više finansija. Tako da smo sada na mestu gde se naš radio program emituje na sto dvadeset radio stanica, a na početku je bilo samo dvadeset pet. Takođe na to treba dodati još sto radio stanica koje emituju uživo našu službu u nedelju ujutro, i na to treba dodati i televizijski program koji se emituje preko kablovske. I za sve ovo ne moramo da tražimo novac od ikoga, i to je super. Ne tražimo podršku od ljudi, nego čekamo na Boga da se On pobrine.

Pavle kaže,

Jer premda sam slobodan od svih, (9:19)

Ja vam ne dugujem išta, niti sam išta uzeo od vas, ja sam slobodan od svih.

svima sebe učinih robom, da ih više pridobijem. (9:19)

Ja sam slobodan od vas, ali sam učinio sebe slugom da bi mogao pridobiti što više njih.

Jevrejima sam bio kao Jevrejin da Jevreje pridobijem; onima koji su pod zakonom bio sam kao pod zakonom, da pridobijem one koji su pod zakonom; Onima koji su bez zakona bio sam kao bez zakona, premda nisam Bogu bez zakona nego sam u zakonu Hristovom, da pridobijem one koji su bez zakona. Slabima bio sam kao slab, da slabe pridobijem; svima sam bio sve, da kakogod spasem koga. A ovo činim za jevanđelje, da bih imao deo u njemu. (9:20-23)

Pavle se trudio da se poistoveti sa ljudima. On nije postavljao sebe višim od drugih, niti je gledao dole na njih, nego se spustio na njihov nivo trudeći se da ih razume, da se poistoveti sa

53

1 Korinćanima
Čak Smit

njima na takav način da bih se oni mogli poistovetiti sa njime, što bih mu onda dalo priliku da ih povede u snagu i silu koja se nalazi u Isusu Hristu.

Ne znate li da oni što trče na trku, svi trče, a jedan dobije dar? Tako trčite da dobijete. (9:24)

Pavle vidi Hrišćanski život kao trku. On je rekao Timoteju, „Dobar rat ratovah, trku svrših, veru održah“ (2 Timoteju 4:7). Slika trke. I ako je Pavle autor poslanice Jevrejima, a moje mišljenje je da jeste, onda možemo reći da je isto to on rekao u Jevrejima, „Zato, dakle, da odbacimo svako breme i greh koji je za nas prionuo, i s trpljenjem da trčimo u bitku koja nam je određena, Gledajući na Načelnika vere i Svršitelja Isusa“ (Jevrejima 12:1-2).

Život je kao trka, i Pavle kaže, „Trčite tako da pobedite.“ To mi se sviđa. Ja sam po prirodi veoma takmičarski nastrojen, tako da nikada ne igram da izgubim. Kojim god da se sportom bavim, ja se trudim da pobedim. To je ponekad i pogrešno. To je nekada bila velika greška u mom životu. Moja želja za pobedom je toliko velika da kada sudija napravi grešku, ja se iznerviram. Ja sam tamo da pobedim. Pavle kaže da imamo ovakav stav u životu za Hrista. Daj sve od sebe. Trčite da dobijete nagradu.

Svaki pak koji se bori (9:25)

Ovo je izraz koji se tada koristio za hrvanje. Olimpijada je bila u Atini, a u Korintu su se nalazile druge po veličini igre u tadašnjem svetu. Tako da bi ovo za Korinćane bilo veoma poznato jer su mogli da vide ove atletičare kako se pripremaju za igre u Korintu. Govori o osobi koja se hrva,

od svega se uzdržava: (9:25)

On živi veoma disciplinovanim životom jer se trudi da dovede svoje telo u formu.

oni dakle da dobiju raspadljiv venac, a mi neraspadljiv. (9:25)

Oni izlažu svoja tela svakojakim mučnim vežbama samo zato da bih mogli da razviju tu veštinu za takmičenje. Oni gledaju šta jedu. Žive veoma pažljivo, veoma disciplinovano da bih na kraju mogli biti pobednici u svojoj veštini i da bih im sudije na kraju stavile venac na glavu—venac koji će ubrzo potom uvenuti, raspadljivi venac.

Ako su oni spremni da uložene toliko vremena, toliko trud, toliko energije da bih dobili tu zlatnu medalju, koliko onda mi treba da uložimo da bih dobili tu ne raspadljivu krunu slave koju je Bog obećao Svojim vernim slugama. Trči da pobediš. Pavle kaže, „Ja tako trčim.“

Ja dakle tako trčim, ne kao na nepouzđano; (9:26)

Drugim rečima, „Pa nadam se da ću završiti. Nije bitno da li ću.“ Ne, trčim sa namerom da pobedim.

tako se borim, ne kao onaj koji bje veter; (9:26)

Nije kao bokser koji zadaje udarce u vazduh.

Nego morim telo svoje i trudim (9:27)

„Disciplinujem svoje telo, držim ga podređenim,“ Pavle kaže.

da kako sam drugima propovedajući izbačen ne budem. (9:27)

Pavle govori o disciplini, o tome kado drži telo pod kontrolom. Čovek je trostruko biće: telo, um i duh. Prirodan čovek je telo, um i tuh. Kada se osoba nanovo rodi, ovaj redosled se promeni tako da on postane duh, um i telo. Kod prirodnog čoveka je telo, um i duh, gde je um pod kontrolom tela jer je telo glavno. Tako da nespašena osoba, grešnik, je osoba koja je svesna svojih telesnih potreba i želja, to je osoba koja misli samo o telu i željama tela. Da bih potvrdio istinitost ove izjave, sve što trebaš da uradiš je da poslušаш na nekom javnom mestu o čemu to ljudi razgovaraju. O čemu razgovaraju? O telesnim iskustvima. O devojci sa kojom su bili prošlog vikenda. O nekom novom baru ili diskoteci u kojem su bili, govore o svojim telesnim iskustvima. To je njihov um. Tako njihov um razmišlja.

Ali, kada se osoba nanovo rodi od strane Duha, onda ona postane duh, um i telo, što znači da je um pod kontrolom Duha i ta osoba onda razmišlja o duhovnim stvarima, o tome kako da udovolji Bogu. Onda ona razmišlja o Reči Božijoj, o svom hodu sa Isusom Hristom. Ta osoba onda razmišlja o Gospodu, peva o Gospodu. Njen um je fokusiran na stvari Duha.

Biblija nas uči da je osoba mrtva čiji je um fokusiran na telesne stvari, a da je živa osoba ona čiji je um fokusiran na stvari Duha, i da ta osoba ima mir i radost u životu.

Kada se obratim i postanem duh, duša i telo, mom telu se ne sviđa da bude u podrumu. Moje telo je uživalo da bude na prestolu. Uživalo je da vlada nadamnom. Uživalo je u diktaturi koju je imalo nadamnom, i sada mu se ne sviđa da bude podređeno. I zbog toga, moje telo ima konstantnu želju da se ponovo podigne na prestol. Ja nisam mrtav za želje tela. One su tu. Dokle god sam živ one će biti tu. Ali, moje želje za Gospodom i za Gospodnje stvari su mnogo jače i veće od telesnih želja. Ali sam otkrio da moram da držim svoje telo pod kontrolom, jer moje telo jedva čeka da ponovo vlada i da stavi duh u podređeni položaj. Pavle kaže, „Ja disciplinujem svoje telo, ne predajući se telesnim stvarima, da kako sam drugima propovedao i sam izbačen ne budem.“ Ima onih koji kažu da Pavle ovde govori o tome da njegova služba Bogu ne bude stavljena na policu.

Tako da je važno za nas da držimo telo pod kontrolom, da se disciplinujemo u duhovnim disciplinama. Ako su sportisti voljni da se predaju strogoj disciplini svog tela da bih primili propadljivu nagradu, koliko onda mi koji volimo Boga moramo da disciplinujemo naša telesa da bih primili neraspadljivu krunu života koju će nam sam Gospod, pravedni sudija, dati.

Pavle nam kaže da telo ratuje protiv duha i duh protiv tela. Oni su u suprotnosti. Ja sam u bitci koja se dešava unutar mene, i ja moram da disciplinujem sebe da podredim telo.

10. poglavlje

Ali neću vam zatajiti, braćo, da očevi naši svi pod oblakom biše, i svi kroz more prodoše; (10:1)

O očevima o kojima ovde govori su oni koji su bili oslobođeni iz Egipta. Bog je koristio oblak da bih vodio u danu i ognjen plameni da bi ih vodio noću. Uloga oblaka nije bila da ih samo vodi. Oni su bili pod oblakom. Šta je Bog uradio povodom te činjenice da su oni morali da provedu dosta vremena u pustinji? On je postavio taj oblak nad njima da ih zaštiti od te silne vrućine u pustinji. I kad god bih se oblak pokrenuo i oni bi se pokrenuli. I to je veoma mudro da učiniš kada si u pustinji. Tako da je Bog našao odličan način sa kojim ih je vodio. Kada bih se oblak pokrenuo, i oni bi se pokrenuli da bih bili pod oblakom.

Kada su oni došli do Crvenog Mora, Egipatska vojska je došla iza njih i zatvorila ih u toj dolini. Bog je onda uzeo oblak i postavio ga između njih i Egipćana, tako da Egipćani nisu mogli da vide šta se dešava od magle. Tako da oni nisu mogli da vide da se more razdvojilo i da su Izraelci prolazili kroz more i sa time bežali na drugu stranu. I kada je Bog podigao oblak, Egipćani su videli šta se dešava. Oni su videli razdvojeno more tako da su se i oni uputili ka moru. I naravno, Bog je onda zatvorio more i oni su se udavili. Tako da je oblak imao višestruku namenu za njih; on je bio zaštita za njih. Oni su živeli pod oblakom, oni su se pokretali kada bih se oblak pokrenuo, živeli su u Božijoj volji, oni su bili vođeni od strane Boga kroz tu pustinju. I kako je divna ta činjenica da kada se trudimo da živimo po Njegovoj volji da će nas onda Bog voditi i zaštititi.

Oni su prošli kroz more, što je simbolika krštenja, izlaska iz telesnog života u Egiptu u novo zajedništvo sa Bogom.

I svi se u Mojsija krstiše (10:2)

Simbolizam ovoga vidimo u njihovom prolasku kroz razdvojeno more.

u oblaku i moru; I svi jedno jelo duhovno jedoše; (10:2-3)

Bog im je dao manu, nebeski hleb, koji su svi oni jeli.

I svi jedno piće duhovno piše; jer pijahu od duhovne stene koja iđaše za njima: a stena beše Hristos. (10:4)

Sećate se da kada su Izraelci sa Mojsijem na čelu došli u okolinu Rafidima, su počeli da se žale, „Umrećemo od žeđi, i mi i stoka naša. Šta da radimo?“ Onda je Mojsije otišao do Gospoda i rekao, „Gospode, pomoz mi, evo ovaj narod je spreman da me kamenuje.“ Bog mu je odgovorio, „Uzmi svoj štap sa kojim si udario Egipatsku reku da se voda pretvori u krv i uzmi starešine narodne sa sabom i udari stenu.“ Mojsije je uzeo štap i udario stenu i voda je izašla iz stene i narod je pio vodu iz te stene i svi su preživeli. Svi su bili spašeni. Svi su pili iz te iste duhovne Stene, i ta Stena je bio Hrist, i On sam kaže, „Ko je žedan, neka dođe do mene i pije. Onaj koji je žedan neka zabadava dođe i pije.“ I to je poslednji poziv u Bibliji, koji vidimo u knjigi Otkrovenja. Poslednji poziv je za sve ljude, „I ko je žedan neka dođe, i ko hoće neka uzme vodu života zabadava.“ Stena je udarena, i ako dođeš do Njega večeras i piješ od Njega, imaćeš život.

Ali mnogi od njih ne behu po Božijoj volji, jer biše pobijeni u pustinji. (10:5)

Kada je Mojsije poslao dvanaest špijuna da provere obećanu zemlju, deset tih špijuna je došlo sa lošim vestima koje su obeshrabrile narod. Rekli su, „Gradovi su veliki i zidovi su veliki. I ljudi koji žive tamo su kao divovi i mi smo u poređenju sa njima kao skakavci. Oni su ogromni. Mi nemamo šanse protiv njih. Mi ne možemo zauzeti tu zemlju.“ A sa druge strane su bili Kaleb i Jošua koji su došli noseći štap na kojem je visio grozd i rekli su, „Vidite ovo grožđe. Ovako veliko grožđe niste nikada videli u životu. Vidite samo kako je veliko.“ „Ali čuli smo da tamo žive divovi.“ „Šta? Nisu oni ništa za nas.“ Ali na žalost, narod je poslušao poruku onih deset špijuna i okrenuli su se nazad. Oni nisu imali veru niti su verovali Bogu da je On u stanju da im preda obećanu zemlju. Bog je onda rekao, „Dobro, ne verujete Mi. Vi kažete da će vaša deca biti uništena od strane tih naroda. Dobro. Evo šta će se dogoditi. Pustiću vas da lutate u ovoj pustinji sve dok cela ova generacija ne umre i ta vaša deca za koju ste tako zabrinuti će biti oni koji će ući u obećanu zemlju i posedovaće je.“ I od tog momenta je počela najduža pogrebna služba na svetu. Četrdeset godina su čekali sve dok poslednji od njih nije umro. Samo su Jošua i Kaleb od te generacije ušli u obećanu zemlju. Veliki broj njih je umro u pustinji.

A ovo biše ugledi nama, da mi ne želimo zala, kao i oni što želeše. (10:6)

Oni su rekli, „Hajdemo nazad u Egipat. Sećate se luka i krastavaca u Egiptu? Tako su dobrog ukusa bili. Nisam jeo luka tako dugo. Jedemo samo manu i ona ima tako običan ukus. Muka mi je od mane. O da samo još jednom jedem luk u Egiptu.“ Oni su čeznuli za starim životom u telu, za Egipatskim životom, u perverzijama Egipta.

„I ovo beše na uglad nama, da mi ne žudimo za telesnim stvarima kao što i oni želeše.“

Niti bivajte idolopoklonici, (10:7)

Nekoliko stvari ovde trebamo spomenuti. Oni su žudili za zlim stvarima, za stvarima tela. Zatim, mnogi od njih su se okrenuli idolopoklonstvu. Setite se da je Aron napravio zlatno tele i narod je plesao oko tog teleta.

kao neki od njih, kao što stoji napisano: Sedoše ljudi da jedu i da piju, i ustaše da igraju. Niti da se kurvamo, kao neki od njih što se kurvaše, i pade ih u jedan dan dvadeset i tri hiljade. (10:7-8)

U 4. Mojsijevoj nam Mojsije kaže da je u pitanju broj od dvadeset i četiri hiljade. Pavle je bez sumnje rekao ovo iz sećanja i verovatno je napravio grešku kada je pisao ovo, i ovo se odnosi na događaj kada je Balam dao zao savet kralju Balaku da pošalje mlade devojke da zavedu mladiće među Izraelom. I oni su učinili preljubu i Božiji gnev se sručio na njih i oni su bili pobijeni od kuge.

Niti da kušamo Hrista, kao što neki od njih kušaše, i od zmija izgiboše. (10:9)

Kako su oni kušali Gospoda? Tako što su gundali protiv Boga i Mojsija, govoreći, „Doveli su nas u ovu pustinju da nas ubiju i užasno je ovde. Nama nije mesto ovde. Treba da se vratimo.“ I Gospod se razgnevio protiv njih pa je poslao zmije na njih koje su ih ujedale.

Niti da vičemo na Boga, kao neki od njih što vikaše, i izgiboše od krvnika. Ovo se pak sve događaše ugledi njima, a napisa se za nauku nama, na koje posledak sveta dođe. (10:10-11)

Dva puta Pavle kaže, „Ovo je vama za primer. To je tipičan primer istorije. Morate da nučite od njihovih grešaka. Nemojte da sledite telesne porive. Nemojte da čeznete ka zlim stvarima. Nemojte da učinite preljubu. Nemojte da gundate protiv Boga.“

Jer koji misli da stoji neka se čuva da ne padne. (10:12)

Nesmemo da zloupotrebjavamo milost Božiju.

Drugo iskušenje ne dođe na vas osim čovečijeg; ali je veran Bog koji vas neće pustiti da se iskušate većma nego što možete, nego će učiniti s iskušenjem i kraj, da možete podneti. (10:13)

Biblija nas uči da kada je neko pod iskušenjem da ne kaže da ga Bog kuša. Svaki čovek je pod iskušenjem jer ga njegove želje i požude vode, i izvršeno iskušenje dovodi greh. Početak iskušenja je u umu, u želji. Šta ja činim sa tom željom?

Iskušenja koja imamo su uobičajna za čoveka. Dok sam god u ovom telu, ja ću biti izložen određenim iskušenjima, porivima mog tela. To je uobičajno za čoveka. Ali je Bog veran ka meni u tim iskušenjima. On neće dozvoliti da ja budem iskušan više nego li ja to mogu podneti. On će se pobrinuti da mi da način na koji mogu da odolim iskušenju. Ali je bitno za mene da prihvatim to.

Bog te neće na silu izvesti iz iskušenja. Bog te neće prisiliti da budeš dobar. Kada iskušenje dođe do tebe, znaj da uvek postoji izlaz. Bog će uvek snabdeti izlaz iz tog iskušenja. Ako padneš u iskušenje to je zato što nisi slušao Božiji glas. Nisi iskoristio taj izlaz koji je On snabdeo. I ja mogu da posvedočim iz mog ličnog života, da kad god sam pao da je uvek postojao izlaz iz iskušenja. Imao sam reč Duha Svetoga u mom srcu. Bog mi je govorio, „Izađi odatle.“ „Ali ja bih da još samo malo čekam.“ Ne, nego sam trebao da izađem tog momenta kada mi je Gospod rekao da izađem. Izlaz je uvek postojao, tako da je to moj pad i ne mogu Boga da krivim za to. Moj greh je moja odgovornost, ne Božija. Postoje ljudi koji vole da krive Boga za svoje greške. „Pa, Bog me je stvorio ovakvog i ja nemogu ništa da učinim povodom toga.“ Neki stavljaju krivicu na Boga za najgore stvari. To je moj pad. Bog je veran. Ja nisam bio veran.

Zato, ljubazna braćo moja, bežite od idolopoklonstva. (10:14)

Beži! Beži odatle!

Idolopoklonstvo je kada stavimo bilo šta u našem životu ispred Boga. To je kada stavimo nešto ispred Gospoda, nešto što smatramo važnijim. To je idolopoklonstvo. Grešiš ako misliš da je idolopoklonstvo kada imaš malu izgraviranu statu, kojoj se klanjaš i pred kojom pališ sveće i imaš ritual obožavanja tog beživotnog idola. Ne! To verovatno neće biti problem za mnoge od vas. Tvoje idolopoklonstvo će se verovatnije izraziti u obliku sjajne boje, lepog dizajna i turbo dizel motora. Nešto što ovlada tvojim srcem i umom i životom tako da to postane važnije od tvog hoda sa Bogom. Nešto što zameni Boga u tvom životu. To je idol. Beži od idolopoklonstva.

Kao mudrima govorim; sudite vi šta govorim. Čaša blagoslova koju blagosiljamo (10:15-16)

Ovo se odnosi na Gospodnju večeru kada uzmemo čašu i blagoslovimo je. Čaša blagoslova koju blagosiljamo,

nije li zajednica krvi Hristove? (10:16)

Reč *zajednica* ovde je interesantna Grčka reč, *koinonia*. Ova reč ne označava to jedinstvo koje imamo sa Hristom, zajedništvo sa Hristom. Ova čaša blagoslova koju blagosiljamo, dok ja pijem ja se pistovećujem sa Njime.

Hleb koji lomimo nije li zajednica tela Hristovog? Jer smo jedan hleb, jedno telo mnogi; jer svi u jednom hlebu imamo zajednicu. (10:16-17)

Mi u ovom zajedništvu sa Isusom Hristom, u krvi Hristovoj i telu Hristovom, postajemo jedno sa Njime i takođe mi zajedno postajemo jedno. Kako mi zajedno jedemo isti hleb i kako pijemo isto piće, mi postajemo jedno. Spojeni zajedno u Gospodnjoj večeri i spojeni zajedno u zajedništvu, smo svi mi koji smo spojeni zajedno u Isusu. Jednistvo u Hristovom telu. I sigurno ono što u crkvi najbolje oslikava ovo jedinstvo je Gospodnja večera. Svi mi zajedno uzimamo od istog hleba. Svi mi zajedno pijemo isto piće, i sa time postajemo jedno.

Gledajte Izrailja po telu: koji jedu žrtve nisu li zajedničari oltara? (10:18)

Cela ideja iza prinošenja žrtve pomirnice Bogu je bila u tome da bih mogao da imaš zajedništvo sa Bogom. Ti bih doneo životinju do sveštenika koji bi je zaklao i isekao na komade i deo mesa bih dao tebi. Ti bi uzeo taj komad mesa i ispekao ga i pojeo. Ti si doneo tu životinju i prineo je Bogu. Mast je spaljena na oltaru i dim bih se penjao kao divan miris Gospodu. Sveštenik bih imao svoj deo od toga, a i ti si imao svoj deo. Tako da bih ti seo i jeo teletinu ili jagnjetinu sa svojom familijom i kako bi jeli zajedno, ta ideja da je Bogu dat jedan deo i sada ti jedeš deo toga, je slika da ti i Bog postajete jedno. Jer njihovo celo shvatanje oko toga kada jedeš zajedno sa nekim je da postajete u tom činu deo jedan drugoga.

Recimo da je uzmem komad hleba. Ja odlomim komad od tog hleba i dam ti taj komad, pa zatim odlomim sebi, ti pojedeš svoj komad i ja svoj. Mi onda jedemo od istog komada hleba. Recimo da imamo i čorbu pored toga i da oboje umačemo hleb u tu čorbu. Taj se hleb onda apsorbuje u moje telo i veoma brzo postane deo mog telo ali isto tako taj isti hleb postane i deo tvog tela. Tako da isti komad hleba postane deo tebe kada ga tvoj organizam apsorbuje. I tako smo mi deo jedan drugoga, jer oboje se ojačavamo sa istim jelom i oboje primamo isti hleb. I oni su to ovako posmatrali i za njih nije bilo potrebno objašnjenje za ovo. To je bila prihvaćena norma.

Tako da kada bih ja prineo žrtvu Bogu i ona bih bila spaljena na oltaru, onda Bog ima udela u njoj kao što i ja imam udeo tako što jedem to meso, i sa time ja postajem jedno sa Bogom. Divna misao, divan pojam, i takođe divna slika svesnosti te ideje da postajem jedno sa Bogom.

Mi ovo možemo da iskusimo svaki put kada uzmemo Gospodnju večeru. Ja postajem deo Isusa Hrista. On postaje deo mene kada je uzmem čašu i hleb, ali isto tako svi mi koji to radimo zajedno postajemo deo jedni drugoga.

Tako je i sa Izraelom po telu kada uzmu od te žrtve. Oni su zajedničari oltara. Oni postaju jedno sa Bogom.

Šta dakle govorim? Da je idol šta? (10:19)

I sada se vraćamo na 8. glavu, gde je Pavle govorio o tome kada neko jede meso u idolskom hramu i njega onda vidi brat koji je slabiji u veri, i onda taj čini prouzrokuje u tom slabijem bratu da kaže, „Ako on to može, mogu i ja,“ i onda se spotakne u veri jer mu savest ne da mira. Oni kažu da imaju slobodu, ali su na žalost oni iskoristili tu slobodu da jedu meso u raznim paganskim hramovima u Korintu. „Ja imam slobodu u Hristu.“ Tako da se sada Pavle vraća nazad na tu temu.

Šta dakle govorim? Da je idol šta? Ili idolska žrtva da je šta? Nije; nego šta žrtvuju neznabošci, da đavolima žrtvuju, a ne Bogu; (10:19-20)

Drugim rečima, ono što pagani žrtvuju u paganskim hramovima je posvećeno demonima. Oni ne prinose te žrtve Bogu.

a ja neću da ste vi zajedničari sa đavolima. Ne možete piti čaše Gospodnje i čaše đavolske; ne možete imati zajednicu u trpezi Gospodnjoj i u trpezi đavolskoj. Ili da prkosimo Gospodu? Eda li smo mi jači od Njega? (10:20-22)

Pavle je veoma strog prema tim Korinćanima koji su jeli to meso u paganskim hramovima u Korintu.

Interesantna je ova Pavlova izjava, jer ono što on kaže je da te žrtve u paganskim hramovima su prinete đavolima, ili tačnije demonima. U 5. Mojsijevoj 32:16-18, kaže, „Na revnost razdražiše Ga tuđim bogovima, gadovima razgneviše Ga. Prinosiše žrtve đavolima, ne Bogu, bogovima, kojih nisu znali, novim, koji iz bliza dođoše, kojih se nisu strašili oci vaši. Stenu koja te je rodila zaboravio si; zaboravio si Boga Stvoritelja svog.”

Ideja ovoga je da je obožavanje ovih lažnih bogova, obožavanje ovih idola u stvarnosti bilo obožavanje demona.

Pre mnogo godina bio je članak koji se zvao „Video sam kralja pakla“ u časopisu koji se zove Harper's Magazin. Taj članak je bio izečak iz knjige koja se zove, „Kroz zabranjeni Tibet“. Autor govori o tome kako je on bio sa religioznim vođama i u tajnosti je prisustvovao ceremoniji koja se dešavala svake godine a podrazumevala je prizivanje raznih demona. I on opisuje te razne demone koji su došli, njihove oblike, i onda je opisao kako su prizvali kralja pakla. Opis koji je dat je veoma zastrašujući.

Mnogi ljudi kažu, „Svi putevi vode do Boga. I svi ti ljudi su veoma iskreni u njihovom obožavanju iako ne veruju u Isusa. Bog će sigurno prepoznati tu njihovu iskrenost i prihvatiti ih, jer kakva je razlika, ako neko sledi Konfučija, Budu, ili šta god. Zar ne čeznemo svi mi za Bogom?“ To nije ideja koju dobijamo iz Biblije. Isus je rekao, „Ja sam put, istina, i život. Niko ne dolazi do Oca sem kroz Mene“ (Jovanovo evanđelje 14:6). Pavle kaže, „Oni žrtvuju đavolima. I isto tako kao što kada jedeš od žrtve koje je prineta Bogu i sa time postaješ jedno sa Bogom, tako je i sa žrtvama prinetim đavolima, ti onda postaješ jedno sa đavolom, sa tim demonom kojeg taj idol predstavlja. I ja ne želim da vi imate *koinoniju*, zajedništvo, sa demonima. Zato ne možete piti čašu Gospodnju i čašu đavolsku. Ne možete imati zajednicu u trpezi Gospodnjoj i u trpezi đavolskoj.”

I on bez sumnje misli da ovaj tekst koji sam vam malopre pročitao u 5. Mojsijevoj 32. glava. Jer tamo kaže da su na revnost razdražili Gospoda žrtvujući đavolima, i zato pita, „Da li prikosimo Gospodu? Da li smo jači od Njega? Da li se usuđujemo da mu se suprostavimo?“

Sve mi je slobodno, (10:23)

On se vraća nazad ovome,

ali nije sve na korist; (10:23)

Da možeš dokazati da je to uredu jer živimo u milosti i veri u Isusa Hrista, i da je zbog toga to uredu. I da, možda je dozvoljeno, ali nije na korist. Usporiće te. Usporiće tvoj napredak. Ako trčiš u trci, trči tako da pobediš i nemoj da vučeš sa sobom nepotreban prtljag koji će te samo usporiti. To ti nije od koristi.

sve mi je slobodno, ali sve ne ide na dobro. (10:23)

Postoje stvari koje me ruše i koje me ne izgrađuju. Ima stvari koje oduzimaju od moje veze sa Hristom, koje me ne dovode bliže Njemu. A moja je želja da budem što bliže Njemu. I zato iako mi je dozvoljeno, iako ti možeš dokazati da je to uredu, to me ipak odvaja od mog zajedništva sa Njime. To me ne izgrađuje u Njemu niti to ne izgrađuje Njega u meni. Iako mi je dozvoljeno, sama mudrost mi kaže da to ne učinim. Usporiće me. Srušiće me. Moja je želja da pobedim u trci. Želim da budem nađen u Hristu, izgrađen u Njemu.

Niko da ne gleda šta je njegovo, nego svaki da gleda šta je drugog. (10:24)

Nemoj samo da živiš za sebe. Nemoj samo da misliš o sebi, nego misli i na druge i živi za druge.

Sve što se prodaje na mesarnici, jedite, i ništa ne ispitujte savesti radi; (10:25)

Većina mesa koje si tada mogao kupiti u mesarama u Korintu su bile prvo prinete kao žrtve u paganskim hramovima. I tako, kada bih otišao na pijacu i rekao, „Dajte mi kilu mlevenog mesa.“ Pavle kaže da ne pitaš sledeće pitanje, „Da li je to meso žrtvovano u hramu?“ Pavle kaže da ne postaviš takvo pitanje. Kupi samo meso i ne pitaj ništa savesti radi i otiđi kući i pojedi ga. Šta ne znaš ti neće škoditi. I savesti radi, nemoj postavljati pitanja. A ako pitaš i dobiješ odgovor koji ne želiš da čuješ, onda se možeš naći u situaciji u kojoj bih sapleo svoju savest. Jedi i ne postavljaš pitanja.

Jer je Gospodnja zemlja i šta je na njoj. Ako li vas ko od nevernika pozove, i hoćete ići, jedite sve što se pred vas donese, i ne premišljajte ništa savesti radi. (10:26-27)

Ako te neko posluži sa pljeskavicom, nemoj da pitaš, „Da li je ovo žrtvovano paganskom bogu?“ Pavle kaže da ne pitaš tako nešto, slobodno jedi. Ne postavljaš pitanja savesti radi.

Ali ako bi ti neko ponudio pljeskavicu i rekao, „Ovo je žrtvovano Zevsu.“ Pavle kaže da onda ne jedeš. Ne zbog toga da bih te to povredilo, nego zato što bih moglo da povredi slabijeg brata u veri koji bih te video da jedeš. Tako da ako ti oni dobrovoljno kažu da je žrtvovano idolu, tvoje je da odbiješ to meso onda, da ne bih sablaznio njega.

Ako li vam pak ko reče: Ovo je idolska žrtva, ne jedite radi onog koji vam kaže, i radi savesti; jer je Gospodnja zemlja i šta je na njoj. Ali ne govorim za savest tvoju, nego drugog; jer zašto da moju slobodu sudi savest drugog? Ako ja s blagodaću uživam, zašto da se huli na mene za ono za šta ja zahvaljujem? (10:28-30)

Pavle kaže da se sve posvećuje sa zahvaljivanjem. „Gospode hvala ti na ovoj hrani i blagoslovi ovo jelo,“ i to jelo je onda posvećeno. Ali, sa time što ćeš ga jesti postoji šansa da povrediš nekoga. Neko će se možda sablazniti zbog toga. Onda primeni zakon ljubavi, ne želeći da budeš kamen spiticanja, ne želeći da povrediš slabijeg brata u veri.

Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li šta drugo činite, sve na slavu Božiju činite. (10:31)

Evo ga princip. Ljudi koji imaju principe, njima nisu potrebni zakoni. Ako živiš po dobrim principima, tebi onda nisu potrebna pravila, ne treba ti zakon. Ovo je princip. Ovo je ono što treba da zabeležiš. Ovo je srce svega. „Šta god da činite, na slavu Božiju činite.“ I bićeš u pravu. Ako mogu da učinim nešto na slavu Božiju, ja sam onda na dobrom putu. Ako ne mogu da učinim nešto na slavu Božiju, onda je bolje da to ne učinim uopšte. Ali, šta god činite u rečima ili delima, na slavu Božiju činite.

Ne budite na sablazan ni Jevrejima, ni Grcima, ni crkvi Božijoj, Kao što ja u svačemu svima ugađam, ne tražeći svoje koristi nego mnogih, da se spasu. (10:32-33)

Ne živite za svoju korist, nego za korist drugih. Pavle kaže, „Ovako ja živim.“ Moja je želja da se ljudi spasu, i ja živim zbog njih, na zbog sebe, ne zato da bih zadovoljio svom telu, ne živim da bih zadovoljio svojim požudama, nego ja sebe ograničavam. Ja živim pažljivim životom da bih mogao druge da pridobijem za Isusa Hrista. I ako je cilj mog života da pridobijem druge za Gospoda, to će onda biti vodeći faktor u mom životu koji će odlučiti da li ću učiniti nešto ili neću, šta ću jesti ili šta neću jesti, šta ću piti i šta neću piti. Hodati u ljubavi znači ne donositi kamen spoticanja pred nekoga, to znači da mislim o drugima a ne o sebi. Pomozi mi Bože da pobedim u ovoj trci i da živim u ljubavi, da hodam u ljubavi i da služim u ljubavi.

Hajde da se molimo.

Oče, veoma smo ti zahvalni za ove reči mudrosti i vodstva. Pomozi nam Gospode da budemo izvršioци Reči a ne samo slušaoci. Bože, želimo da uđemo u to duboko zajedništvo sa Tobom, u to zajedništvo jedni sa drugim u Isusu Hristu. Gospode, neka Tvoj Sveti Duh učini to delo u našim srcima. U Isusovom imenu se molimo i zahvaljujemo Oče. Amen.

Neka ruka Gospodnja bude nad vama i neka vas vodi u svemu šta činite. Neka nam Bog pomogne da mislimo na Njega, a ne da li je nešto dobro ili loše, nego da li će to doneti slavu Njemu i da li će mu to biti ugodno. Da li je to najbolje? Pomozi nam Bože da se ne zadovoljimo sa prosečnim, nego na trku i da pobedimo.

Neka Gospod bude sa vama danas i ove sedmice dok čeznete da živite disciplinovanim životom za Isusa Hrista, stavljajući postrani telo i želje tela. Držeći telo pod kontrolom da bih mogli da živimo i hodamo u Duhu i stvarima Duha, večnim stvarima. Neka vas Gospod nagradi i blagoslovi u vašem hodu i zajedništvu sa Njime. Želim da iskusite Njegov dodir u vašem životu. U Isusovom imenu.

11. poglavlje

Pavle kaže u prvom stihu,

Ugledajte se na mene, kao i ja na Hrista (11:1)

U prethodnom stihu je govorio o tome kako on nije gledao svoju korist, niti da se proslavi, nego je gledao korist tela Hristovog. I zatim kaže ovo, „Ugledajte se na mene.“ Grčka reč za *ugledati* je *mimetes*, od koje dobijamo reč mimika. Imitirajte me. Sledite primer koji sam vam postavio. Drugim rečima, nemojte da gledate svoju korist, nego gledajte šta je korist celoga tela. Nemojte da gledate da izvčete svoju korist, nego šta je dobro za drugoga. Budite osetljivi za potrebe drugih, brinite se jedni o drugima.

Hvalim vas pak, braćo, što sve moje pamтите i držite zapovesti kao što vam predadoh. (11:2)

Pavle ih hvali zato što su ga zapamtili i zato što su održavali zapovesti koje je on postavio među njima.

Ali hoću da znate da je svakome mužu glava Hristos; a muž je glava ženi; a Bog je glava Hristu. Svaki muž koji se s pokrivenom glavom moli Bogu ili prorokuje, sramoti glavu svoju. (11:3-4)

Može se reći da Pavle ovde uspostavlja komandni lanac. Reč *glava* ovde govori o autoritetu. Muž je autoritet nad ženom. Hrist je autoritet nad mužom. I Bog je autoritet nad Hristom. I ovo je vruća tema danas koja izaziva mnoge debate u našem društvu zbog raznih grupa i pokreta za jednaka prava.

Neverujem da Biblija uči da je Bog više naklonjen muškarcima nego ženama. Biblija uči da je Bog prvo načinio čoveka a zatim ženu. Kada je Bog pogledao na čoveka je rekao, „Nije dobro da čovek bude sam,“ i zato je stvorio ženu da bi mu ona bila pomoćnica.

Neki to pogrešno protumače. Pravo značenje ove reči pomoćnica je pomoć koja je u potpunosti odgovarajuća, tj. prava pomoć. Ova reč nikako neoznačava podređeni položaj. Bog je video da muškarac sam po sebi ne bih nikako uspeo, i zato mu je stvorio ženu, kao što je Bog rekao, „Za čoveka.“

U pogledu fizičke građe, žene je slabija od čoveka. I sada je postalo sasvim normalno za žene da se bave bodi bildingom. Ja lično misli da muškarci koji se bave bodi bildingom često dođu do fizičkog izgleda gde izgledaju grotesno, sa tim čudnim ispupčenjima na telu. I isto tako to važi i za ženu kada ima ta čudna ispupčenja na telu i to je učini da izgleda grotesno. Ja mislim da je tužno da u njihovom pokušaju da oformiraju neki indentitet one se počnu baviti bodi bildingom. Ja lično mislim da to nije najbolji način na koji osoba može da provede svoje vreme.

On uspostavlja komandni lanac. I ja mislim da je važno da primetimo nešto ovde. Autoritet nad mužem je Hrist, kao što je autoritet nad ženom muž. I ja osećam da ako muž nije pod Hristovim autoritetom, da žena onda mora da preskoči tu kariku u lancu koja fali. Ja ne verujem da je Božija namera da pobožna žena bude pod autoritetom bezbožnog muža. Žena je pod autoritetom muža dokle god je on pod autoritetom Isusa Hrista. Božija namera nije da brak bude robstvo, gde neki tikvan vlada sa silom nad ženom. I ja se u potpunosti suprostavljam

takvom tumačenju Svetoga Pisma, gde je žena primorana da misli, „Pa, ipak mi je on muž. I ja moram da mu se podredim.“ Da, ali samo ako je on podređen Hristu.

I mi ovde govorimo o istočnjačkim kulturama. U istočnjačkim kulturama žene su često nosile veo ili kao šte neki znaju feredžu, i veoma često taj veo bih išao preko nosa i bio bi vezan nazad i visio bih do zemlje. I u nekim istočnim kulturama je to bilo još drastičnije. Veo bi pokrivaio i njihovu glavu tako da su imali otvor samo za oči. I one bih nosile glomazne haljine i kako si mogao znati da li si zaista zaljubljen u nju ako joj sam oči vidiš? Prva bračna noć bi bila veoma interesantna, predpostavljam. Ali, taj veo je bio vrsta zaštite za ženu. On je bio pokrivalo za nju, što je predstavljalo pokrivač zaštite, i nijedan muškarac joj ne bih prišao, niti bi flirtovao sa tom ženom koja bi imala taj vel na licu. Ako bih muškarac otvoreno prišao ženi koje je imala veo na licu, to bi bilo skoro ravno smrtnoj kazni. Ako bi žena izašla na ulicu bez vela, to bi onda bila otvorena pozivnica za muškarce. To bi bio znak da je slobodna. Ali ženi koja je pod velom, nijed muškarac se ne bi usudio da priđe. I zbog toga je taj veo bio zaštita.

I danas je tako još uvek u mnogim istočnim kulturama i pogotovo u muslimanskim zemljama. Veoma često kada mi odemo u posetu Bliskom Istoku, Američke dame nerazumeju mentalitet Orijenta, i one bih otišle tamo u svojim kratkim haljinama i slično, neshvatajući da je to veoma šokantno za mnoge muškarce u toj kulturi koji su navikli da vide ženu samo ako je pokrivena. I mnogima od njih su prišli mnogi muškarci jer su oni mislili da su one slobodne, jer je to takav način razmišljanja u njihovoj kulturi.

Taka da Pavle ovde govori o kulturnoj situaciji kada govori o pokrivenima na glavi, o velu.

Svaki muž koji se s pokrivenom glavom moli Bogu ili prorokuje, sramoti glavu svoju. (11:4)

Ideja iza ove izjave je da je čovek stvoren na slavu Božiju i ako bih pokrio glavu dok se moli i prorokuje beščasno prema Bogu. I ovo je interesantna izjava od Pavla, jer danas ortodoksni Jevreji imaju na glavi one male kape dok se mole. Oni ti neće dozvoliti da priđeš Zidu Plača ako nemaš kapu i možeš da imaš bilo kakvu kapu na glavi, bitno je samo da ti je glava pokrivena. Tako da je interesantno čuti od Pavla ove reči da je bezčasno za muškarca da se moli sa pokrivenom glavom.

I svaka žena koje se gologlava moli Bogu ili prorokuje, sramoti glavu svoju; jer je svejedno kao da je obrijana. (11:5)

Pavle kaže da je bezčasno za ženu, prema njenom mužu, ako bih se molila ne pokrivena glave.

Očigledno su žene u Korintu osećale tu slobodu koja je njihova u Hristu. „Mi nismo više pod jarmom robstva, jer smo u Hristu svi jedno, nema više muško i žensko, varvarin, Skitijan, rob ili slobodnjak.“ Tako da su one počele da dolaze bez pokriva i sa time su se pojavili i problemi. Pavle kaže da je ne poštovanje prema tvom mužu, jer tamo u Korintu su živeli u centru razuzdanosti. Hram posvećen Afroditi se nalazio na akropoli iznad Korinta. Sveštenice hrama Afrodite, oko hiljadu njih, bih noću sišle u Korint. One su bile prostitutke, i hram je bio podržavan od strane njihove prostitucije. I one su bile prepoznatljive po tome što nisu nosile nikakav pokrivač preko glave. Tako da žene koje su bile u Korintu i koje su sada počele da osećaju slobodu u Hristu, ne želeći da nose veo na glavi, su sa time stavile sebe u nezgodnu poziciju jer njihova kultura nije shatala njihovu slobodu pa je postojala mogućnost da ih njihova kultura vidi kao prostitutke i to bih se videlo kao nepoštovanje njihovih muževa. Tako da ih Pavle ohrabruje da nastave sa običajem nošenja vela u Korintu.

Ali muž da ne pokriva glavu, jer je obličje i slava Božija; a žena je slava muževlja. (11:7)

64

1 Korinćanima
Čak Smit

Bog je stvorio čoveka po svom naličju, i od čoveka je stvorio ženu.

Jer nije muž od žene nego žena od muža. Jer muž nije sazdan žene radi nego žena muža radi. Zato žena treba da ima vlast (*autoritet*) na glavi, anđela radi. (11:8-10)

Voleo bih da on ovo nije rekao, jer sam do sada bio u mogućnosti da ga pratim. Ali šta je mislio sa ovim, „anđela radi“ je nešto što teolozi godinama pokušavaju da utvrde. Jedna od ideja je, da kada se mi sakupimo, anđeli Gospodnji sa sakupe sa nama. I jedna od ideja je da pošto su anđeli bića reda i rangova, i da oni poštuju Božiji red i da oni vole da vide da se naredbe Božije slede.

Druga ideja je da su i zli anđeli prisutni i da je žena bez veta privlačna za njih. Ja lično mislim da ova druga ideja nije tačna, jer nigde u Novom Zavetu ne nalazimo da gde su anđeli u ovom kontekstu spomenuti, nisu spomenuti kao pali anđeli. Mislim da je prva ideja tačnija ali nisam baš zadovoljan sa njome takođe. Ja zaista ne znam šta je on hteo sa ovim da kaže.

Ali niti je muž bez žene ni žena bez muža u Gospodu. (11:11)

Drugim rečima, što se Boga tiče, mi smo jednaki. Niti je muž bez žene ni žena bez muža. Oboje smo potrebni za jedno drugo.

Jer kako je žena od muža, tako je i muž iz žene; a sve je od Boga. (11:12)

Moja majka je mene rodila, je ono što Pavle kaže. Moja mama je bila potrebna da bih se ja rodio. Žena je uzeta od muža, ali je sada sve obrnuto. Bog je stvorio muškarca i ženu i oboje su deo Božijeg božanskog reda.

Sami među sobom sudite je li lepo da se žena gologlava moli Bogu? (11:13)

Da li je uredu? Da li je ispravno?

Jednu stvar koju treba da ovde primetimo je povezana sa 14. glavom 1. Korinćanima, gde je Pavle rekao, „Žene vaše da čute u crkvama; ako li hoće čemu da se nauče, kod kuće muževe svoje neka pitaju;“ Pavle očigledno ne govori da žene u potpunosti čute u crkvi. Ovde kaže da se mole u crkvi. Ovde im on daje prvo da praktikuju dar prorokovanja u crkvi. On ne govori ništa protiv toga da se mole ili da prorokuju u crkvi, nego da se mole i prorokuju sa velom prekom glave u Korintu.

Zato kaže,

Ili ne uči li vas i sama priroda da je mužu sramota ako gaji dugačku kosu; (11:14)

Kada je hipi pokret bio veoma aktivan i kada su mnogi učenici odlučili da puste dugu kosu, legalisti su ih kritikovali zbog ovoga i citirali bi ovaj stih, kao njihov argument protiv duge kose.

Ja putujem često i često sam gost u radio emisijama i često bih veoma srditi ljudi zvali. I stvar koja bih ih jako mučila bih baš bila ta što ovi mladići imaju dugu kosu, oni bih videli njihove slike kako se krste i to ih je jako mučilo. Oni bih zvali radio program i izneli svoje grube komentare i zatim bih citirali ovaj stih.

I Gospod je uradio interesantnu stvar. On me je pozvao da branim ove mladiće i njihovo pravo da imaju dugu kosu. Ja verujem da Gospod ima odličan smisao za humor. Ja bih kao prvi argument rekao ovim ljutim slušaocima da je Pavle rekao, „Zar vas i sama priroda uči.“ Pavle nije rekao da je ovo učenje od Boga. On kaže da nas priroda uči. „Zar vas i sama priroda ne uči

da je sramota?" On ne kaže da je greh. Oni su pokušavali da prestave to kao greh. Ali ne kaže da Bog kaže da je to greh, nego samo kaže da priroda uči da je sramota.

I dugačka kosa je relativan izraz. Moj frizer mi je dao signal ovog jutra...da, ja idem do frizera. Kosa mi dodiruje okovratnik i vreme je da je skratim. Tako da je dugačka kosa relativan pojam.

Ako pogledaš slike bivših predsednika Sjedinjenih Država, neki od njih su imali dugačku kosu u poređenju sa standardima iz četrdesetih i pedesetih godina dvadesetog veka. Dugačka kosa je relativan pojam.

Ja sam video neke momke za koje bih rekao da je sramota kolika im je dugačka kosa, jer je dodirivala njihove kukove. Priroda sama kaže da je sramota. Vidim ih sa dugačkim pramenovima i kažem, „Šteta.“ Ali isto tako kada se očešljam pomislim, „Šteta!“ Priroda te uči da ne imaš dugačku kosu, a ako nemaš kosu uopšte, i to je sramota. Tako je to.

A ženi je slava ako gaji dugačku kosu? (11:15)

To je nešto sasvim drugo.

Jer joj je kosa dana mesto pokrivala. Ako li je ko svadjiv, (11:15-16)

Ako bi se neko raspravljao povodom ovoga, Pavle kaže,

mi takav običaj nemamo, niti crkve Božije. (11:16)

Sa ovim Pavle kaže da ovo o čemu je govorio nije univerzalno pravilo za sve crkve kao što to neke crkve žele da prikažu da jeste. Godinama su žene morale da nose šešire i marame na glavi kada bi išle u crkvu. Ali sam apostol Pavle kaže da mi takav običaj nemamo u crkvama. Ako želiš da se raspravljaš povodom ovoga znaj da takav običaj nepostoji u crkvama. Ovo je nešto što je bilo značajno samo za Korintsku crkvu.

Hvalim vas da ste održali neke zapovesti koje sam vam dao, ali ima nešto za šta vas ne hvalim.

Ali ovo zapovedajući ne hvalim da se ne na bolje nego na gore sabirate. Prvo dakle kad se sabirate u crkvu, čujem da imaju raspre među vama, i nešto verujem od ovog. Jer treba i jeresi da budu među vama, da se pokažu pošteni koji su među vama. A kad se skupite na jedno mesto, ne jede se večera Gospodnja. Jer svaki svoju večeru uzme najpre i jede, i tako jedan gladuje a drugi se opija. (11:17-21)

I čini se da su svake sedmice u ranoj crkvi imali divan običaj zajedništva. U ovom divnom zajedništvu oni su imali nešto što se zvalo agape gozba.

Na ovim agape gozbama, svako bi doneo nešto za jelo i onda bi sve spojili zajedno i svi bih jeli od toga. Ali među njima u Korintu su bili i neki koji su bili pohlepni i koji bih su ugurali da budu prvi i onda bih uzeli mnogo više za sebe nego što im je trebalo. Tako da bih se često dogodilo da nije bilo dovoljno hrane za sve. Tako da bih neki na kraju bili gladni, dok sa druge strane drugi bi se prežderali. I čini se da oni koji su bogatiji su bili ti koji su bili pohlepljivi, i da su siromašni bili ti koji su bili u potrebi. Vidite, u to vreme je bilo puno robova, i mnogi od tih robova nisu imali priliku da jedu pristojno jelo sem na ovim agape gozbama. To je bila jedina prilika za njih da se najedu i da jedu pristojno jelo. I na žalost, među Korinćanima su bili oni koji nisu bili osetljivi prema potrebama siromašnih jer su punili svoje tanjire hranom a siromašni bih ostali gladni. Pavle ima kaže, „To nije dobro.“

Eda li dakle nemate kuća da jedete i pijete? Ili ne marite za crkvu Božiju, i sramotite one koji nemaju (oni koji su siromašni)? (11:22)

66

1 Korinćanima

Čak Smit

Oni su bili odgovorni za to da su osramotili one koji su bili siromašni.

Sećam se vremena kada smo imali crkvene piknike i kada smo imali razne domove za mlade u kojima su oni živeli. Jednom prilikom za vreme jednog piknika, mladi iz jedne od tih kuća su doneli veliku činiju pasulja. I kada su se najeli pasulja svi su navalili na biftek. I bilo je dobro što su mogli da se najedu pasulja jer mnogi od njih nisu jeli biftek odavno.

Pavle kaže, „Mnogi od vas imate vaše domove. Možete da jede i pijete kod kuće. Nebi ste smeli da osramotite braću koja su siromašnija.“

Šta ću vam reći? Hoću li vas pohvaliti za to? Neću. (11:22)

On ih u stvarnosti ukorava.

I oni bih uvek završili ove agape gozbe sa Gospodnjom večerom, uzimajući hleb i čašu. Zato Pavle kaže,

Jer ja primih od Gospoda šta vam i predadoh, da Gospod Isus onu noć u koju bivaše predan uze hleb. (11:23)

Ovo, „Ja primih od Gospoda šta vam i predadoh,“ je nešto što bih svako svešteno lice trebalo biti u mogućnosti da kaže kada ustane da govori u crkvi. „Ja primih od Gospoda šta vam i predadoh.“ To uvek treba da bude koren svake poruke koju predamo. Da Bog prvo govori našim srcima i mi sada predajemo to što je Bog nama rekao.

Kao što smo ovo jutro spomenuli, prvo delo Svetoga Duha u nama je jednostrano. Drugo delo je objektivno. Bog radi u meni da bih On mogao da radi kroz mene. Ja moram da učestvujem u tome da bih ja mogao da predam. To što primih od Gospoda sam vam predao. I to je uvek pravi redosled po kojem Bog radi. I za svakog Božijeg čoveka koji stane pred narod Božiji da im govori reč Božiju, ovo treba da bude provobitna briga. Ono što primih od Gospoda sam vam i predao.

da Gospod Isus onu noć u koju bivaše predan uze hleb. I zahvalivši prelomi i reče: Uzmite, jedite, ovo je telo moje koje se za vas lomi; ovo činite meni za spomen. (11:23-24)

Ima onih koji kažu da se na čudnovat način hleb pretvori u pravo Hristovo telo. Ali ono što je važno da primetimo je da Isus ovo rekao kada je bio u Svom fizičkom telu. Tako da je to spiritulizacija, da hleb postane nešto što predstavlja telo Hristovo. Za mene hleb predstavlja Hristovo telo. Ali se nikako nekim čudom ne pretvori u pravo Hristovo telo. I to isto važi za čašu. To za mene postane veoma jak podsetnik Isusovog tela koje je bilo slomljeno za mene i krvi Isusove prolivene za moje grehe. Ja to činim Njemu na spomen.

Tako i čašu, po večeri, govoreći: Ova je čaša novi zavet u mojoj krvi; ovo činite, kad god pijete, meni za spomen. Jer kad god jedete ovaj hleb i čašu ovu pijete, smrt Gospodnju obznanjujete, dokle ne dođe. (11:25-26)

Primetite da nam Pavle nije rekao koliko često to treba da činimo. Čini se da su u ranoj crkvi oni to činili jednom nedeljno. Ove agape gozbe su se obično odvijale jednom nedeljno. Neke crkve danas praktikuju da imaju Gospodnju večeru svake nedelje. I zaista nije bitno koliko često to radiš. Ono što je bitno da to uvek radiš na spomen Njemu, obznanjujući smrt Gospodnju dok On ne dođe.

Tako koji nedostojno jede ovaj hleb ili pije čašu Gospodnju, kriv je telu i krvi Gospodnjoj. (11:27)

On ovde govori o njihovom okupljanju i opijanju na tim gozbama. Oni su se prežderavali i opijali na tim gozbama, i onda bih zatim uzeli Gospodnju večeru, uzimajući udeo u teli i krvi Isusa Hrista.

Osoba koja je pijana veoma često izgubi osećaj zadržavanja. Ona nije u potpunosti svesna šta se dešava. I imajući udela u Gospodnjoj večeri na ovaj način bih bilo da nedostojno udeluje. I o ovome Pavle upozorava.

Kada sam bio dete, mnogi su tada ovo protumačili da znači da moraš biti vredan da bih mogao da uzmeš Gospodnju večeru, i da ako je uzmeš kada si nevredan da onda uzimaš prokletstvo na sebe. Tako da zbog toga sam veoma često izbegavao da uzmem Gospodnju večeru. Plašio sam se da uzmem jer sam mislio, „Nisam dostojan.“ Problem je bio u tome što su služili Gospodnju večeru nedeljom ujutro a ja se nisam bio spašen do nedelje uveče...ponovo, svake nedelje uveče. Ja sam bio dobar za statistiku tih pastora. Ja sam uvek bio zabrinut da sam nedostojan. Tako da kad god bih mislio o tome ja bih pomislio, „Čoveče, ja nisam dostojan da uzmem Gospodnju večeru.“ Tako da bih veoma često izbegao da uzmem Gospodnju večeru. Ali moja dostojnost nije bazirana na mojoj dobroti, mojim delima ili pokušajima, nego je bazirana na milosti Božijoj i mojoj veri u Isusa Hrista. I zbog toga ja danas mogu sasvim slobodno da uzmem Gospodnju večeru jer verujem u Njega i odmaram se u Njegovoj milosti. Ako bih gladali da li sam ikada bio dostojan u tom smislu na koji oni misle, ja nikada nisam bio, ali po milosti Božijoj ja stojim kroz veru u Isusa Hrista.

Pavle ovde govori o načinu na koji su oni jeli i pili. To je bila sramota. Pavle ih ukorava zbog toga.

Tako koji nedostojno jede ovaj hleb ili pije čašu Gospodnju, kriv je telu i krvi Gospodnjoj. Ali čovek da ispituje sebe, pa onda od hleba da jede i od čaše da pije; Jer koji nedostojno jede i pije, sud sebi jede i pije, ne razlikujući tela Gospodnjeg. Zato su među vama mnogi slabi i bolesni, i dovoljno ih spavaju. (11:27-30)

I postoji još jedno tumačenje koje ima smisla. A to je, da uzimajući od Gospodnjeg tela bez uviđanja važnosti Gospodnjeg tela, i da su zbog toga mnogi slabi i bolesni i da su neki čak i umrli. Predlog ovog tumačenja je, „Šta slomljeno Hristovo telo zaista predstavlja?“ Isus je rekao, „Ovo je Moje telo slomljeno za vas.“ Šta to znači? Kada je telo Hristovo bili slomljeno?

Čitamo da je bio dan pripreme za Šabat i da su Jevreji došli do Pilata i tražili dozvolu da se slome noge zatvorenici koji su bili na krstu da bih umrli što pre i da ne bi visili na krstu za vreme Šabata, i Pilat im je dao dozvolu. Tako da su oni polomili noge obojici lopova sa obe Isusove strane, ali kada su došli do Isusa, videli su da je On već mrtav. Tako da oni nisu polomili Njegove noge, i sa time se ispunilo pismo koje kaže, „Nijedna kost mu neće biti polomljena.“ Po zakonu Božijem nisi mogao da prineseš žrtvu Bogu koja je imala polomljene kosti. Tako da bih se održala tipologija Jagnjeta Božijeg koje uzima grehe sveta, On nije mogao da ima slomljene noge. Tako da je jedan od vojnika uzeo koplje i probo mu stanu, u srce, da bih se uverio da je mrtav. I kada je izvukao koplje, potekla je krv i voda.

Ako Mu nisu polomili noge da bih se pismo ispunilo da nijedna kost nije bila polomljena, šta je onda On mislio sa ovim, „Ovo je Moje telo koje se lomi za vas“? Kada je telo Hristovo bilo polomljeno? I kako je bilo polomljeno? Postoji jedan događaj koji je povezan sa raspećem koji vidimo u Novom Zavetu, gde kaže, „Tada Pilat uze Isusa i išiba Ga.“

Šibanje je bio metod ispitivanja koje su Rimljani koristili, i oni koji su trebali biti razapeti su obično bili i išibani prije razpeća. Oni bi ih vezali za stub, tako da bi im leđa bila u potpunosti izložena. Rimski vojnik bih uzeo bič koji je imao ugrađene komade stakla i olova, i on bih onda sa tim bičem bičevao zatvorenika po leđima. Cilj ovakvog mučenja je bila da bi zatvorenik priznao uz uzvike bola zločin koji je počinio. I svaki udarac bih bio blaži i blaži kada bi zatvorenik priznao zločin koji je učinio. Ali ako zatvorenik ne bih priznao onda bi oni zadali sve jače i jače udarce sve dok leđa zatvorenika ne bih bila u potpunosti raskomadana. Leđa bi izgledala kao mleveno meso. I sa ovim načinom ispitivanja, Rimljani su uspjeli da reše mnoge zločine. I to je bila veoma uobičajna praksa za njih.

Sećate se kada je apostol Pavle bio uhvaćen u hramu od strane Jevreja i da su oni hteli da ga ubiju, i da je kapetan Lisije došao sa rimskim vojnicima i spasio Pavla. I kada su krenuli uz stepenice, Pavle je rekao, „Da li mogu da se obratim narodu?“ On ga je upitao, „Govoriš Grčki?“ Pavlov odgovor je bio, „Naravno.“ On ga je zatim pitao, „Zar nisi ti Egipćanin?“ „Ne,“ Pavle je odgovorio i rekao mu ko je on, i zatim se obratio narodu na Hebrejskom i kapetan Lisije nije znao Hebrejski. I dok se Pavle obraćao narodu, oni su odjednom pobesnili. Oni su počeli da bacaju prašinu u vazduh, da viču i da cepaju svoja odela. Lisije je onda rekao vojnicima, „Ondesite ga brzo unutra, i ispitajte ga šta je rekao.“ Namera je bila da ga išibaju i tako ispitaju. I kako su oni počeli da vežu Pavla sa namerom da ga išibaju, Pavle je rekao, „Da li je zakonito da se Rimski građanin išiba a da nije optužen?“ Onda su ga upitali, „Da li si Rimski građanin?“ „Da,“ Pavle je rekao. Tako da je on otišao do Lisija i rekao da je Pavle Rimski građanin. On je onda došao do Pavla, „Ti si Rimski građanin?“ „Naravno da jesam.“ Lisije mu je rekao, „Ja sam kupio svoje državljanstvo. Koštalo me je dosta novaca. Koliko si ti platio za tvoje?“ Pavlov odgovor, „Ja sam se rodio sa njime.“ I kada je Lisije ovo čuo, on se uplašio i odmah je odvezao Pavla, jer je Rimski zakon nalagao da se ni jedan Rimski građanin ne može izbičevati a da se optužbe protiv njega prvo ne iznesu. Bičevanje je bio Rimski način ispitivanja.

Isaja prorok je prorokovao o Isusu i rekao, „Kao ovca nema pred onim koji je striže ne otvori usta svojih“ (Isaja 53:7). Pilat je išibao Isusa sa trideset i devet udaraca bičem. To nije bila slučajnost. To je bilo prorokovano od strane proroka Isaje, koji je prorokovao o Njegovoj smrti. Isaja je rekao, „Ali on bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na njemu našega mira radi, i ranom njegovom mi se iscelismo“ (Isaja 53:5).

Tako da smo kroz slomljeno telo Hristo isceljeni. On je patio za nas. Tako da onaj koji jede od tela Hristova ne uviđajući važnost Gospodnjeg tela, ne prima to isceljenje koje dolazi kroz patnju koju je Isus podneo. I zbog toga su mnogi bolesni, slabi i neki su čak i umrli. Ti si isceljen samo onda kada prisvojimo delo Isusa Hrista. Ali oni nisu uvideli važnost Hristovog tela kada uzmu taj prelomljen hleb.

I ja misli da ovakvo tumačenje je poprilično tačno. Ima onih koji se suprostavljaju ovom tumačenju ali ja misli da ako iskreno ispitamo Sveto Pismo videćemo da ima dosta tačnosti u ovome. Ja verujem da ima dosta ljudi koji bi mogli biti isceljeni samo kada bi prisvojili to delo Isusa Hrista.

Pavle nam je rekao da ispitamo sami sebe kada uzimamo od tog hleba. Pogledaj na sebe,

Jer kad bismo sebe rasuđivali, ne bismo osuđeni bili. (11:31)

Veoma je ozbiljna stvar kada uzimamo od tela Isusa Hrista i od krvi Isusa Hrista. Mi bi zaista trebali da preispitamo svoje srca i da to uradimo sa strahopoštovanjem i obožavanjem Boga.

Ali kad smo suđeni, nakazuje nas Gospod,(11:32),

Verovatno ovde Pavle govori o tim bolestima i slabostima koje su ljudi imali koji su jeli i pili na nedostojan način. Tako da ako su suđeni, sa kojim razlogom nas Bog ukorava?

da se ne osudimo sa svetom. Zato, braćo moja, kad se sastajete da jedete, iščekujte jedan drugog. (11:32-33)

Nemoj da žuriš za stolom da bi napunio svoj tanjir jer bih onda sa time ignorisao druge koji su tamo. Čekajte jedni na druge.

Ako li je ko gladan, neka jede kod kuće, da se na greh ne sastajete. A za ostalo urediću kad dođem. (11:34)

12. poglavlje

A za duhovne darove neću vam, braćo, zatajiti. (12:1)

Ovo je interesantna izjava Pavla, jer sam ličnog ubjeđenja da u okviru crkve danas najveće neznanje vlada u ovom polju duhovnih darova i njihovoj upotrebi u crkvi. I ovo neznanje vlada u oba tabora podjeljenog mišljenja.

Kod Pentakostalnih crkava postoji dosta zloupotreba darova Duha, jer su ljudi u neznanju kada je u pitanju pravilna upotreba darova Duha u crkvi. A sa druge strane se nalaze oni koji kažu da darovi Duha nisu za danas i da oni nisu za upotrebu u današnjem vremenu. Ovaj prvi stih u originalu kaže, „A za duhovne darove braćo, ne želim da budete u neznanju. I na žalost to neznanje je u velikom broju prisutno danas.

Znate da, kad bejaste neznaoši, idoste k idolima bezglasnim, kako vas vođahu. Zato vam dajem na znanje da niko ko duhom Božijim govori neće reći: Anatema Isusu; i niko ne može Isusa Gospodom nazvati osim Duhom Svetim. (12:2-3)

Čini se da je postojala glasina u Pavlovo vreme da je neko ko je govorio u jezicima hulio Boga i da ga je razumeo neko ko je razumeo taj jezik. Pavlov odgovor na to je, „Nemoguće. Niko ko duhom Božijim govori ne može reći, anatema Isusu.“ I ovo glasina je verovatno počela u Korintu i ona i dan danas nije izumrla. Često mi neki ljudi kažu da su bili u nekoj crkvi ili sastanku gde su bili i da je neko u jeziku hulio na Boga, i ono što je interesantno je to da te izjave nikada ne dođu iz prve ruke, nego je uvek to, „Pa neko koga ja znam...Tamo je bio neko ko je govorio u jezicima i u crkvi je bio neko ko je iz Egipta pa je razumeo šta je ta osoba govorili i ona je hulila na Boga.“ Tako da ova glasina i dan danas postoji. Ali, Pavle jasno kaže, da nijedan čovek ko duhom Božijim govori ne može reći anatema Isusu, to je nemoguće.

„Koji je među vama otac u koga ako sin zatraži hleba da mu da kamen? Ili ako zatraži ribe da mu da mesto ribe da zmiju? Ili ako zatraži jaje da mu da škorpiju? Kad dakle vi, zli budući, umete dobre dare davati deci svojoj, koliko će više Otac nebeski dati Duha Svetog onima koji traže od Njega?“ (Lukino evanđelje 11:11-13)

Umoran sam od ovih priča o strašilima koje kažu, „Budi pažljiv i nemoj da se u potpunosti predaš Bogu, jer ne znaš kakav duh može da uđe u tebe.“ To je čista laž. Naš Nebeski Otac je mnogo više darežljiviji od nas koji smo ljudski očevi. I ako ja, kao Božije dete u iskrenosti čeznem za puninom Božijeg Duha i svega šta On ima za mene i ako tražim od Njega da mi da još više snage Duha Svetoga, bilo bi ravno huljenju ako bi rekao da će Bog dozvoliti raznim zlim duhovima da me obuzmu. To je u potpunosti lažno i to je huljenje na Boga i ja to potpuno odbacujem.

Druga polovina ova izjave je takođe interesantna, „Niko ne može Isusa Gospodom nazvati osim Duhom Svetim.“ Ako ja zaista priznam da je Isus Hrist Gospod, to je onda rezultat rada Svetoga Duha u mom životu. Ako si ti isto to priznao to je zbog toga što je Sveti Duh radio u tvom životu. Ti ne možeš da to izjaviš izvan Svetoga Duha i Njegovog dela u tebi, ti iskreno ne možeš reći da je Isus Gospod sem ako Sveti Duh ne uradi to delu u tebi.

Darovi su različni, ali je Duh jedan. (12:4)

Postoje mnogi darovi. I ovde ćemo videti delimičnu listu. Pavle je dao još jednu listu u poslanici Rimljanima 12. glava, u kojoj je spomenuo neke darove koje nije ovde. Postoje različite vrste darova, ali samo jedan Duh, isti Duh.

I različne su službe, (12:5)

On sada ovde govori o upravi, o pomoći i sličnim stvarima i postoje različite službe.

ali je jedan Gospod. I različne su sile, ali je jedan Bog koji čini sve u svemu. (12:5-6)

Kao što postoje različiti darovi, takođe postoje i različita delovanja tog dara. Ja mogu da imam određeni dar Duha koji i ti imaš ali ja mogu da koristim moj na drugačiji način od tebe.

Bog se ne može staviti u kutiju. On odbija da se podredi našim kalupima i našim mišljenjima. On je Sebi dao slobodu da radi onako kako On to hoće i želi. I On ne prati uvek moje kalupe. I zbog toga je pogrešno tražiti da imam isto iskustvo kao i neko drugi. Bog može i radiće drugačije u tvom životu. Grešku koju možemo da napravimo kada čujemo nečije svedočanstvo o tome kako su oni iskusili krštenje Svetim Duhom ili kako su oni primili dar Svetoga Duha u svom životu je da pomislimo, „Znači tako to ide.“ I onda pokušamo da kopiramo isto iskustvo, ista osećanja, i neki ljudi su veoma...živahni i u stanju su da opišu stvari veoma slikovito. „Bio sam u crkvi i osetio sam neko toplo osećanje koje je počelo od moje glave. I činilo se kao da je prošlo kroz moje celo telo i ja sam se sav naježio...“ I oni mogu na to još mnogo više stvari da kažu. I ja onda dođem u situaciju da čekam na Boga i kažem mu, „Gospode želim još više od Tvog Duha,“ i počnem da očekujem to isto toplo osećanje koje će početi od moje glave, i čekajući ništa tako se ne desi. I ja čekam i čekam i ništa ne bude od tog toplog osećanja, i moja prva misao je, „Pa sačekaću sutra.“ I ja tako razmišljam jer želim da imitiram nečije iskustvo.

I svako od nas na svoj način ima odnos sa Bogom, i Bog se obraća nama na Njegov način. I naša iskustva mogu biti sasvim drugačija, iako mi možda imamo isti duhovni dar. Način na koji taj dar radi u meni je drugačiji od načina na koji radi u tebi. Osećanja koja ja imam mogu biti sasvim drugačija od tvojih. I zbog toga mi ne bih trebali da se trudimo da imamo neko osećanje ili zasnivati verodostojnost mog iskustva na osnovu nekog osećanja koje je neko drugi imao. Vera ne bih smela biti bazirana na osećanjima koja imam, jer nekad mogu da imam osećanja koja je teško opisati. Sve što ja imam je čista vera u Božija obećanja. „To je šteta!“ Ne, to je blagoslov! Ja imam Reč Božiju i ja stojim na Božijoj Reči.

Slično je i sa spasenjem. Neki ljudi znaju do opišu razna osećanja koja su imali kada su primili Isusa Hrista. Tako da se ljudi okreću ka nekim osećanjima umesto Reči Božijoj. Bog je rekao, On je obećao; ja ću staviti moju veru u Bibliju i Božija obećanja, i utemeljiću se tamo. Umesto ovoga neki kažu, „Brate, dozvoli da ti kažem, meni se to ovako desilo.“ Veoma je važno da se naša vera uspostavi na Reči Božijoj, jer se ona ne menja, dok se moja osećanja menjaju. I ona se menjaju veoma drastično, od večeri do jutra, dok se Reč Božija ne menja.

Ako je moja vera uspostavljena na Bibliji onda ja imam čvrsto zajedništvo sa Bogom. Različiti darovi, ali je isti Duh. Isti Gospod, isti Bog, i naravno imamo Oca, Sina i Svetoga Duha.

A u svakome se pojavljuje Duh na korist; (12:7)

Ako mi Bog da dar Duha, On mi Ga onda nije dao radi mog ličnog zadovoljstva. To nije moja igračka sa kojom se igram; taj dar je mi je dat za dobrobit celog tela Hristovog. Samo se jedan duhovni dar spominje u Bibliji da je za ličnu korist, a to je dar govora u jezicima. I mi ćemo govoriti o ovom daru sledeće Nedelje uveče kada budemo proučavali četrnaestu glavu poslanice Korinćanima, koja je pravilna upotreba ovoga dara u životu vernika.

Duhovni darovi su dati radi dobrobiti celoga tela Hristova.

Jer jednom se daje Duhom reč premudrosti; (12:8)

Reč mudrosti se iskazuje na različite načine, različite se operacije ovoga dara.

U ranoj crkvi se pojavio problem između Helenista, Grka, i Jevreja. Prva grupa su bili Jevreji koji su sledili Grčku kulturu, dok drugi su bili Jevreji koji su sledili Jevrejsku kulturu. Oni koji su sledili Grčku kulturu su mislili da su njihove udovice bili zapostavljene od strane crkvenog programa pomoći. Tako da su oni došli do apostola sa žalbom, „Pri podeli pomoći naše udovice su zapostavljene.“ I onda su se apostoli skupili zajedno i došli do odluke, i tu vidimo tu reč premudrosti, „Hajde da postavimo sedam poštenih ljudi, punih Duha svetoga i premudrosti, koje ćemo postaviti nad ovim poslom. A mi ćemo u molitvi i u službi reći ostati. Nije prilično nama da ostavimo reč Božiju pa da služimo oko trpeza.“ Reč premudrosti u praksi, i ova mudrost se najviše vidi u tome da su oni postavili sedam ljudi od kojih su petoro njih imali Grčka imena, što najverovatnije znači da su oni došli iz Helenističke kulture.

Kada su određena braća došla u crkvu koja se nalazila u Antiohiji i kada su videli pagane i njihovu slobodu koju su imali u Hristu su im rekli, „Samo malo. Vi ne možete biti spašeni, sem ako ste obrezani. Morate da se držite Mojsijevog zakona.“ I zatim su Pavle i Varnava zajedno sa tim likovima koji su došli sa ovom porukom otišli do Jerusalima da to reše jednom za svagda. I kada su došli do Jerusalima, u crkvi je nastala velika pometnja povodom ovoga. Petar je ustao i rekao, „Bog me je pozvao ka paganima, i dok sam govorio, Sveti Duh se spustio na njih. I ko sam ja da se suprotnim Reči Božijoj? Ja mislim da ne bi trebalo da ih teretimo sa nečim što ni mi sami nismo mogli da držimo.“ I posle ovoga su Pavle i Varnava podelili sa skupom njihova iskustva u službi sa paganima. I na kraju, Jakov, sa reči premudrosti je rekao, „Hajde da im napišemo pismo i da im kažemo da se čuvaju kurvarstva, od idolskih priloga, od udavljenog; i ako se toga drže, dobro će činiti. Nemojmo da im damo sve, nego samo osnove.“ Reč mudrosti. Svako je sretan na kraju, „Da, hajdemo to da uradimo.“

I često kada postoje razlike, neslaganja i kada postoji ta mogućnost da se ljudi podele, ta reč premudrosti zna da se da nekome ko će reći, „Ja mislim da mi treba ovo da uradimo.“ I svako će se složiti i reći, „Tako je. To je odlična ideja. Kako ti je samo to palo na pamet?“ I to je ta reč premudrosti koja se iskazala. I postoje ljudi koje je Bog darovao sa ovim darom; i to nije kao rezervoar mudrosti u koji mogu da zgrabim kada hoću. Ali kada se pojavi takva situacija u kojoj je potrebna ta mudrost, Gospod zna često da da tu reč koja će zadovoljiti svakoga.

Sledeću stvar na listi Pavle navodi,

a drugom reč razuma po istom Duhu; (12:8)

I ovo je kada instinktivno ili nekako imaš znanje o nečemu šta se dešava, i nisi u stanju da objasniš kako to znaš. Sveti Duh ti otkrije i zbog toga si u mogućnosti da poseduješ znanje o nečemu izvan logičnih mogućnosti. Često sam bio u situacijama kada sam razgovarao sa ljudima i Gospod bi mi dao razumevanja za njihove probleme, stvari kroz koje su prolazili i za stvari kroz koje su prolazili. I nemogu vam reći odakle mi to znanje o njima i kako sam ga dobio, sve što znam da je bilo tamo.

Reč razuma je najverovatnije bila upotrebljena kada je Petru prišao Simon tražeći od njega da mu da tu moć da kada na koga položi ruke da ta osoba primi Svetoga Duha. I Petrov odgovor je bio, „Neka tvoj novac nestane zajedno sa tobom. Vidim da si pun gorčine, ljubomore, da postoji zavist u tebi. Bilo bi bolje da se moliš i da se pokaješ.“ Petar je mogao da pročita ovog lika. Reč razuma je interesantna. Ja nisam uvek svestan kada se ona koristi. Veoma često kada sam za propovedaonicom ja je koristim a da nisam svestan toga.

Sa vremena na vreme mi dođe da govorim o ovim propovednicima koji šalju pisma sa slikama svojih raznih službi i onda traže novac od ljudi pod izgovorom, „da bi se Božiji rad nastavio.“ I sve što oni rade je da sede i sastavljaju razna pisma nagovarajući ljude da ih finansijski podrže. I ja sam za vreme jedne od nedeljnih službi govorio o njima i rekao sam, „Znate, oni žive na Lido ostrvu, i voze bele Kadilake,“ i još neke druge stvari. I pošto se nedeljne službe prenose preko radija u ponedeljak ujutro sam primio veoma besan telefonski poziv od lika koji živi na Lido ostrvu i koji vozi beli Kadilak i koji je ima tu službu slanja pisma i traženja novčane pomoći. On mi je rekao, „Ti nemaš prava da govoriš o mojoj službi. Ti ne znaš šta ja radim za Gospoda.“ Ja sam mu odgovorio, „U pravu si, ne znam. Ko si ti?“ „Ti si govorio o meni sinoć, govorio si o mojoj kući na Lidu i o mom belom Kadilaku.“ Ja sam mu rekao, „Gospodine, ja ne znam ništa o vama. Nikad u životu nisam čuo o vama. Ja sam sve to izmislio, Lido sam koristio kao primer i beli Kadilak jer se čini da svi ti likovi koji rade to kupuju Kadilake. I ja vas ne znam.“ Ali sam mu i ovo rekao, „Da sam ja ti, ja bih se dobro preispitao.“ Reč znanja. I nekada se dogodi da se upotrebi u interesantnim situacijama. Veoma čudnim situacijama.

Bio sam na jednoj fudbalskoj utakmici sa ženom i sa prijateljem. I ja sam tom prijatelju u jednom momentu počeo da opisujem šta će se dogoditi. I moja žena kaže da sam poprilično glasan, i često kada smo u restoranu ona mi kaže, „Dragi, pričaj malo tiše kada si u restoranu, svi te čuju.“ Tako da su i na stadionu ljudi oko nas čuli šta sam rekao. I samo par sekundi posle toga se dogodilo baš to na identičan način na koji sam ja to opisao. I svi ljudi u pet redova oko mene su se okrenuli ka meni i rekli, „Šta će sledeće da se dogodi?“ I ja dan danas ne znam zašto sam to rekao. Nikad u životu mi se nešto tako slično nije dogodilo. I ja sam bio iznenađen sa tim rečima i kada se dogodilo identično tako kako sam rekao, ja sam bio isto tako iznenađen kao i svi ostali oko mene.

Reč razuma ili znanja je veoma interesantna, i kako radi je često nepoznato. Ja mislim da ta stvar koja je nadprirodna često se izrazi kao veoma prirodna, tako da ne uspemo da je prepoznamo kao nadprirodnu. Veoma puno nad prirodnog se dešava oko nas da i mi sami nismo toga svesni. Moja očekivanja su da kada Bog govori da to bude, „Čaaak...“ i sav se naježiš; Bog govori i slično. I mi tražimo taj nadprirodni fenomen da se dogodi kada Bog radi, ili kada Bog govori, ali se to obično dogodi sasvim prirodno, i zna da govori tihim i tankim glasom. Unutrašnja svesnost, iznenadna misao ili inspiracija, iznenadna želja dok Bog govori našim srcima i zasađuje Njegovu istinu u naša srca. Naučio sam da ne tražim vatru, ni zemljotres, niti jak vetar, nego da slušam taj tihi tanki glas, kojim Bog govori našim srcima, reči razuma koje dolaze od Duha.

A drugom vera, tim istim Duhom; (12:9)

Rečeno nam je da je svakom čoveku data mera vere. Vera sa kojom sa poverovao u Isusa Hrista je dar Božiji, jer smo spašeni kroz milost po veri, i to nije od nas samih, to je dar Božiji. Vera da poverujem u Isusa Hrista mi je data od strane Boga.

Kada su Petar i Jovan išli u hram da se mole naišli su na hromog čoveka koji je prosio i Petar je rekao, „Srebra i zlata nemam, ali ono što imam ću ti rado dati. U ime Isusa Hrista Nazarećanina ustani i hodaj.“ Petar je zatih uhvatio tog čoveka za ruke i pomogao mu da ustane. Sa Petrove strane to je bio čin vere. I taj hrom čovek je u tom momentu primio snagu u nogama tako da je počeo da trči i skače od sreće i da slavi Boga. I dok je trčao oko hrama, ljudi su počeli da govore, „Zar nije ovo taj čovek koji je prosio na kapiji svih ovih godina?“ „Da, to je on. Kako to da on trči?“ „Ne znam. Hajde da saznamo.“ I on se vratio nazad u Solomonov trem gde se Petar još uvek nalazio i zatim je počeo da gri Petra. I ljudi su iz toga zaključili da ovo čudo ima veze sa Petrom. Petar se zatim obratio narodu, „Ljudi, Izraelci“ i naroda je bilo negde oko pet hiljada, „što se divite ovome?“ Ili zašto gledate na mene, na nas, kao da smo mi sa našom pobožnošću učinili ovo dobro delo da ovaj hrom čovek hoda? Neka vam bude do znanja da u ime Isusa

Hrista Nazarećanina ovaj čovek danas stoji zdrav pred vama. Ovo je kamen koji vi zidari odbaciste, a postade glava od ugla. Veru koja je kroz Njega ovaj čovek danas stoji zdrav pred vama svima.“

Petar nije rekao, „Ovo je rezultat moje vere, moje velike vere. Godinama sam se molio za ovo i Bog mi ju je sada napokon dao.“ „Vera koja je kroz Njega,“ dar vere, „ovaj čovek danas stoji zdrav pred vama.“ Petar je znao da to nije vera koju je on imao, sa kojom može da isceli svakog hromog čoveka na svetu. Nego, on je znao da mu je Gospod dao veru u tom specifičnom momentu, i on je mogao da podigne tog hromog čoveka. Dar vere, i to je specijalna vera za specijalne situacije. To nije to da ti imaš veru u svakoj situaciji. Ljudi vere su veoma često imali velike padove u životu.

Za Avrama, oca onih koji veruju čitamo, da mu je Bog rekao, „Daću ti sina, Avrame.“ Bog mu je često to spominjao da će mu dati sina. Avram je bio star, i Sara je prošla kroz menopauzu, a Bog mu je rekao, „Avrame, daću ti sina.“ Sara mu je rekla, „Avrame, nemojmo da se zavaravamo. Bogu je potrebna pomoć. To je očigledno. On želi da ti da sina, zato, uzmi ti moju sluškinju Hagaru i lezi sa njom. I kada se dete rodi ja ću biti babica i uzeću dete od rođenja i ono će biti kao moje i to će ti biti sin. Mi ćemo pomoći Bogu, jer je očigledno vreme da budemo praktični.“ I tako je Išmael došao na svet. I jednog dana kada je Išmael bio trinaest godina, Gospod je rekao Avramu, „Avrame, blagosloviću te i daću ti sina.“ Avram se nasmejao i rekao, „Neka Išamel živi pred Tobom zauvek, Gospode. Uredu je Gospode, neka ga. Prihvatam ga.“ A Gospod mu je odgovorio, „Ne, kroz Saru ću ti dati sina.“

Ovde imamo primer čoveka vere, a vidimo da je imao pad u veri. Nije imao veru u svakoj situaciji. Jednom vidimo da je rekao, „Pošto si ti veoma lepa žena Saro, ubiće me zbog tebe da bi te imali. Kada stignemo tamo, ti samo kaži da si mi sestra. Nemoj im reći da si mi žena.“ Čovek vere se pretvarao da mu je žena sestra. Ponekad smo obezhrabreni jer nemamo veru. Ljudi vere veoma često imaju padove u veri.

Ilija prorok je imao nadmetanje sa Balovim sveštenicima, i on im je rekao, „Sagradite oltar, i ja ću sagraditi oltar, i molićemo se svako svom bogu i bog koji odgovori sa vatrom je pravi Bog.“ Njihov odgovor, „Uredu.“ Oni su sagradili oltar i molili su se celo jutro i ništa se nije desilo. Ilija je došao do njih i u šali rekao, „Da nije vaš Bog zaspao. Da li vam je to palo na pamet? Verovatno morate da budete glasniji, ili je možda otišao na odmor. Ili je možda otišao na wc da se olakša.“ Ilija je bio takav lik, banalan. Tako da su oni počeli da skaču i da se kasape i da se bacaju po oltaru, ali se ništa nije desilo. Ilija je zatim rekao, „U redu, donesite vodu i polijte moju žrtvu.“ I oni su to uradili. „Može još vode slobodno.“ Tako da je sve na kraju bilo potpuno mokro. I oni su oko oltara ikopali jarak i napunili ga sa vodom. I Ilija je rekao, „U redu, Bože, pokaži ovim momcima.“ I vatra je sišla sa neba i obuhvatila žrtvu na oltaru i spalila kamenje na oltaru. Veliki čovek vere.

I zatim je Ilija uzeo četristo Balovih proroka, i odveo ih do potoka Kidrona i ubio ih. I zatim je ta zla kraljica Jezavelja čula šta je Ilija uradio i poručila je, „Neka mi Bog pomogne ako sutra ne budem imala njegovu glavu sutra.“ I kada je Ilija čuo da je Jezavelja pokrenula poteru za njime, on je pobegao. Ovaj veliki čovek vere je bežao kilometrima, sve do Sinaja gde se na kraju sakrio u jednoj pećini. Veliki čovek vere se sakrivao u pećini od Jezavelje. Vidite, ljudi vere mogu da imaju padove u veri. I ako imaš dar vere to ne znači da će uvek biti aktivna. Vera nije džini u boci koju protljaš i šizam...

Bog ti da u odrađenim situacijama, tu specijalnu veru. I slavno je kada ti Bog da veru da će On da radi i ti imaš svo puzdanje na svetu i veru, i možeš da se odmaraš u Bogu. Divno iskustvo. To se ne desi u svakom slučaju, ali kada se desi, to je onda divno.

a drugom dar isceljivanja, po tom istom Duhu; (12:9)

Funkcionirše skoro indentično kao i dar vere.

A drugom da čini čudesa, (12:10)

Ponovo napominjem, ne u svakoj situaciji, ali se čuda dešavaju.

a drugom proroštvo, (12:10)

Ovo znači da neko govori istine Božije kroz pomazanje Duha Svetoga.

a drugom da razlikuje duhove, (12:10)

Jer ima mnogo duhova koji su u svetu ali nisu svi od Boga.

a drugom različni jezici, a drugom da kazuje jezike. (12:10)

I o ovome ćemo govoriti sledeće Nedelje kada budemo govorili o četrnaestoj glavi.

A ovo sve čini jedan i taj isti Duh razdeljujući po svojoj vlasti svakome kako hoće. (12:11)

Svi ovi darovi su vezani u Svetome Duhu. Ja ne mogu da zahtevam da određeni dar radi u meni. Sveti Duh ima vlast da podeli ove darove kako hoće.

Jer kao što je telo jedno i ude ima mnoge, a svi udi jednog tela, premda su mnogi, jedno su telo: tako i Hristos. (12:12)

Mi smo telo Hristovo.

U tvom telu imaš razne delove svog tela. Imaš prste, imaš ruke, zglobove, oči, uši, nos, usta, noge, stopala, prste na nogama, različite delove tela. Imaš mnogo delova u svome telu, ali si ti i dalje jedno telo.

Ako ti nešto padne na nožni prst, gde ćeš osetiti taj bol? Svugde u telu, zar ne? Ako jedan ud pati, celo telo pati. Teško je podeliti bol ne delove kada me nešto boli.

U telu Hristovom ima mnogo udova, ali mi ovde nismo celo telo Hristovo. U razne druge delove tela spadaju Prozbeterijanci, Reformate, Baptisti; svi smo mi delovi Hristovog tela. Tako da smo mi svi deo jedan drugoga, delovi istog tela. Neka nam Bog pomogne da shvatimo ovo.

I uvek ima onih koji žele da podele Hristovo telo. Oni koji kažu da su oni jedni prava crkva. Ili, ima i onih koji misle da su oni najvažniji deo Hristovog tela. Ali svaki ud je potreban. Ako bi celo telo bilo uvo, gde bi onda bile oči? Ako bi celo telo bilo oko, gde bi onda bile uši? Tako je Bog doveo da Hristovo telo se sastoji od raznih i mnogih članova i da oni budu zajedno. Mi smo svi jedno telo, i kada ove prepoznamo, onda kada jedan ud pati, mi bi svi trebali da osetimo to. Ako se jedan ud uzdigne, onda bi svi mi trebali da se radujemo što je taj ud uzdignut.

Pavle nas uči bitnu lekciju jedinstva u telu Isusa Hrista, i ovo je toliko bitna lekcija da se ja molim Bogu da kroz svog Svetoga Duha nam pomogne da shvatimo i da počnemo da praktikujemo to u našem umu i razmišljanju. Da ne bih bili u krivici sa razmišljanjem da smo mi jedini i da gledamo samo svoju ličnu korist, i da se sa time fokusiramo samo na jedan deo Hristovog tela i ostali deo da ignoriramo.

Ako se ja ne salžem sa nekim bratom u nekim stvarima, mi smo i dalje braća u Isusu Hristu i mi smo jedno u Njemu. I to jedinstvo je mnogo veće od našeg mogućeg ne slaganja u nekim stvarima. Mi moramo da shvatimo da kada budemo u Nebu, tamo neće biti odeok namenjen za Metodiste, pa za Prezbeterijance, za Baptiste; u Hristu nema Jevrejin ili Grk, varvarin, Skitijan, rob ili slobodnjak, Baptista ili Metodista, Prozbeterijanac ili Nazarej, Crkva Božija ili Crkva Hristova, nego smo svi jedno u Njemu. Veoma divna lekcija koju nas Pavle ovde uči o jedinstvu tela.

Jer jednim duhom mi se svi krstismo u jedno telo, bili Jevreji, ili Grci, ili robovi, ili sami svoji; i svi se jednim Duhom napojismo. Jer telo nije jedan ud, nego mnogi. (12:13-14)

Zar ne bi bilo čudno ako bih svako od nas bio samo jedan ud i svako od nas bih bio različit ud? „Vidi samo taj palac kako izgleda. Zar nije čudan?“

Ako kaže noga; ja nisam ruka, nisam od tela; eda li zato nije od tela? (12:15)

I ako bih ijedan ud u tvom telu imao pravo da se žali, to su onda stopala; i razlog je zato što žive u mraku uglavnom. U gustoj, smrdljivoj okolini, ali se ona nikada ne žale. Dobro, žale se ponekad posle dugog radnog dana, ali su i dalje tamo i rade one za šta su namenjena, i dalje su deo tela. Ne traže da se uzdignu, ne traže da budu koleno ili nešto drugo. „Muka mi je ove smrdljive okoline. Preći ću na drugo mesto.“

I ako kaže uho; ja nisam oko, nisam od tela; eda li zato nije od tela? (12:16)

I oni koji kažu, „Mi smo ovo, mi smo ono, mi nismo deo tela,“ ne vidi važnost ovoga.

Kad bi sve telo bilo oko, gde je čuvenje? A kad bi sve bio sluh (to bi bilo čudno), gde je miris? A kad bi sve bilo sluh, gde je miris? Ali Bog postavi sve ude u tijelu kako je koga htio (12:17-18)

Ova rečenica, „Kako je hteo,“ je veoma važna u Novom Zavetu. Slobodno provedi vreme proučavajući ovu rečenicu. Bog nam daje telo kako On hoće, naše novo telo.

A kad bi svi bili jedan ud, gde je telo? Sad su pak mnogi udi, a jedno telo. Ali oko ne može reći ruci: Ne trebaš mi; ili opet glava nogama: Ne trebate mi. Nego još koji se udi tela čine da su najslabiji najpotrebniji su. I koji nam se čine da su najsrमतniji na telu, na one udaramo najveću čast; I nepošteni naši udi najveće poštenje imaju; a pošteni udi ne trebaju. Ali Bog složi telo i najhuđem udu daje najveću čast, (12:19-24)

Tako da je Bog stvarajući telo Hristovo stvorio delove koje mi ponekad se omalovažavanjem pogledamo i protumačimo, „Pa, znaš to su oni...“ Ali Bog je izabrao da ih blagoslovi i da im da najveću čast.

Da ne bude raspre u telu, nego da se udi jednako brinu jedan za drugog. I ako strada jedan ud, s njim stradaju svi udi; a ako li se jedan ud slavi, s njim se raduju svi udi. A vi ste telo Hristovo, i udi među sobom. (12:25-27)

Svi ste vi važni. Vi svi imate važan udeo u telu, službu u telu da bi telo bilo kompletno i celo. I ako ti ne ispunjavaš tu službu onda telu nedostaje taj deo. Tako da je svako od vas postavljen u Hristovom telu da bih ispunio službu za koju su postavljeni u telu.

I jedne dakle postavi Bog u crkvi prvo apostole, drugo proroke, treće učitelje, a potom čudotvorce, onda darove isceljivanja, pomaganja, upravljanja, različne jezike. (12:28)

I sada dolazi retoričko pitanje?

Eda li su svi apostoli? (Ne) Eda li su svi proroci? (Ne) Eda li su svi učitelji? (Ne) Eda li su svi čudotvorci? (Ne) Eda li svi imaju darove isceljivanja? (Ne) Eda li svi govore jezike? (Ne) Eda li svi kazuju? (Ne) Starajte se, pak, za veće darove; pa ću vam još bolji put pokazati. (12:29-31)

Bolji put u tvom životu od ovih darova isceljenja, čuda, ili čega još. Bog ima nešto još bolje za tebe. I to ćemo videti sledeće Nedelje kada nastavimo naše proučavanje Biblije.

Sledeće Nedelje ćemo proučavati trinaestu glavu poslanice Korinćanima koja je verovatno najznačajnija glava u celoj Bibliji. U toj glavi apostol Pavle nam daje njegovo razumevanje ove interesantne Grčke reči *agape*. On će nam dati definiciju ove ljubavi koja započinje od Boga i koju On želi da bude u nama. I zatim u četrnaestoj glavi ćemo gledati kako pravilno treba primenjivati darove jezika i tumačenja jezika. Tako da sledeće nedelje ćemo imati interesatno vreme.

Nemoj nikada da pomisliš, „Ja nisam važan. Nije bitno da li sam ja tamo ili nisam.“ Da, bitno je. Bog te je postavio u telu i on je takođe izabrao da podari veću čast delovima koji se čine nevažni i koji nisu tako očigledni kao drugi. Na neki način, je Bog učinio da ja budem usta, a ako bih svako bio usta, kakav bih to nered bio onda. Svako od nas ima udeo u telu, i zato treba da otvorimo naša srca za Svetoga Duha da radi u nama da bi mi funkcionisali kako treba. I to je zato da bih Bog mogao da nas koristi za Svoju slavu.

Jedan od problema u crkvi je taj da se crkva zna učiniti spastična, jer svaki deo u telu hoće da radi ono šta on hoće. Jer mi nismo zaista osetljivi i predani Svetome Duhu, a On je taj koji određuje kako svaki ud u telu treba da reguluje i radi. Crkva nema jako svedočanstvo pred svetom, barem ne onakvo kakvo bih trebalo da ima, jer se telo međusobno bori.

Zamisli ako bih tvoje telo bilo takvo. Zamisli ako bi tvoje noge imale sasvim drugačiju ideju šta bih trebale da rade? Ili ako bi tvoje noge, leva i desna odlučile da budu posebne i da idu svaka na svoju stranu. I ovako svetu crkva izgleda veoma često, jer svako hoće da radi ono šta oni hoće i nisu predani Svetome Duhu. Veoma je bitno da mi budemo predani Svetome Duhu da bih On mogao da upravlja našim crkvenim aktivnostima; Hristovom telu.

I zato, budite osetljivi za rad Svetoga Duha, budite otvoreni da bih vas koristio. U Isusovom imenu.

13. poglavlje

Hajde da otvorimo naše Biblije u trinaestoj glavi poslanice Korinćanima.

Trinaesta glava prve Korinćanima počinje u dvanaestoj glavi. Pavle je govorio u dvanaestoj glavi o različitim darovima Svetoga Duha. On je govorio o tome kako se darovi Svetoga Duha znaju ispoljiti u životu vernika. I nema svako svaki dar, niti svako ima svaku službu. Da li su svi apostoli? Da li su svi proroci? Da li su svi učitelji? Da li svi čine čuda? Da li svi imaju dar isceljenja? Da li svi tumače jezike? Da li svi govore u jezicima? Sveti Duh daje svakoma onako kako On želi. To znači da je Sveti Duh u kontroli kada je u pitanju davanje ovih darova, a mi smo pozvani da čeznemo za najboljim darovima.

I pošto je Sveti Duh taj koji odlučuje kome će koji dar dati to ne znači da ja ne mogu da želim određeni dar. Zato nas i Pavle ohrabruje da čeznemo za najboljim darovima. I taj najbolji dar se određuje tako što Bog vidi koji je dar najpotrebniji u tvom životu. I zavisno od toga koji je tvoj udeo u telu Hristovom će odlučiti i kakav ćeš dar imati jer će on biti najbolji da bih imao efektivnu službu. Pavle kaže, „Ja ću vam još bolji put pokazati.“ Postoji još bolji put od toga da imaš dar čuda, isceljivanja, ili govora u jezicima ili šta god. Postoji nešto još bolje, superiornije od ovoga. I sada, u trinaestoj glavi ćemo videti šta je to na šta Pavle kaže da je još bolji put od darova.

I prva tri stiha trinaeste glave nam pokazuje superiornost ljubavi nad darovima Duha.

Ako jezike čovečije i anđeoske govorim a ljubavi nemam, onda sam kao zvono koje zvoniti, ili praporač koji zveči. (13:1)

Ova reč ljubav na Grčom je *agape*. Ova reč je stvorena za Novi Zavet. Ovu reč nemožeš naći u klasičnom Grčkom. On ima druge reči za ljubav. Fizička ljubav je *eros*, emotivna ljubav je *fileo*. Ali, o ovoj božanskoj ljubavi, *agape*, klasični Grčki ne zna ništa.

Ovog jutra sam slušao na radiju interesantan komentar. Komentator je govorio o tome kako mi moramo da konstantno nadodajemo reči u našem rečniku. Ovaj komentator je predložio da kada predstavljamo novu reč javnosti, i to pogotovo važi za one koje prenose vesti, da daju definiciju te reči, tako da ljudi mogu da se upoznaju sa značenjem. Potrebno je da se da objašnjenje reči. Tako da će apostol Pavle od četvrtog stiha da nam da objašnjenje ove reči. On će nam objasniti šta je *agape*. Hajde da vidimo o čemu to on govori.

Naš jezik je ograničen i reč ljubav se koristi za raznolike vrste ljubavi.

Jer reč ljubav ja upotrebljavam kada hoću da izrazim moja raznolika osećanja i emocije. Kada kažem, „Ja volim svoju ženu Kej,“ ja opisujem moja osećanja prema njoj. Ali, naprimera, ako hoću da opišem moje mišljenje o sladoledu, ja ću upotrebiti istu reč, „Ja volim sladoled.“ Ali moja osećanja prema sladoledu i prema mojoj ženi su sasvim drugačija. Naš jezik je ograničen. Mi Grčku reč *eros* prevedemo kao ljubav. Takođe mi uzmemo Grčku reč *fileo* i prevedemo je kao ljubav; *stergio* prevedemo kao ljubav, i reč *agape* prevedemo kao ljubav. A svaka od ovih ljubavi je ljubav na različitom nivou. Bilo bi prilagodnije ako bi rekao, „Ja imam veliku *eros* za sladoled.“ Jer *eros* označava telesnu ljubav i moja ljubav ka sladoledu spada u tu grupu. Ja imam veliku *fileo* ka mojoj ženi. A ova *agape* ljubav je ljubav koja daje, i to ćemo videti detaljnije kada nam je Pavle opiše. I ova reč se koristi u Novom Zavetu da opiše Božiji stav prema nama. Bog je toliko voleo svet. I ova reč se upotrebljuje da nam opiše stav koji bi mi trebali da imamo jedni ka drugima. Da volimo jedni druge. Ljubav koja nesebično daje.

I ova ljubav je superiornija od Duhovnih darova. Ako ja imam dar govora u jezicima, ma kakav to jezik bio, da li je u pitanju ljudski jezik ili anđeoski ili nebeski, jezik koji ljudi ne razumeju a nemam ljubavi, moj govor u tom jeziku je beznačajan, on je samo onda buka. Buka slična onoj kada uzmeš dve činele i udariš ih jednu o drugu. Ako nema ljubavi iza tog govora onda taj govor u jezicima gubi svoje značenje.

I ako imam proroštvo i znam sve tajne i sva znanja, (13:2)

Ako bih imao dar proroštva, ili reči znanja da sam u mogućnosti da imam raznolike duhovne uvide i razumevanja o Svetom Pismu, ili da vidim raznolike kriptičke poruke koje nam Bog pokušava dati, a nemam ljubavi u svemu tome, to je onda bezvredno.

i ako imam svu veru (13:2)

I veoma često imam tu želju da imam više vere. I znam ljude koji tvrde da imaju svu veru, mada sam ja lično uveren da niko od njih, niti bilo ko ima svu veru,

i ako imam svu veru da i gore premeštam, (13:2)

Isus je rekao da, „ako imate vere koliko zrno gorušično, reći ćete gori ovaj: pređi odavde tamo, i preći će.“ Znači ako bih imao veru da pomeram planine,

a ljubavi nemam, ništa sam. (13:2)

Ljubav je superiornija od žrtve. I često mi imamo ovaj poziv da učinimo različite žrtvene korake za Boga. Ali ako ja učinim različite žrtvene korake, kao što je,

I ako razdam sve imanje svoje, i ako predam telo svoje da se sažeže (za svedočanstvo Isusa Hrista), a ljubavi nemam, ništa mi ne pomaže. (13:3)

Ljubav je superiornija od svih ovih darova. Ljubav je superiornija od bilo koje žrtve koju bih ja bio u stanju da učinim za Boga.

I Pavle će nam učiniti uslugu ovde jer će nam dati definiciju ove reči *agape*.

Ljubav dugo trpi, milokrvna je; (13:4)

Postoji još jedna definicija ljubavi koju nam je Pavle dao u Galaćanima 5:22, gde on kaže da „rod je duhovni ljubav,“ i još, „radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vera.“ Znači jedna od karakteristika ljubavi je da dugo trpi.

Petar je jednom prišao Isusu, misleći da je dosta napredovao u svom hodu sa Gospodom, pa Ga je upitao, „Koliko puta ako mi sagreši brat moj da mu oprostim? Do sedam puta?“ Ja mislim da je Petar hteo sa ovim pitanjem da se pohvali pred ostalim učenicima, „Gospode, ja mislim da imam mogućnost da oprostim isti greh sedam puta.“ On je verovatno mislio da će mu Isus odgovoriti, „Odlično Petre, ti stvarno rasteš.“ Ali, odgovor je bio, „Petre, sedam puta sedamdeset.“ Šta je Isus mislio sa ovim? Dugo trpljivost i opraštanje nisu matematičke nego duhovne stvari. U pitanju je stav, da ja ne bih beležio rečke, da ne bih držao podatke o greškama. Da ne bude 478, 479, sve dok ne stignem do sedamdeset puta sedam i onda više ne opraštam. Siguran sam da je Isus znao da će Petar da zaboravi koliko je puta oprostio do sada i da shvati da je dugo trpljivost duhovna stvar.

Karakteristika ove *agape* ljubavi je da dugo trpi ali i da je ljubazna. To znači da kada dođeš do kraja dugo trpljivosti tvoj odgovor je ljubazan. Često sam čuo od ljudi ali od sebe samog, „Dosta je bilo, sad moram nešto da peduzmem povodom ovoga.“ I to se obično kaže sa

80

osvetoljubivim i snažnim a ne sa ljubaznim stavom. „Trpio sam i trpio ali je sada dosta.“ To nije agape. Agape odgovor je, „Trpio sam i trpio, i žao mi je te osobe. Bože pomози mu/joj.“ Znači, ljubav je ljubazna kada je dugo trpila.

Ljubav ne zavidi; (13:4)

Ljubav ne želi te dobre stvari koje ti imaš. Ja se radujem kada se dobre stvari tebi dese jer te volim. Zato što te volim ja se radujem kada izaberu tvoj broj umesto mog. Radujem se kada te unaprede na poslu. Ljubav je odlična jer se raduje uspesima drugih. Ona ne zavidi na onome što ti imaš. Ona ne zavidi tvom blagostanju. Ona ne zavidi.

Ljubav se ne veliča, (13:4)

Ona se ne trudi da promoviše sebe.

Mi živimo u svetu propagande. Danas se sve promoviše. I svugde možeš da nađeš da se nešto promoviše; i ovaj promotivni duh se uvukao i u crkvu. I zbog toga možemo da vidimo propagiranje u crkvi određenih programa, ili čak što je još gore, promovisanje ljudi. Prava ljubav se ne veliča.

ne nadima se, (13:4)

To znači da nema stav da je bolja od drugih. Ne gleda na druge sa omalovažavanjem. Ne stvara klasne podele. Ne nadima se.

Ne čini šta ne valja, (13:5)

Tačan prevod ove reči je da nije čudna.

Pre mnogo godina, u drevna vremena, kada sam ja bio u školi, mi smo imali devojkicu u našem razredu koja je malo skrenula kada je počela da studira za opersku pevačicu. Ona je naučila kako da razvije i projektuje svoj glas. Mogao si da je čuješ na kilometar udaljenosti. Ali je ona malo skrenula, blago rečeno. Ja sam tada radio u Los Angelesu i ona se oblačila veoma čudno, misleći da je to veoma pobožno. Njena kosa je uvek bila ravna i vezana u punđu jer je to za nju bilo pobožno, i nikada nije nosila šminku jer je za nju to bilo bezbožno. I ona je bila puna ideja šta je pravedno, sveto i pobožno. I da bih stigao kući u studentski dom sa posla, ja sam morao da uzmem tramvaj. I ona je očigledno radila u istom delu grada kao i ja, i ponekad kada bih se vraćao kući ona bi bila u istom tramvaju kao i ja. I kada bi me primetila, onda bi sa tim operskim glasom rekla, „Slava Gospodu, brate.“ I svi u tramvaju su mogli da čuju ovu devojkicu sa čudnim izgledom. Da je bila malo lepša, možda bi sve to bilo drugačije. Ja sam se osećao osramoćenim. Nisam hteo da me indentifikuju sa tako čudnom osobom. Tako da sam prešao na novu taktiku. Ja bih obično seo na kraju tramvaja i kada bi došao do stanice na kojoj bi se ona obično popela, pogledao bih da li se ona penje u tramvaj i ako bih to bio slučaj, ja bih onda sišao i sačekao sledeći. Nije mi smetalo da platim još jednom za kartu.

Ljubav se ne ponaša neprijatno. Ne pravi prizor. Ne pokušava da privuče pažnju na sebe.

ne traži svoje, (13:5)

Popušta drugima. Ne insistira da bude u pravu.

ne srdi se, (13:5)

Znači, ljubav se ne srdi.

ne misli o zlu, (13:5)

Ona je prostodušna, bez sumlji.

Ne raduje se nepravdi, (13:6)

„On će da dobije svoje. Tako da se radujem što mu se to dogodilo. Tako mu treba.“ To nije stav ljubavi. Kada je moj neprijatelj u nevolji ili pati, ja se ne radujem njegovom stradanju.

a raduje se istini, Sve snosi, sve veruje, svemu se nada, sve trpi. Ljubav nikad ne prestaje, (13:6-8)

Ima stvari koje će prestati. Darovi Duha su jedni od tih, i sa ovim vidimo prednost ljubavi nad darovima Duha. Jedna od prednosti ljubavi je da je traje; a darovi Duha ne traju. Doći će vreme kada dar proroštva više neće biti potreban. Ja ću kada budem u nebu morati da tražim novu profesiju. Neće biti potrebe da ohrabrim, ili da izgradim ili da utešim nekoga kada ćemo biti tamo sa Isusom. Sve što nam treba će biti tamo. Ja neću morati da te ohrabrim da tražiš Gospoda ili da se predaš Gospodu jer ćemo biti tamo sa Njime. Ja neću morati da te utešim jer nećeš imati iskušenja. Bićemo tamo u slavi Njegovog prisustva. Tako da dar proročanstva ima ograničeno vreme upotrebe. Za sada je dobar; potreban je dok smo ovde, ali, doći će vreme kada će dar proročanstva prestati. Kada Gospod dođe neće više biti potreban.

a proroštvo ako će i prestati, jezici ako će umuknuti, (13:8)

I ovo se odnosi na govor u nepoznatim jezicima, *glosialija*, i ovome ćemo govoriti uskoro. Oni su dati od Boga da ti pomognu u komunikaciji tvoga duha sa Bogom. Dati su tebi da bih ti pomogli u tvom obožavanju Boga. Dati su da ti pomognu u slavljenju. Mi kada budemo u Njegovom prisustvu, tada nam neće trebati dar jezika. I zbog toga ovaj dar govora u jezicima će prestati.

razuma ako će nestati. (13:8)

I ovo se odnosi na dar razuma, kada ti Bog da znanje ili uvid u određenu situaciju, da bih nam pomogao u toj situaciji. Reč razuma je uvek delimična u znanju. Mi nikada ne primimo potpuno znanje o nekoj situaciji. U Novom Zvetu vidimo ovo, da kada bih primili ovaj dar, on bi uvek bio delimičan i ne bi primili sve detalje o tome šta ih čeka.

Jer nešto znamo i nešto prorokujemo; (13:9)

Ovo su stvari koje su delimične. Ove stvari će jednoga dana prestati.

Ljubav sa druge strane, nikada neće prestati. Proročanstva će prestati. Jezici će prestati. Znanje će nestati, jer su sve ove stvari delimične. Mi nešto znamo i nešto prorokujemo.

A kad dođe savršeno, onda će prestati šta je nešto. (13:10)

I na šta ovde Pavle misli kada kaže „A kada dođe savršeno?“ Ono što je za mene interesantno je to da prije dvadesetog veka, svaki komentator je verovao da se ovo odnosi na ponovni dolazak Isusa Hrista. Ovo je tradicionalno istorijsko mišljenje crkve i svakog Biblijskog komentatora prije dvadesetog veka. Početkom dvadesetog veka, 1906. se pojavio moderan karizmatički pokret koji se tih dana zvao, Pentakostalni pokret, koji je imao obnovljeno interesovanje za darove Duha. I sa ovim novim početkom Pentakostalnog pokreta 1906. fundamentalni propovednici koji su želeli da opovrgnu ovaj pokret Svetoga Duha, su se okrenuli ka 1. Korinćanima 13 i dali novu interpretaciju ovog stiha. I odjednom, „kada dođe savršeno“ se više nije odnosilo na ponovni dolazak Isusa Hrista, nego sad po njihovom

82

1 Korinćanima
Čak Smit

tumačenju se odnosi na otkrovenje Reči Božije. Momenta kada smo primili celi kanon Svetoga Pisma, od tog momenta nam više nisu potrebni nadprirodni darovi proročanstva, govora u jezicima i reči razuma da uče ljude. Mi sada imamo Reč Božiju, i savršeno je došlo, i zbog toga, svi darovi Duha su prestali da postoje posle apostola. Kraj apostolskog perioda je doveo do kraja upotrebe dara Svetoga Duha. I naravno, da bih dokazali njihov stav iz Svetoga Pisma, oni su promenili značenje ovoga, „A kada dođe savršeno“ i izvrnuli da znači Reč Božija a ne ponovni dolazak Isusa Hrista.

Tako da u komentarima koji su napisani u ovome veku možeš često naići da „Kada dođe savršeno“ da se odnosi na Reč Božiju, ali to nije bio slučaj prije ovoga veka, svi učitelji Biblije su razumeli ovaj stih da se odnosi na ponovni dolazak Isusa Hrista. Ja se slažem sa Kampbel Morganom, za koga verujem da je veoma iskren komentator. I slažem se sa njime, jer je on rekao da je očigledno iz konteksta da se odnosi na ponovni dolazak Isusa Hrista. Kasnije vidimo da Pavle kaže da ćemo Ga videti licem u lice, „Tako sad vidimo kao kroz staklo u zagonetki, a onda ćemo licem ka licu.“ „Sad poznajem nešto, a onda ću poznati kao što sam poznat.“ Kada će to biti? Kada Ga budemo videli, kada ga lično vidimo licem u lice. I umesto da ova trinaesta glava bude dokaz protiv darova Duha, ona nam u stvarnosti daje podršku za darove Duha, da su oni za nas sve dok Isus Hrist ponovo ne dođe, kada dođe savršeno.

Zamolio bih vas da mentalno pređemo u drugu glavu Dela Apostolskih, i tamo imamo taj događaj kada se Sveti Duh spustio na crkvu i kako su oni počeli da govore u jezicima i kako su se u Jerusalimu tada nalazili pobožni ljudi iz celoga sveta koji su došli na praznik. I oni su bili zadivljeni onim što su videli i čuli, pa su rekli, „Zar nisu svi ovi ljudi Galilejci? Kako to da oni govore u našim jezicima odakle smo mi došli? Čujemo ih kako govore jezikom Medejaca, Partijanaca, na Mesopotamskom, i oni slave i uzdižu Boga. Šta to sve ovo znači?“

I kada je Petar ustao da im objasni šta sve ovo znači, on im je prvo kao osnovu dao Sveto Pismo, „Ljudi Izraelci, čujte me. Kao prvo, vaša predpostavka je pogrešna. Ovi ljudi nisu pijani kao što to vi mislite. Tek je 9 ujutru. A vi se pitate šta je ovo? Ovo je to o čemu je prorok Joel govorio, kada je rekao, „biće u poslednje dane, govori Gospod, izliću od Duha svoga na svako telo, i proreći će sinovi vaši i kćeri vaše, i mladići vaši videće utvare i starci vaši sniće snove; jer ću na sluge svoje i na sluškinje svoje u te dane izliti od Duha svojega,“ I ovo proročanstvo dalje govori o periodu Velikih Nevolja, „I daću čudesa gore na nebu i znake dole na zemlji: krv i oganj i pušenje dima. Sunce će se pretvoriti u tamu i mesec u krv prije nego dođe veliki i slavni dan Gospodnji.“ Tako da je Joilovo proročanstvo, proročanstvo o poslednjim danima, koje se prenosi sve do perioda Velikih Nevolja sve do Gospodnjeg dolaska. „I biće da će se svaki spasti koji prizove ime Gospodnje.“ I gledajući samo sa osnove Svetoga Pisma, prisiljavanje je kada se uzme ovo, „kada dođe savršeno“ i protumači se da se odnosi na Sveto Pismo a ne na ponovni dolazak Isusa Hrista.

Ja mislim da oni koji imaju ovaj stav povodom ovog stiha, ga imaju zato što su odbacili ideju da su darovi Duha za danas. I zbog toga što su uzeli ovaj položaj, oni su prisiljeni da na ovaj način protumače ovaj stih. Ali to je prisiljena interpretacija teksta. Ja verujem da je pravilna interpretacija ovog stiha, „kada dođe savršeno“ ona koja kaže da se odnosi na ponovni dolazak Isusa Hrista. I potvrdu za ovo imamo u Svetom Pismu.

Kad ja bejah malo dete kao dete govorah, kao dete mišljah, kao dete razmišljah; a kad postadoh čovek, odbacih detinjstvo. (13:11)

Postoji prirodan razvoj, proces sazrevanja. Kada budem u Gospodnjem prisustvu onda će biti punina, ja ću onda biti kompletan. Kada pogledam na mnoge stvari koje sam nekada činio mi se sada čine veoma detinjaste. I ja neću biti u toj kompletnosti sve dok ne budem sa Gospodom.

Tako da ove stvari, proročanstva, jezici, reči razuma, više neće biti potrebne, jer ću ući u puninu kada budem sa Isusom.

Tako sad vidimo kao kroz staklo, u zagonetki, (13:12)

Ilti u ogledalu, jer u to vreme nisu imali savršen proces pravljenja ogledala kao što to mi imamo danas. Tek u trinaestom veku su usavršili tehniku pravljenja ogledala kada su pozadinu stakla ofarbali srebrnom bojom. Prije tog vremena sva ogledala su bila napravljena od veoma izpoliranog metala. I veoma često bi ogled bio veoma destorziran, tako da kada bih se gledao u ogledalo izgledao bih deformisano. Ne možemo da vidimo jasno,

a onda ćemo licem k licu; (13:12)

Potpuno ćemo razumeti, i mi ćemo onda znati kao što to mi znamo sebe.

Kada budemo sledeće nedelje pručavali petnaestu glavu, videćemo da će Pavle govoriti o uskrsnuću i novim telima koja ćemo imati, i da će ona biti sasvim drugačija. I sasvim prirodno pitanje se onda može postaviti, „kako ćemo znati jedni druge onda?“ Kako ćete mene onda prepoznati, ako ne budem imao celavu glavu? Kako ćete me prepoznati sa mojom kovrdžavom kosom?

sad poznajem nešto, a onda ću poznati kao što sam poznat. (13:12)

Svi ćemo u tom momentu imati znanje, i neće biti potrebe za predstavljanjima. Znaćemo jedni druge tako kako znamo sebe.

Stvari koje će proći su: proročanstva, jezici, reči razuma, ali ima stvari koje će uvek biti.

A sad ostaje vera, nada, ljubav, (13:13)

Ovo su trajne karakteristike. Vera je verovanje zato što je Bog to rekao. Moja vera je bazirana na Reči Božijoj; Bog je rekao i ja verujem. To je verovanje Božijim rečima, i to će uvek biti. Čak i kada budem u nebu, ja ću nastaviti da verujem u to šta je Bog rekao. Tako da će ostati. Ona će uvek biti. Ja verujem u to šta je Bog rekao, iako ne razumem šta je rekao.

Postoje stvari za koje postoje dve strane tumačenja: predodređenje i ljudska odgovornost. Neko može da pita, „Da li veruješ u predodređenje?“ Moj odgovor je, „Da.“ Onda oni pitaju, „Da li onda veruješ u ljudsku odgovornost?“ Moj odgovor je, „Da.“ „Pa kako možeš u obe stvari da veruješ?“ Jer ih je Bog obe rekao. Ja ih ne razumem. Ako bi me pitao, „Da li razumeš predodređenje?“ Ja bih morao da odgovorim, „Ne.“ „Da li onda razumeš ljudsku odgovornost?“ „Ne.“ Ali verujem u obe, jer je obe Bog rekao. Tako da ja verujem u stvari koje se na prvi pogled mogu činiti da ne idu zajedno. Ali, pošto Božija reč govori o jednoj i drugoj, ja verujem u obe, iako ih u umu nemogu pomiriti.

I jedan od mojih problema kada sam bio mlađi i na seminaru je bio taj što sam ja pokušao da ih obe pomirim zajedno. Proveo sam sati raspravljajući o njima. Sate proučavajući ih, moleći se o njima, proučavajući doktrinu predodređenja, Božije suverenosti i ljudske odgovornosti. Pokušavao sam da ih spojim zajedno. I pre mnogo godina sam izašao iz sobe i bacio knjige doktrina na pod. Napustio sam sobu sav zgrožen i zavapio sam, „Bože, ne mogu da razumem. Godinama pokušavam.“ I Bog je progovorio mom srcu i rekao, „Ja nisam tražio od tebe da ih razumeš, nego da ih prihvatiš verom.“ I ja sam odgovorio, „U redu, verovaću.“ Verujem da je Bog suveren, i da me je On pozvao po Njegovoj milosti da budem Njegovo dete. Ali isto tako verujem da je za mene bilo potrebno da prizovem ime Gospodnje da bih bio spašen. A ako bi hteo da logički o tome raspravimo, ja ne bih mogao da uradim.

I problem koji mnogi imaju je što oni uzmu samo jednu stranu novčića a izostave drugu. I to je opasno, jer se onda baviš sa samo jednom polovinom istine. I onda oni koji nemogu da izmire i jednu i drugu stranu, uzmu jednu i upadnu u razne teološke debate. I to je razlog zašto postoji toliko podele u crkvi. Ljudi ne mogu da veruju u celu istinu, oni će samo da veruju u ono što mogu da razumeju ili da racionalizuju u svom umu. Ja ću samo da verujem u ono što vidim. To nije vera onda. Vera je verovanje samo zato što je Bog to rekao. Ja verujem zato što je Bog rekao.

Nada je kombinacija želje i iščekivanja. Obe ove stvari trebaju da budu prisutne. Ljudi veoma često imaju želju za nečim ali nemaju iščekivanje. Veoma često moje želje su tako neverovatne da ja uopšte nemam iščekivanje da će se ispuniti, ja ih samo želim a to nije nada. Nada ima iščekivanje u sebi; ja nemam samo želju nego i iščekivanje. Desi će se. Moguće je da iščekuješ stvari koje ne želiš. Možda si dobio prekršajnu prijavu i dvadeset prvog moraš da se pojaviš pred sudijom. Ti iščekuješ taj događaj ali zasigurno ga ne želiš jer znaš da si kriv. Nada ima obe stvari zajedno: želju i iščekivanje. Pavle je rekao, „Mi smo zarobljenici nade.“ Mi se nadamo Gospodnjoj slavi. Ja želim Gospodnju slavu, i isto tako iščekujem tu istu slavu. Iščekujući blaženu nadu i javljenje slave velikoga Boga i spasa našega Isusa Hrista. Ja želim da se Isus pojavi, ja iščekujem da se Isus pojavi, i zato ja imam nadu u Isusovom ponovnom pojavljivanju. To je nada koja te održava kada se sve oko tebe se raspada. To je nada, istrajanje, Gospod će to uraditi. Očekuj od Njega da uradi. Ja želim da On radi. Nada nas čuva i održava.

„Što si klonula, dušo moja, i što si žalosna?“ Psalmista upituje samoga sebe povodom uznemirenosti koju je osećao, povodom obehtrabrenosti i očajja u kojem je. „Zašto si depresivna? Zašto si obehtrabrena?“ I onda kaže, „Uzdaj se u Boga.“ To je odgovor za depresiju, za obehtrabrenje, za uznemirenost. Bog će da uradi nešto. Ja očekujem od Njega da uradi nešto. Je želim da On uradi. I zbog toga je moja duša mirna. Jer je moja nada i iščekivanje u Gospodu. Tako da ove tri stvari ostaju: vera, nada i ljubav.

ali je ljubav najveća među njima. (13:13)

Zašto? Zato što spaja prve dve. Kao što smo čitali definiciju ljubavi, gde nam kaže da ljubav veruje sve. Tako da je vera u ljubavi. Ljubav se nada svemu, tako da su i vera i nada u ljubavi. A najveća je ljubav. Veća je od darova, veća od svih blagodati i karakteristika Hrišćanskog života. Najveću stvar koju možeš da imaš je ljubav. Pavle je rekao, „Onaj koji voli je ispunio zakon.“ I u Galaćanima 5:23, „Na to nema zakona, ili protiv toga nema zakona.“ Ako voliš, tebi nije potreban zakon ili šta drugo, jer radiš ono što je ispravno.

14. poglavlje

Držite se ljubavi, a starajte se za duhovne darove, (14:1)

Da bih ste mogli prorokovati. Rečeno nam je da čeznemo za najboljim darovima. I sada će on ponovo reći istu stvar.

starajte se za duhovne darove, a osobito da prorokujete. Jer koji govori jezike, ne govori ljudima nego Bogu: jer niko ne sluša, a on duhom govori tajne. (14:1-2)

Veoma interesantan stih. Ako govoriš nepoznatim jezikom ti govoriš Bogu. Drugim rečima, to je dar koji pomaže čoveku u njegovom slavljenju Boga i njegovoj komunikaciji sa Bogom. Jer kada govoriš u jezicima ti ne razumeš šta govoriš i sa time zaobilaziš taj uski kanal tvog intelekta.

Da li ikada bio u poziciji kada si imao osećanja koja nisi mogao da izraziš? Ja sam često u takvoj situaciji. Pogotovo kada su u pitanju duhovne stvari. Kada sam okružen sa Božijom dobrotom, Njegovim blagoslovom, Njegovom silom i Njegovim karakterom. Kada počnem da razmišljam o veličini Njegove ljubavi, Njegove sile, Njegove slave, šta je sve On učinio za mene, i sve to u svetlu mojeg ništavila, reči postanu ograničene za sve reči hvale koje želim da mu kažem. Reči zaista ne mogu adekvatno da izraze šta ja osećam, zato što moram da se izrazim kroz jezik i rečnik koji je ograničen. I sam pokušaj da se izrazim kroz reči je kao da pokušavam da kažem nešto kroz dimljak, i sve se nekako zaglavi, jer duh pokušava da se izrazi kroz taj uzak prostor intelekta. Ograničen je. Bog nam je dao način na koji možemo da zaobiđemo intelekt i uđemo u potpuno slavljenje Njega.

Moj duh je sada ujedinen sa Njegovim Duhom i moja ljubav je u punini izražena, moja zahvalnost Njemu i Njegovoj veličini i slavi dok Ga slavim i uzdižem u slavljenju. Dobro je kada mogu da zaobiđem taj uski prolaz intelekta u slavljenju. Sabanarola je rekao, „Kada molitva dostigne svoj vrhunac, reči su ne moguće.“ Ne postoje reči koje mogu da objasne Duhovne stvari. Rečnik još nije razvijen za to, tako da mi Gospod pomaže da se izrazim. Slavljenje mojim duhom Boga kroz dar govora u jezicima. On mi pomaže u mom slavljenju i obožavanju. Jer kada govorim u jezicima ja govorim Bogu, iako ne razumem šta govorim, ja govorim stvari koje se tiču Duha Svetoga koji mi pomaže u mom slavljenju Oca i Isusa Hrista.

Još jedna od prednosti govora u jezicima je kada se molim je ta što onda mogu da ponudim molitvu po Njegovoj volji. Rimljanima 8 kaže, „Jer ne znamo za šta ćemo se moliti kao što treba, nego sam Duh moli se za nas uzdisanjem neiskazanim.“ Tako da vidimo da nam Sveti Duh pomaže u molitvi, i jedan od načina je ovaj sa neiskazanim uzdisanjem sa kojim ja izražavam svoju molitvu Bogu po Njegovoj volji u specifičnoj situaciji.

Ovo je dar koji meni pomaže da budem izgrađen i blagoslovljen. A ako želim duhovne darove onda bih bilo bolje da želim da prorokujem nego da govorim u jezicima. Čeznite za duhovnim darovima, a pogotovo za proroštvom. Jer dar govora u jezicima je za moju ličnu korist. Ja ga koristim da izrazim moje slavljenje Boga uz pomoć Duha Svetoga.

A koji prorokuje govori ljudima za popravljavanje i utehu i utvrđenje. (14:3)

Tako da dar prorokovanja ima mnogo širu primenu i korist.

Uloga Novo Zavetnog proroka nije bila toliko u predviđanju koliko je u izgovaranju. Izgovaranju Božije isitne ljudima. Kada izgovaramo Božiju istinu ljudima, njihova vera se izgrađuje. Oni bivaju izgrađeni u njihovom zajedništvu sa Isusom Hristom. Oni su izgrađeni u njihovom zajedništvu sa Gospodom. Kada izgovaramo Božiju istinu oni bivaju ohrabreni u njihovom hodu sa Gospodom, u njihovom predanju Isusu, u njihovom predanju da hodaju u Duhu i da zanemare telo. Oni su ohrabreni da se pouzdaju u Gospoda, da se predaju Gospodu, da veruju u Gospoda. Oni bivaju utešeni kada govorimo Božiju Reč, jer shvate da je sve u Božijim rukama i da će se Bog pobrinuti, Bog će uraditi nešto. I dok ja strpljivo čekam, ja ću biti u prilici da vidim Boga na delu i moći ću da Ga proslavim jer sam utešen sa Božijim Rečima.

Dar proročanstva ima mnogo širu primenu jer crkva ima korist od njegove upotrebe. I to je zato što su ljudi izgrađeni, ohrabreni, utešeni i obodreni.

Jer koji govori jezike sebe popravlja, (14:4)

Ovaj dar te izgradi. I samo iskustvo je čist blagoslov.

a koji prorokuje crkvu popravlja. Ali ja bih hteo da vi svi govorite jezike, (14:4-5)

Ja bih hteo da svi vi imate ovaj blagoslov u vašem ličnom predanju Bogu.

a još više da prorokujete: jer je veći onaj koji prorokuje negoli koji govori jezike, već ako ko kazuje, da se crkva popravlja (tj. izgrađuje). (14:5)

I tu je gde ljudi često naprave grešku, jer veruju da govori u jezicima i njihovo tumačenje je od iste važnosti kao i prorokovanje. Ali nije tako. I u okviru Pentakostalnih crkvi postoji verovanje da je govor u jezicima sa tumačenjem ravnopravan sa prorokovanjem. Govor u jezicima je uvek, barem onako kako ja vidim iz Svetog Pisma, i kako Pavle kaže uvek namenjen za Boga.

Sećate se događaja u Delima Apostolskim druga glava, gde su se svi ti silni pobožni ljudi sakupili u Jerusalimu i kako su bili zadivljeni sa tim fenomenom da su učenici govorili na raznim jezicima. Oni su se divili jer su ih čuli kako oni govore svako na njihovom različitom jeziku, i šta su čuli da govore? Oni su slavili Boga. Njihovi jezici su bili namenjeni Bogu. Oni nisu bili namenjeni ljudima.

Oni im nisu propovedali u jezicima, nego ti ljudi su ih čuli kako slave Boga na njihovim jezicima. Apostol Pavle će nam za koji stih reći da ne bi trebali da govorimo u jezicima na javnom skupu sem ako nema neko ko bi mogao da protumači to što se govori, da bi cela crkva mogla biti ohrabrena. Jer ako govoriš u jezicima a nema ko da protumači, kako može osoba koja sedi do tebe da kaže, „Amen,“ na tvoje davanje hvale ako ne razume šta ti govoriš? Na šta da kaže amen? I Pavle će reći, „Da ti zaista slaviš Boga, i to je veoma dobro da Ga slaviš, ali bez osobe koja može to da protumači nemoj da govoriš u jezicima, jer onda drugi neće biti izgrađeni sa tvojim govorom.“

Tumačenje je važno jer ono donosi ljudima razumevanje na tvoje reči slave i hvale Bogu, i to ih onda može izgraditi. Ti govoriš u jezicima o Božijoj veličini, slavi i sili i vođen si Svetim Duhom, i kada oni mogu da razumeju tvoje reči slave i hvale Boga, oni bivaju izgrađeni sa tvojim rečima hvale. I ako si bio u Pentakostalnim krugovima, siguran sam da si iskusio ovaj fenomen govora u jezicima, i ako se prisetiš tih momenata primetićeš da je bilo neslaganja u njima. Naime, u mom posmatranju Pentakostalnih službi tokom godina, i njihovog javnog govora u jezicima ili kako ih oni zovu poruke u jezicima. I tumačenje na tim službama obično ovako zvuči, „Moja dečice, slušajte Me, jer vas danas zovem da Me slavite. Moja mala dečice, slušajte moj glas.“ Tako da je veoma često to tumačenje, ili bih mogao reći, navodno tumačenje se odnosilo na ljude, kao da Bog govori njima. Tumačenje bi bilo u prvom licu, „Jer ja Gospod vama danas

objavljujem da ću vas blagosloviti," tako da poenta svega toga ispadne da je govor u jeziku bila Božija poruka čoveku.

Iznova i iznova sam primetio ovo u Petnakostalnim krugovima. Da li to znači da jezici nisu stvarni? Ne. To samo znači da tumačenje nije bilo istinsko. Ja mislim da ono što se u stvarnosti desi na ovim skupovima je da imaš dar govora u jezicima koji se praktikuje, a zatim dar prorokovanja a ne tumačenja jezika. I ja mislim da je ovo uobičajna greška u Pentakostalnim crkvama, i čini se skoro da je to univerzalno. Da prorokovanje sledi govor u jezicima a ne pravo tumačenje tog govora.

Tako da govor u jezicima sa tumačenjem nije isto što i prorokovanje. Jer proročanstvo je kada se Bog obraća crkvi da je ohrabri, izgradi i uteši; dok kad govorim u jeziku moj Duh obožava Boga i govori božanskim tajnama, o Božijoj lepoti i Božijoj slavi.

A sad, braćo, ako dođem k vama jezike govoreći, kakvu ću korist učiniti ako vam ne govorim ili u otkrivenju, ili u razumu, ili u proroštvu, ili u nauci? (14:6)

Drugim rečima, kada sam došao do vas večeras da vam govorim, ja sam došao sa otkrovenjem, sa rečju razuma, sa darom prorokovanja i sa doktrinom. Ako bih vam ja večeras govorio na napoznatom jeziku, to bi bilo izgubljeno vreme za vas. Ali ako vam govorim sa otkrovenjem, proročanstvom, sa rečju razuma i doktrinom, vi ćete onda biti blagoslovljeni i imaće te korist od toga jer ćete primiti Reč Božiju, jer će te naučiti od nje i moći ćete da rastete u vašem zajedništvu i hodu sa Bogom. Govor u jezicima bi bili samo beznačajni zvuci. I sa beznačajnim zvukovima ne znaš šta da radiš. I zato Pavle kaže,

Kao neke stvari bezdušne koje daju glas, (14:7)

Ako bih ja seo za klavir danas i počeo da ga sviram to bi bilo sasvim beznačajno za vas. Sve što bih proizveo bi bili beznačajni zvuci. Ako bih za klavir seo talentovani pijanista onda bi on mogao da vas blagoslovi. Postoje različiti muzički instrumenti i ako ih koristi neko ko ne zna kako da ih svira, kao na primer, ako bi uzeo gitaru i počeo da mlataraš po žicama i ako ne bi bilo neke melodije iza toga, to bih onda bila buka, ne bih mogao da razaznaš šta se svira. Jezici mogu biti buka ako nema osobe koja će ih protumačiti. Kako možeš znati koju pesmu neko svira ako samo pravi buku? Ne znaš šta svira.

Jer ako truba da nerazgovetan glas, ko će se pripremiti na boj? (14:8)

I ovo je pogotovo bilo značajno u to vreme ali i danas se koriste trube sa kojima se bude ljudi pogotovo vojnici ujutru. Koriste ih kada ih zovu na doručak. Zovu ih da prime poštu. Zovu ih da bi ih skupili sve na jedno mesto. Zovu ih na napad. Zovu ih na povlačenje. I svaki od ovih poziva ima svoj različiti zvuk, koji nosi poruku. I mi znamo šta svaki od tih zvukova znači, ali šta bi bilo kada bi trubadžija počeo onako nasumice da duva u trubu, da li bi znali na šta nas poziva? Povlačenje? Napad? Doručak? Kada bih proizveo nedefinisane zvukove, on bih samo pravio buku i ti ne bi znao kao da reaguješ.

Jezici mogu biti beznačajni. Jer ne znaš kako da odreaguješ na njih. Ne zanaš kakvu bih reakciju trebao da imaš.

Tako i vi ako nerazumljivu reč kažete jezikom, kako će se razumeti šta govorite? (14:9)

Tako da je beskorisno ako bih ustao i počeo da govorim ljudima u jezicima. To ih neće pripremiti nizašta. Oni ne znaju kako da odgovore na to, sem ako bi govorio sa rečima koje mogu da razumeju, govoreći im istine.

Jer ćete govoriti u vetar. Ima na svetu Bog zna koliko razliĉnih glasova, ali nijedan nije bez znaĉenja. (14:9-10)

Moguće je da ti govoriš nešto što je veoma znaĉajno, ali ko to može znati? Možda govoriš nešto što je sasvim glupavo.

Ako dakle ne znam silu (ili znaĉenje) glasa, (14:11)

Veoma je interesantno iskustvo kada si u poseti nekoj stranoj kulturi, jer postoje šanse da uradiš nešto što se smatra glupavim u toj kulturi. I onda oni poĉnu da viĉu na tebe na njihovom jeziku, i onda mi je drago što ne razumem šta govore. Ne znam kako da odreagujem ali mi je isto tako drago što ne razumem šta govore.

Ako dakle ne znam silu glasa, biću nemaĉ onom kome govorim, i onaj koji govori biće meni nemaĉ. Tako i vi, budući da se starate za duhovne darove, gledajte da budete onima bogati koji su na popravljjanje crkve. Zato, koji govori jezikom neka se moli Bogu da kazuje. (14:11-13)

Moli se da ti Bog da dar tumaĉenja jezika, tako da ako govoriš u jezicima u crkvi da bi onda mogao da izgradiš celu crkvi sa tumaĉenjem.

Jer ako se jezikom molim Bogu, moj se duh moli, a um je moj bez ploda. (14:14)

Ja ne razumem šta se molim.

Šta će se dakle ĉiniti? Moliću se Bogu duhom, a moliću se i umom; hvaliću Boga duhom, a hvaliću i umom. (14:15)

Pavle ovde kaŹe da postoje vremena u mom predanju Bogu u kojima ću se moliti u jezicima; i postoje vremena kada ću se moliti na Grĉkom ili Hebrejskom i na jeziku koji znam. Postoje vremena kada ću pevati u jezicima, a postoje vremena kada ću se moliti na jeziku koji znam.

Jer kad blagosloviš duhom (tj. u jezicima) kako će onaj koji stoji mesto prostaka reći "Amin" po tvom blagoslovu, kad ne zna šta govoriš? Ti dobro zahvaljuješ, ali se drugi ne popravljja. (14:16-17)

I da ga ne bi pogrešno razumeli Pavle kaŹe i sledeće.

Hvala Bogu mom što govorim jezike većma od svih vas. (14:18)

Pavle nam će nam uskoro reći da on ne govori u jezicima kada je u crkvi. On bih radio u crkvi i radije bih rekao pet reći koje svi razumeju nego li deset hiljada na nepoznatom jeziku.

I to znaĉi da kada je on govorio u jezicima on je govorio kada je bio sam u svom liĉnom predanju Bogu. Ja verujem da ako osoba ima ovaj dar govora u jezicima, da je odgovarajuće mesto na kojem treba da praktikuj taj dar u njihovom liĉnom predanju Bogu, kada ih Duh vodi u njihovom liĉnom slavljenju Boga, za Njegovu slavu, Njegovu dobrotu, Njegovu silu i Njegovu veliĉinu.

Ali u crkvi volim pet reći umom svojim reći, da se i drugi pomognu, nego hiljadu reći jezikom. Braćo! Ne budite deca umom, nego pakošću detinjite, a umom budite savršeni. (14:19-20)

Znači, mi bih trebali da se trudimo da razumemo stvari, a ne da budemo kao deca. A kada je u pitanju pakost, u tome treba da budemo kao deca, ali u razumu, treba da čeznemo da razumemo, da tražimo razumevanje.

U zakonu piše: Drugim jezicima i drugim usnama govoriću narodu ovom, i ni tako me neće poslušati, govori Gospod. (14:21)

U petoj Mojsijevoj, dvadeset i osma glava, Mojsije je pri kraju svoje službe upozoravao Izraelski narod jer je znao njihovu naklonost da se okrenu od Boga, i rako je ako to urade da će njihovi neprijatelji doći i pokoriti ih. I da će oni čutu u svojim ulicama kako se govori na stranim jezicima. I to bih bio deo Božije kazne za njih kada bi okrenuli leđa Bogu. Tako da kada bi čuli strane jezike to bi za njih bio znak Božije kazne, jer su okrenuli leđa Bogu.

I čini se da je Pavle mislio na ovu glavu u Petoj Mojsijevoj, jer kaže da je u zakonu napisano. Ali isto tako u knjigi proroka Isaje u dvadeset i osmoj glavi kaže, „Zato će nerazumljivom besedom i tuđim jezikom govoriti tome narodu. Ali ne hteše poslušati.“ I ovo je Isaja rekao u kontekstu toga kada su Izraelci ismejavali Isajinu službu. Oni su mu govorili, „Ko je on da nas uči? Treba da se vrati u obdanište jer je tako prost u govoru, njegovo učenje je zapovest po zapovest, pravilo po pravilo, ovde malo, onde malo davaše se.“ Oni su ismejavali njegovo metode učenja, i onda je Isaja rekao, „Zato će nerazumljivom besedom i tuđim jezikom govoriti tome narodu. Ovo je počinak, ostavite umorne da pdmore; ovo je odmor; ali ne hteše poslušati.“ I očigledno Pavle spaja ova dva dela Svetog Pisma. Sa ljudima koji govore drugim jezikom će Bog govoriti, i kada ih ovi vojnici strane vojske budu zarobljavali oni će ih čuti. Ovo je uzeo iz Pete Mojsijeve dvadeset osma glava.

Ali me neće poslušati, kaže Gospod, je uzeo od Isaje. I pored ove kazne oni se nisu okrenuli nazad ka Bogu.

Zato su jezici za znak ne onima koji veruju, nego koji ne veruju; a proroštvo ne onima koji ne veruju, nego koji veruju. (14:22)

Ovo je veoma interesantan tekst, koji nam kaže da je govor u jezicima znak za ne vernike. I ovo je težak deo Svetog Pisma jer se može učiniti da se sledeći stih u potpunosti ne slaže sa ovim.

Na dan Pentakosta smo videli da je njihov govor u jezicima bio znak za ne vernike. Jer su tog dana razni pobožni Jevreji koji su došli iz raznih delova sveta u Jerusalim na praznik, su čuli ove Galilejce kako govore na njihovim jezicima odakle su oni došli, i oni su ih čuli kako slave Boga, kako proslavljaju Gospoda. I pošto im je Petar objasnio ovaj fenomen koristeći Sveto Pismo, i pošto je Sveti Duh ubedio njihova srca, oni su ga upitali, „Šta ćemo da uradimo pošto smo razapeli Gospoda slave?“ Petar im je rekao, „Pokajte se, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oproštenje greha; i primićete dar Svetoga Duha, jer je obećanje za vas i za vašu decu.“ I oko dve hiljade njih je poverovalo i bilo pridodato Hristovom telu taj dan, to je dan rođenja crkve. Njih je privukao taj fenomen, i njih je ovaj fenomen govora u jezicima ubedio, to je bio znak za nevernike koji su se obratili i poverovali u Isusa Hrista.

Dok je prorokovanje više upućeno za one koji veruju, da bih oni bili ohrabreni, ojačani, utešeni i uzdignuti. I u sledećem stihu se čini ko da je Pavle u potpunosti promenio svoj stav.

Ako se dakle skupi crkva sva na jedno mesto, i svi uzgovorite jezicima, a dođu i prostaci, ili nevernici, neće li reći da ste poludeli? (14:23)

Da li Pavle ovde menja svoj stav? Ne, nego on ovde iznosi hipotetički slučaj, verovatno vezano za ono što se dešavalo u Korintu. Kada se crkva skupila oni bih svi ustali i počeli bi da govore u

jezicima. Ako bi ja otišao u crkvu gde bi svi govorili u jezicima ja bih pomislio da su ljudi. Ako bi ja bio nevernik ja ne bi razumeo šta se dešava. Ako bi se u crkvi govorilo u jezicima onda treba da se slede pravila koja će sada Pavle uspostaviti.

Dvadeset sedmi stih,

Ako ko govori jezikom, ili po dvojica, ili najviše po trojica i to poredom; a jedan da kazuje. (14:27)

Ako bi se crkva sakupila zajedno i ako bi svi govorili u jezicima i ako bi ne vernici bili prisutni, oni bi zaključili da su svi ljudi. To ne bi uopšte bio znak za ne vernike. Jedini znak za njih bio bio da ste ljudi. Ali ako bih se u crkvi govorilo u jezicima, a čini se da i sam Pavle obezhrabruje upotrebu jezika u crkvi. „Ja lično ne bih u crkvi. Ja ih koristim u svom ličnom zajedništvu.“ Ali ako bi u crkvi govorili u jezicima, onda taj govor treba da bude ograničen na dve ili maksimalno tri osobe, i to da bude u redosledu, i da jedna osoba bude tumač. Pavle nastavlja da daje uputstva,

Ako li ne bude nikoga da kazuje, neka ćuti u crkvi, a sebi neka govori i Bogu. (14:28)

Ja uopšte ne prihvatom kada neko ustane i počne da govori u jezicima i u odbrani kaže, „Bog me je naterao, nisam mogao to da kontrolišem.“ Pavle nam ovde kaže da ti imaš kontrolu. I ako nema ko da protumači to šta kažeš a ti imaš tu želju da govoriš u jezicima onda govori u sebi i govori Bogu. To se može dogoditi dok slušaš učenje Božije Reči i Duh Božiji dodiruje tvoje srce. I za mnoge ljude govor u jezicima je jedini način na koji oni znaju da odgovore kada im Bog dodiruje srce. I ako je to i slučaj sa tobom, ako te Bog blagoslovio i želiš da Ga slaviš za ono što ti je On dao i za ono što učiš od Njega, onda govori u jezicima ali neka to bude samo između tebe i Boga.

Postoje prilike kada se crkva skupi zajedno ali ne kao celokupno telo, negu u delovima, kao što su molitveni sastanci, te male molitvene grupe i u tim slučajevima ja mislim da su pravila drugačija. Ja mislim da u ovim slučajevima postoji veća sloboda pri upotrebi govora jezika, ali kada se cela crkva skupi i kada ima nevernika u crkvi, onda se treba držati pravila.

Ovde u Golgoti, zbog veličine crkve, ne dozvoljavamo da neko ustane i da govori u jezicima jer bi to bilo veoma zbujujuće. Jedan od razloga je zato što ne znamo koliko bi ljudi ustalo.

Ima ljudi koji imaju psihološke probleme i koje privlače službe Pentakostalnog tipa, i oni koriste tu slobodu u Pentakostalnim crkvama da zadovolje svoju psihološku potrebu. Takođe ako bi mi koristili dar proročanstva i reči razuma dok učimo Reč Božiju, Sveti Duh ne bih sam sebe ometao sa govorom u jezicima isa tumačenjem istih. Kao što sam spomenuo, mi imamo molitvene sastanke, te male molitvene grupe gde dozvoljavamo upotrebu govora u jezicima sa tumačenjem. To je bitan dar i mi ne želimo da ga omaložavamo. Mi prepoznamo da je to dar od Boga, ali da nije za upotrebu kada se cela crkva skupi zajedno i kada ima nevernika. U tim slučajevima ne dozvoljavamo upotrebu tog dara.

A ako svi prorokuju, i dođe kakav nevernik ili prostak, bude pokaran od svih i suđen od svih. (14:24)

On je prethodno rekao da je prorokovanje za one koji veruju a ne za one koji ne veruju. I ja sam primetio nešto veoma interesantno. Kada učimo reč Božiju i koristimo dar prorokovanja, često ima nevernika koji dođu crkvu, i iako je prorokovanje dar za telo da bih oni bili ohrabreni i izgrađeni, ti nevernici dođu i čuju reč proročanstva i često ih ta reč pogodi pravo u srce. I ja počnem da govorim o nekoj temi i upotrebim neki primer, i taj primer bude baš nešto kroz šta ta osoba prolazi. Imali smo slučajeve kada bih neko doveo prijatelja u crkvu i njihov prijatelj/ca

bi se naljutio/la jer bi bili ubeđeni da je sve to nameštaljka. Oni bi bili ubeđeni da je njihov prijatelj rekao meni nešto o njima prije dolaska u crkvu, i zbog toga bi bili uznemireni. Oni bi bili u potpunosti ubeđeni da sam ja dobio celokupan izveštaj o njima, a ono što se u stvarnosti dogodilo je to da je Sveti Duh počeo da govori njima o njihovim ličnim problemima.

I često kada bih osoba čula ove stvari bi bila ubeđena od strane Svetoga Duha i to bi prouzrokovalo u njima da shvate da Bog postoji. I tako, iako se taj dar koristi za crkvu, zna biti onih koji čuju učenje Reči Božije i Reč ih ubedi o stvarnosti i istinitosti Boga. Tako da prorokovanje služi kao divan dar u crkvi da ohrabri, izgradi i uteši crkvu. I kad ne vernici čuju te reči oni ne odu iz crkve sa rečima, „Vi ste ljudi,“ nego sa rečima, „Ovde postoji nešto što je veoma istinito.“

I tako tajne srca njegovog bivaju javljene, i tako padnuvši ničice pokloniće se Bogu, i kazaće da je zaista Bog s vama. Šta će se dakle činiti, braćo? Kad se sabirate svaki od vas ima psalam, ima nauku, ima jezik, ima otkrivenje, ima kazivanje; (14:25-26)

Ove vidimo grešku koja je napravljena kada je stavljen znak pitanja. U Grčkom originalu, nema znaka pitanja. Prevodioci su dodali znak pitanja, i stavili su ga na pogrešno mesto, posle reči *braćo*. Znak pitanja su trebali staviti posle reči *kazivanje*. Tako da pitanje treba da bude sledeće, „Šta će se dakle činiti braćo, kada se sabirate svaki od vas ima psalam, ima nauku, ima jezik, ima otkrivenje, ima kazivanje?“ Drugim rečima, vaša bogoslužjenja su divlja, jer svako želi da ima udela u njima. Svako od vas ima psalam, tumačenje i ostalo.

I zbog ove greške prevodioca u postavljanju znaka pitanja, ima onih koji kažu da je ovo redosled aktivnosti za crkvu. Oni kažu da u crkvi treba da se čita psalm, da se peva pesma, da treba da bude prorokovanje, da treba se govori u jezicima i da se tumači, drugim rečima, da svako ustane i radi šta hoće. Oni kažu da je ovako treba da bude.

Neki ljudi su ovaj stih pogrešno razumeli, misleći da je zapovest. Ovaj stih nije zapovest, nego je ukor za njihovo haotično ponašanje u crkvi u Korintu. I zbog toga će Pavle dati prvo pravilo za crkveno okupljanje,

a sve da biva na popravljnje. (14:26)

Neka sve šta bude učinjeno, bude učinjeno za izgradnju Hristovog tela. Neka bude od te koristi za telo. Prvo pravilo.

Ako ko govori jezikom, ili po dvojica, ili najviše po trojica i to poredom; a jedan da kazuje. Ako li ne bude nikoga da kazuje, neka ćuti u crkvi, a sebi neka govori i Bogu. A proroci dva ili tri neka govore, i drugi neka rasuđuju. (14:27-29)

Ako ustane osoba i kaže, „Ovako veli Gospod,“ nemoj da mu poveruješ. Prosudi da li je od Gospoda. Ako kaže, „Idi i prodaj sve što imaš, dolazi teška finansijska kriza.“ Da li ti to zaista Gospod govori? Prosudi! Mnogi ljudi su upali u mnoge nevolje jer nisu prosudili navodna proročanstva, i zato što su učinili čudne stvari. Neka govore dvoje ili troje a ostali neka presude. Ako neko prorokuje i ako se nekom drugom nešto otkrije, onda neka prvi učuti i neka ova druga osoba podeli šta ima na srcu.

Jer možete prorokovati svi, jedan po jedan, da se svi uče i svi da se teše. (14:31)

Namena proročanstva je da uteši i da nauči.

I duhovi proročki pokoravaju se prorocima; (14:32)

Drugim rečima, Sveti Duh te neće naterati da učiniš nešto što je čudno. Sveti Duh te neće naterati da ustaneš u sred bogoslužjenja i da počneš da višeš. „Duh proročki se pokorava prorocima.“ Ti imaš kontrolu nad darovima i nad upotrebom tih istih darova u svom životu. Sveti Duh neće učiniti da ti učiniš nešto što je čudno.

Drugo pravilo,

Jer Bog nije Bog bune, nego mira, kao po svim crkvama svetih. (14:33)

Stvari koje se čine za vreme bogoslužjenja ne bi smele da dovedu do zabune, i ako se to dogodi onda to nije od Boga. Bog nije autor bune, nego mira.

Žene vaše da čute u crkvama; jer se njima ne dopusti da govore, nego da slušaju, kao što i zakon govori. (14:34)

Sećate se da kada smo govorili u jedanaestoj glavi da je Pavle govorio o tome da se žena moli ili prorokuje otkrivene glave. Kada Pavle ovde kaže da žena čuti, on ne govori o tome da ona ne može da se moli ili da prorokuje u crkvi. Jer vidimo da je on govorio o tome u jedanaestoj glavi. Šta onda on misli sa ovim, „Žene vaše da čute u crkvama?“ i primetite da on kaže vaše žene.

Ako li hoće čemu da se nauče, kod kuće muževe svoje neka pitaju; jer je ružno ženi da govori u crkvi. (14:35)

Rana crkva je sledila šablom Jevrejske sinagoge. Muškarci su sedeli na jednoj strani dok su žene bila na suprotnoj. Mi danas ne sledimo ovaj primer. Oni su to činili jer su osećali da bih mogli biti ometani od strane žena, i zato su sedeli na suprotnim stranama. Da ne bi ometali jedni druge. Danas sedimo zajedno. Tako da ako imaš pitanje u vezi nečega što ti nije jasno, ti pitaš, „Šta on misli sa time?“ Ili ćeš možda napisati poruku, „Šta on misli sa time?“ Tada, pošto su bili razdvojeni, žena bi sa druge strane uzviknula mužu, „Dragi, šta on misli sa time?“ Zato Pavle kaže, „Neka vaše žene čute u crkvi. Ako želi da nauči nešto, ako ima problem, neka te to pita kada stignete kući. Sramota je da se žene deru po crkvi.“ On im ne zabranjuje da se mole, ili da prorokuju, ili da koriste bilo koji od drugih Duhovnih darova. On im samo zabranjuje da uzvikuju u crkvi sa jedne strane sobe na drugu, tražeći objašnjenje od svog muža. „Ako li hoće čemu da se nauče, kod kuće muževe svoje neka pitaju; jer je ružno ženi da govori u crkvi na taj način.“

Pavle sada kaže,

Eda li od vas reč Božija iziđe? (Da li mislite da vi postavljate standarde? Da li mislite da vi postavljate pravila, da je Reč Božija došla od vas?) Ili samim vama dođe? (14:36)

I Pavle sada koristi mudrost kada kaže,

Ako ko misli da je prorok ili duhovan, neka razume šta vam pišem, jer su Gospodnje zapovesti. (14:37)

Mnogi ljudi su duhovno naduvani. Pavle je rekao, „ljubav se ne veliča, ne nadima se,“ ali u Korintu se baš to dešavalo. Ljudi su pokušavali da zauzmu pozicije duhovnog autoriteta.

Interesantno je koliko veliki broj ljudi upadne u zamku duhovnog ponosa. Oni imaju otkrovenje, oni imaju razum, oni imaju znanje. Pavle sada kaže, „Slušajte, ako ste zaiste duhovni, onda usvojite ovo šta vam govorim jer su ove reči od Gospoda.“ Ako ti zaista imaš dar proročanstva, ako si zaista duhovan, onda ćeš usvojiti ovo.

Ako li ko ne razume, neka ne razume. Zato, braćo moja, starajte se da prorokujete, i ne zabranjujte govoriti jezicima. (14:38-39)

I sada na kraju zadnje pravilo.

A sve neka biva pošteno i uredno. (14:40)

I ovo je bio nedostatak crkve u Korintu. Kod njih u crkvi Božijoj nije bilo reda, bilo je zabune, i ljudi su gledali na njih i govorili, „Oni su ludi.“ I siguran sam da je bio dobar razlog za to. „Sve neka biva pošteno i uredno.“

Sledeće nedelje ćemo proučavati petnaestu glavu Korinćana.

Neka vas Gospod blagoslovi i neka vas vodi u vašem hodu i zajedništvu sa Njime. Neka raste i neka bude bogatije. Neka Gospodnja ruka bude na vama ove sedmice, budite blagoslovljeni dok vas vodi, i želim da vam bude veoma divna nedelja. Iskusite nove dubine u vašem zajedništvu sa Njime. Neki od vas su možda u svojim ličnim predanjima praktikovali neke od ovih darova Duha Svetoga, i sada ste ih možda zapustili, želim da ih ponovo koristite. Koristite svaki alat koji vam je Bog da Ga slavite, da znate, da imate zajedništvo sa Njime i da razumete. Približite mu se još bliže, priđite Mu bliže u vašem hodu. U Isusovom imenu.

15. poglavlje

Korintska crkva je bila u neredu. Bilo je puno telesnosti koja je dovela do podela, do pogrešnog shvatanja duhovnih darova i raznih drugih čudnih ideja. Bilo je onih u Korintu koji su učili da nema uskrsnuća iz mrtvih, slično Sadukejima. I Pavle je morao da ispravi mnoga pogrešna shvatanja koja su oni imali, i pošto se pozabavio sa svima, sad mu je na kraju ostalo da se fokusira na problem onih koji su govorili da nema uskrsnuća iz mrtvih.

Pavle će nam otkriti da je ovo suština evanđelja.

Ali vam napominjem, braćo, evanđelje, koje vam objavih, koje i primiste, u kome i stojite. Kojim se i spasavate, ako držite kako vam objavih; već ako da uzalud verovaste. Jer vam najpre predadoh šta i primih da Hristos umre za grehe naše, po pismu, I da bi ukopan, i da usta treći dan, po pismu, (15:1-4)

Prvi dokaz za uskrsnuće koji nam Pavle iznosi je taj da je evanđelje propovedano od strane ljudi kojima su životi promenjeni zbog evanđelja. On kaže, „Kojim se i spasavate, ako držite kako vam objavih, već ako da uzalud verovaste.“

Uskoro će nam Pavle reći da ako nema uskrsnuća iz mrtvih, da je onda vaša vera uzaludna. Ako nema uskrsnuća iz mrtvih vi onda nemate u šta da verujete, ničemu da se nadate.

Evanđelje koje je Pavle propovedao je evanđelje koje kaže da je Hrist umro za naše grehe po Pismu. Pismo o kojem govori je Stari Zavet, jer Novi Zavet tada još nije bio napisan. Pa gde onda u Starom Zavetu govori o smrti Isusa Hrista? Na mnogim mestima. Psalm 22 nam daje opis o smrti raspećem. Isaja 52, počevši sa 12. stihom i cela 53. glava. Pismo nam kaže da je On bio sahranjen i da je uskrsnuo po Pismu treći dan...i ovo nam sada predstavlja malo veći problem. Gde u Svetom Pismu nalazimo da kaže da će Isus uskrsnuti iz mrtvih treći dan?

Kada su fariseji zatražili znak od Isusa, On im je rekao, „Rod zli i preljubotvorni traži znak; i neće mu se dati znak osim znaka Jone proroka. Jer kao što je Jona bio u trbuhu kitovom tri dana i tri noći: tako će biti i Sin čovečiji u srcu zemlje tri dana i tri noći“ (Matejevo evanđelje 12:39-40). Tako da ovde vidimo treći dan i uskrsnuće, primer Jone je mogući primer, ali je zaista teško to povezati i reći da je to baš to.

Ali ako se vratimo nazad u Prvu Mojsijevu, vidimo da Bog kaže Avramu, „Uzmi sada sina svog, jedinca svog milog, Isaka, pa idi u zemlju Moriju, i spali ga na žrtvu tamo na brdu gde ću ti kazati“ (1. Mojsijeva 22:2). Kada Bog kaže Avramu, „uzmi sada sina svog, jedinca,“ vidimo sličnost sa onim šta čitamo u Jovanovom evanđelju 3:16, „Jer je Bog toliko voleo svet da je dao Svog jedinorodnog Sina.“ Sećate se da je Avram sakupio svoje sluge i Isaka i sa njima krenuo na put ka Hebronu prema Jerusalimu. I trećeg dana tog puta su stigli pri vidiku planine koju je Gospod pokazao Avramu, Morija, i to je gde se danas Jerusalim nalazi. I za vreme tih tri dana je Isak tip Hrista u Starom Zavetu. Na tom trodnevnom putu za Avrama Isak je bio mrtav.

U poslanici Jevrejima 11. glava čitamo da je Avram prineo Isaka verujući tj. znajući da će ga Bogu uskrsnuti iz mrtvih. Jer mu je Bog rekao, „U Isaku će se tvoje seme zvati,“ a Isak u tom momentu još nije imao dece. Avram je imao toliko pouzdanje u Božija obećanja da će se u Isaku njegovo seme zvati da je bio spreman da poslušava Gospoda, čak i u tome da prinese Isaka kao žrtvu, znajući da će ga Bog uskrsnuti iz mrtvih. Tako da je vera u uskrsnuće omogućila Avramu da bude poslušan Božijoj zapovesti.

Na tom putu ka Moriji, kada su ostavili sluge i ostali samo otac i sin, Isak je upitao, „Tata, nešto nam nedostaje. Imamo vatru i drva za žrtvu ali nemamo žrtvu. Gde je žrtva?“ Avram je odgovorio, „Sine, Gospod će sam snabdeti žrtvu.“ Ovo je interesantan odabir reči i izraza u govoru. On nije rekao, „Gospod će snabdeti žrtvu za Sebe,“ nego, „Gospod će sam snabdeti žrtvu. Na brdu, gde će se Gospod postarati.“ Tako da su zajedno nastavili put, Avram je sagradio oltar i postavio Isaka na njega. I kada je podigo nož, Gospod je rekao, „U redu je Avrame, nemoj dalje. Sada znam da se bojiš Boga, kad nisi požalio sina svojega. Uzmi ovna i prinesiga za žrtvu.“

Interesantno je to da je Avram ostavio sluge, i rekao im je, „Vi čekajte ovde a ja i dete ćemo otići i žrtvovati i vrat ćemo se.“ Avram im je rekao da će se vratiti nazad, da će da žrtvuju i da će se vratiti nazad. On je imao veru u Božije obećanje, „u Isaku će se tvoje seme zvati.“ On je znao da će Bog na neki način, nekako ako je potrebno uskrsnuti Isaka iz mrtvih. I zbog toga kažemo da je imao veru u uskrsnuće, tri dana je u njegovom umu Isak bio mrtav, jer je morao da ga žrtvuje.

Avram je ponudio ovna za žrtvu i onda je rekao, „Jehova-Džajra.“ On je nazvao to mesto, Jehova-Džajra, Gospod će snabdeti. I potom je ponovo prorokovao, „Na brdu, gde će se Gospod postarati.“ Interesantno! Nije rekao, „Gospod se postarao,“ ili, „Ja sam se postarao,“ nego u budućem vremenu, „Gospod će se postarati.“ Interesantno je to da je nekih 2000 godina kasnije na toj istoj planini Bog snabdeo Sebe kao žrtvu. Božiji jedinorodni sin je bio razapet na Moriji, na tom mestu gde je Avram prineo Isaka kao žrtvu. Tako da je Avram bio nešto kao glumac na bini, gde je odglumio ono što će Bog uraditi u budućnosti, kada će Bog prineti samoga Sebe kao žrtvu. „Na brdu, gde će se Gospod postarati,“ i zaista je tako bilo.

Tako da po Pismu, evanđelje koje ja propovedam je: Hrist je umro, On je bio sahranjen, On je uskrsnuo trećeg dana. I posle uskrsnuća,

I da se javi Kifi (Petru), potom jedanaestorici apostola; A potom Ga videše jednom više od pet stotina braće, od kojih mnogi žive i sad, a neki i pomreše; A potom se javi Jakovu, pa onda svima apostolima; A posle svih javi se i meni kao kakvom nedonoščetu. Jer ja sam najmlađi među apostolima, koji nisam dostojan nazvati se apostol, jer gonih crkvu Božiju. Ali po blagodati Božijoj jesam šta jesam, (15:5-10)

Zar ne možemo svi to reći večeras? Ja nisam dostojan onoga šta je Bog uradio za mene. Ja nisam dostojan onoga na šta me je Bog pozvao. Čuo sam Tonija Kampolu kada se obraćao jednoj grupi i on im je rekao, „Ako bih ste znali kakav sam ja grešnik, vi ne biste sedeli tu i slušali me.“ I još je dodao, „I ako bih ja znao kakvi ste vi grešnici ja ne bih govorio sa vama.“ Po Božijoj blagodati sam to što jesam. Hvala Bogu na njegovoj blagodati.

Isusovo objavljivanje posle njegove smrti. On se pokazao da je živ, i Sveto Pismo kaže da je to učinio mnogim istinitim znacima. On se pokazao Petru; onda ostalim učenicima; pa zatim grupi od petsto ljudi; onda Jakovu, Isusovom polubratu i on se posebno spominje. Jakov, Isusov polubrat, a ne Jakov Jovanov brat. Jakov, Juda i Simon, Isusova polubraća nisu verovala u Njega. Markovo evanđelje nam spominje događaj u trećoj glavi, gde su oni došli da spase Isusa. Oni su mislili da je lud. Da je izvan Sebe. Ali, posle Njegovog uskrsnuća i objavljivanja Jakovu, on, Jakov, je postao jedan od temelja rane crkve. „A posle svih,“ kaže Pavle, „javi se i meni kao kakvom nedonoščetu. Jer ja sam najmlađi među apostolima.“ Drugim rečima, „Ja nisam dostojan da budem apostol jer sam progonio crkvu.“

Pavle je u srcu osećao žalost zato što je nekada bio progonitelj onih koji su verovali u Isusa Hrista. On je bio prisutan kada su Stefana kamenovali, slagajući se sa time. On je glasao da ga ubiju, i zatim je čuvao kapute onih koji su ga kamenovali. Biblija kaže da je on prouzrokovao

haos u Jerusalimskoj crkvi i da se on bio uputio ka Damasku da uhapsi one koji su prizivali ime Gospodnje. Sveto Pismo kaže da je disao pretnjom i smrću protiv učenika. I Pavle je verovatno bio odgovoran i za pokušaje da odgovori neke od vere u Isusa Hrista. I to ga je sada mučilo kada je i on sam postao vernik u Isusa Hrista. „Ja nisam dostojan da se zovem apostolom, ali sam ono što jesam po blagodati Božijoj.“ Volim ovu izjavu. Volim!

i blagodat Njegova što je u meni ne osta prazna, nego se potrudih više od svih njih, ali ne ja nego blagodat Božija koja je sa mnom. Bio dakle ja ili oni, tako propovedamo, i tako verovaste. (15:10-11)

Primetite koje mesto blagodat ima u njegovom životu i koje mesto dela imaju. Ima onih koji govore o blagodati Božijoj a zanemaruju dela. Ima onih koji čak gledaju na dela da su ona loša. Pogrešno je da gledaš na dela ako sa njima želiš da uspostaviš pravednost pred Bogom. I to je zato što te tvoja dela ne mogu dovesti u pravedno stanje pred Bogom. Dela treba da budu rezultat blagodati. Pošto sam primio blagodat moj odgovor na blagodat je ta želja da učinim za Boga šta treba. Da radim za Njega bez prestanka. Ne zato da bih zaslužio spasenje, niti da bih zaslužio pravednost, nego zato što želim da iskažem svoju zahvalnost Bogu za blagodat koju sam primio od Njega.

Dela imaju svoje mestu u životu vernika, i ona su veoma bitna. Ona ništa ne doprinose ka tvom spasenju ili pravednosti, ali ona govore dosta o tvojoj ljubavi i o tome koliko ti ceniš tu blagodat koju si primio od Boga. Naš problem je da mi često obrnemo stvari. Mi često pokušavamo sa delima da nateramo Boga da nam odgovori. Ako budem postio onda će Bog sigurno odgovoriti. Ako budem u postu i molitvi Gospod će sigurno odgovoriti. Ako Ga slavim, On će sigurno odogovoriti. Tako da često činimo dela da bi Bog nama odgovorio. Da primorimo Boga. Bog je taj koji treba da bude inicijator a čovek treba da odgovori. Dela koja ja činim, ja ih ne činim zato da bih Bog meni odgovorio. „Gospode, ja ću učiniti ovo i ovo za Tebe a ti onda učinio ovo za mene.“ To nije zato da bih ja obavezao Boga da mi odgovori. Dela koja ja činim su odgovor na ono šta je Bog učinio za mene. Pavle, pošto je bio primaoc blagodati Božije, je odgovorio na tu blagodat tako što se još više trudio od svih drugih apostola. Kao što je i sam Isus rekao, „Onome kome je mnogo oprošteno, mnogo voli.“

A ako se Hristos propoveda da ustade iz mrtvih, kako govore neki među vama da nema vaskrsenja mrtvih? I ako nema vaskrsenja mrtvih, to ni Hristos ne usta. (15:12-13)

I kobna posledica ovoga bih bilo sledeće,

A ako Hristos ne usta, uzalud dakle propovedanje naše, a uzalud i vera vaša. A nalazimo se i lažni svedoci Božiji što svedočimo na Boga da vaskrse Hrista, kog ne vaskrse kad mrtvi ne ustaju. Jer ako mrtvi ne ustaju, ni Hristos ne usta. A ako Hristos ne usta, uzalud vera vaša; još ste u gresima svojim. Dakle, i oni koji pomreše u Hristu, izgiboše. I ako se samo u ovom životu uzdamo u Hrista, najnesrećniji smo od svih ljudi. (15:14-19)

Naša nada je u večnom životu koji nam pripada u Isusu Hristu. Ako Hrist nije uskrsnuo, onda sve propada; vera je uzaludna, propovedanje je uzaludno, nada je uzaludna. Pavle potvrđuje,

Ali Hristos usta iz mrtvih, i bi novina onima koji umreše. Jer budući da kroz čoveka bi smrt, kroz čoveka i vaskrsenje mrtvih. Jer kako po Adamu svi umiru, tako će i po Hristu svi oživeti. Ali svaki u svom redu: novina Hristos; a potom oni koji verovaše Hristu o Njegovom dolasku; Onda kraj, kad preda carstvo Bogu i Ocu, i kad ukine svako poglavarstvo i svaku vlast i silu. Jer Njemu valja carovati dokle ne položi sve neprijatelje svoje pod noge svoje. (15:20-25)

97

1 Korinćanima
Čak Smit

Pavle sada ovde govori o Adamu kako je on doneo sa grehom smrtu u ljudsku rasu.

U poslanici Rimljanima 5. poglavlje čitamo, „Zato kao što kroz jednoga čoveka dođe na svet greh, i kroz greh smrt, i tako smrt uđe u sve ljude, jer svi sagraše.“ Adam je doneo smrt ljudskoj rasi, dok je Isus doneo život. Kao što je jedan čovek doneo smrt, tako su po jednom čoveku svi učinjeni pravedni i imaju nadu večnog života kroz Njega. Isus je novina onih koji će uskrsnuti iz mrtvih. Ova reč *novina* znači da je prvi po važnosti. Ovde se ovo odnosi i na redosled. Hrist je novina, On je prvi koji je uskrsnuo iz mrtvih.

A prije ovoga, oni Staro Zavetni svetcu koji su umrli su bili na mesto koje se zvalo Avramovo naručje u paklu. U šesnaestoj glavi Lukinog evanđelja Isus nam je rekao o jednom bogatašu koji je živeo veoma lagodnim životom, i o jednom siromahu koji je svakodnevno dolazio do kapija nadajući se da će dobiti mrvicu sa bogataševe trpeze. Ovaj jadnik je bio pokriven sa ranama, i psi bi lizali njegove rane. Tako da nam je Isus oslikao ovu veoma tužnu sliku. I ovaj siromah je umro i njega su anđeli odveli u Avramovo naručje. Isto tako je i bogataš umro, i on je u paklu bio mučen i on je podigao svoje oči i video u daljini Lazara, našeg siromaha, kako je tešen u Avramovom naručju, i on je rekao Avramu, „Oče Avrame, smiluj se na me i pošalji mi Lazara neka umoči u vodu vrh od prsta svojega, i da mi rashladi jezik; jer se mučim u ovome plamenu.“ Avram mu je odgovorio, „Sinko, opomeni se da si ti primio dobra svoja u životu svome, i Lazar opet zla; a sad se on teši, a ti se mučiš. I preko svega toga postavljena je među nama i vama velika propast, da oni koji bih hteli odavde ka vama preći, ne mogu, niti oni otuda ka nama da prelaze.“ Onda je bogataš rekao, „molim te dakle, oče, da ga pošalješ kući oca mojega, jer imam pet braće: neka im posvedoči da ne bih i oni došli na ovo mesto mučenja.“ Avram mu je odgovorio, „Oni imaju Mojsija i proroke, neka njih slušaju. Ako ne slušaju Mojsija i proroka, da ko i iz mrtvih ustane neće verovati.“

Tako da iz ovog Isusovog učenja možemo zaključiti da je prije Njegove smrti pakao bio podeljen u dva dela: oni koji su čekali na Božije obećanje da se ispuni, i na one koji čekaju na zadnji dan suda o kojem čitamo u Otkrovenju 20. glava, gde će smrt i pakao dati svoje mrtve koji su u njima. I povodom onih koji su čekali Božije obećanje da se ispuni, o tim vernim Staro Zavetnim patrijarsima, čitamo u poslanici Jevrejima 11. glava gde nam kaže o njima da su oni svi umrli u veri ne primivši obećanje, nego da su ga videli izdaleka i da su ga prihvatili. Oni su izjavili da su oni samo stranci i prolaznici ovde. „Ja čekam grad koji ima temelje, kojem je zidar i tvorac Bog. Ovaj svet nije moj dom. Ja sam samo prolaznik. Ja tražim grad Božiji, kraljevstvo Božije.“

Tako da su oni umrli u veri ne primivši obećanje. Bog je sačuvao za nas bolje stvari u koje oni nisu mogli da uđu bez nas. Oni nisu mogli da dođu u savršeno stanje sve dok savršena žrtva Isusa Hrista nije bila prineta. Nije bilo moguće da krv volova i jaraca otkloni ljudski greh. Sve što su oni mogli da urade je da pokriju greh i oni koji su ih prinostili su samo mogli u veri da pogledaju u budućnost ka toj boljoj žrtvi koja će biti prineta, kada Isus kao Božiji jedinorođni Sin i kao Jagnje Božije će umreti za grehe sveta i otkloniti naše grehe.

Petar u drugo poglavlju Dela Apostolskih kaže da je Isus sišao u pakao kada je umro. Ali nije bilo moguće da ostane tamo. Jer mu je Bog dao obećanje, „Jer nećeš ostaviti dušu svoju u paklu, niti ćeš dati da Svetac Tvoj vidi truljenje“ (Dela Apostolska 2:27, Psalm 16:10). I onda je Petar u tom drugom poglavlju potvrdio ovim rečima, „Ovog istog Isusa je Bog uskrsnuo iz mrtvih.“ Pavle u četvrtoj glavi poslanice Efežanima nam kaže da je Isus sišao u doljne delove zemlje, i sećate se kada su fariseji tražili od Isusa znak, da im je On odgovorio, „Jer kao što je Jona bio u truhu kitovom tri dana i tri noći: tako će biti i sin čovečiji u srcu zemlje tri dana i tri noći.“ I po Efežanima četvrta glava, Isus je ta tri dana i noći propovedao onim dušama koje su bile u zatvoru. I kada je izlazio on je poveo i te zarobljenike, Avrama, Lazara i sve one koji su čekali Božije obećanje da se ispuni. On je oslobodio zarobljenike iz njihovog robstva.

Ako pogledaš nazad u Isajino proročanstvo o Mesiji u 61. glavi, „Duh je Gospoda Boga na meni, jer me Gospod pomaza da javljam dobre glase krotkima, da oglasim zarobljenima slobodu i sužnjima da će im se otvoriti tamnica.“ On govori o tamnici smrti. Hrist je novina/prvina onih koji će uskrsnuti iz mrtvih. U Matejevom evanđelju 27. poglavlje nam kaže, „I grobovi se otvoriše, i ustaše mnoga tela svetih koji su pomrli; I izišavši iz grobova po vaskrseniju Njegovom uđoše u sveti grad i pokazaše se mnogima.“ On je poveo sužnje iz njihovog zarobljeništva. On je otvorio vrata tamnice onima koji su bili vezani. Hrist, Staro Zavetni svetcu na Njegovom uskrsnuću, prvenci onih koji su uskrsli iz mrtvih.

I skup svih ovih svetaca će biti kompletan kada dođe Dan Gospodnji i kada se Isus vrati nazad na zemlju sa Njegovim svecima da bih uspostavio kraljevstvo Božije. Za sada, prvo uskrsnuće je proces koji traje. Počelo je sa Isusom Hristom. On je prvenac. I nastavlja se sa svakim detetom Božijim, sa onima koji žive i veruju u Isusa Hrista, da kada oni zaspu u Hristu, sa time se prvo uskrsnuće nastavlja. I to prvo uskrsnuće će biti potpuno kada svi ubijeni sveci iz perioda velikih nevolja uđu u nebesko carstvo. Sa time će se završiti prvo uskrsnuće.

Drugo uskrsnuće će obuhvatiti nepravednike i ono se neće dogoditi sve dok se hiljadugodišnja vladavina Isusa Hrista ne navrši. Tada će biti taj veliki dan suda o kojem čitamo u Otkrovenju 20, gde je Jovan video Božiji prestol, otvorene knjige, gde su smrti i pakao su predali svoje mrtve. I svi su oni stajali pred Bogom i biće im suđeno po onome što piše u knjigama. Ovo je drugo uskrsnuće.

I ovde vidimo da Pavle daje redosled. Hrist kao prvenac, a posle Njega oni koji su Hristovi pri Njegovom dolasku. Drugim rečima, potpuno ispunjenje će biti kada Isus ponovo dođe. I onda će biti kraj kad preda carstvo Bogu i ocu, i kad ukine svako poglavarstvo i svaku vlast i silu. Ali ovo se neće dogoditi sve dok On ne bude vladao na zemlji hiljadu godina. Kada Isus započne Njegovu hiljadu godišnju vladavinu na zemlji, Sotona će biti vazan i bačen u abuso. I pri kraju te hiljadu godišnje vladavine Hrista, Sotona će biti oslobođen iz abusa i on će sakupiti nacije da zaratuju protiv Isusa i arhanđel Mihajlo će ustati. Sotona će biti poražen i bačen u Gehenu, sud Božiji, svi nepravedni će biti bačeni u Gehenu. I onda će svo stvorenje biti u poslušnosti ka vlasti Isusa Hrista. I tada će uništiti svaku pobunu protiv Boga.

U početku je Bog stvorio nebesa i zemlju, i tada je postojala samo jedna vlast u svemiru, Božija vlast, vlast života i svetla. I sva stvorenja u svemiru su bila podložna toj vlasti. Ali, jednoga dana, to divno Božije stvorenje čije ime prevedeno znači „sin jutra“, Lucifer, koji je bio savršen u lepoti i znanju i u svakom svom putu, sve dok se bezakonje nije javilo u njegovom srcu, i onda je rekao, „Izaći ću na nebo, više zvezda Božijih podignuću presto svoj, i sešću na gori zornoj na strani severnoj; Izaći ću u visine nad oblake, izjednačiću se sa višnjim.“ I Sotona, Lucifer, se pobunio protiv Božije vlasti i u toj pobuni je oformio drugo kraljevstvo u svemiru. Kraljevstvo koje se suprostavljalo prvom kraljevstvu, kraljevstvo u pobuni protiv prvog kraljevstva. Ovo je kraljevstvo smrti i tame. Jednoga dana će Isus Hrist zaustaviti Sotoninu pobunu u potpunosti. I svaki protivnik Boga će biti otkriven i iznesen pred sud, i onda će Isus predati ovo savršeno kraljevstvo Ocu. Tada će biti kraj kada On bude predao kraljevstvo Bogu Ocu. Tada će On uništiti svako poglavarstvo i svaku vlast i silu koja se usudila pobuniti protiv Boga i Njegovog autoriteta.

Tako da u početku Bog, jedina vlast, i na kraju Bog i jedina vlast kroz ceo svemir. Sva stvorenja u svemiru će ponovo biti poslušna i u harmoniji sa Božijom vlašću. Vreme bez kraja. I Bog će onda u tom periodu vremena bez kraja nam otkrivati preveliko bogatstvo Njegove ljubavi i blagodati ka nama kroz Isusa Hrista našeg Gospoda. Divna budućnost, ako mrtvi vaskrsavaju. A ako ne, onda možeš slobodno reći da smo mizerni. Jer sve što imamo je ovaj truli svet. On mora da vlada sve dok ne položi sve svoje neprijatelje u podnožje Njegovih nogu.

A poslednji će se neprijatelj ukinuti, smrt. (15:26)

Smrt i pakao će biti bačeni u Gehenu. On će ih uništiti.

Jer sve pokori pod noge Njegove. Ali kad veli da je sve Njemu pokoreno, pokazuje se da je osim Onog koji Mu pokori sve. (15:27)

Ovo je nešto što će Otac uraditi. Sećate se da je Bog rekao Isusu u Psalmu 110, „Sedi meni s desne strane, dok položim neprijatelje Tvoje za podnožje nogama Tvojim.” „Zato i Bog Njega povisi, i darova Mu ime koje je veće od svakog imena. Da se u ime Isusovo pokloni svako koleno onih koji su na nebu i na zemlji i pod zemljom; I svaki jezik da prizna da je Gospod Isus Hristos na slavu Boga Oca” (Filipljanima 2:9-11). Bog će staviti sve stvari da budu Njemu pokorne, naravno, sve stvari sem Boga, koji je stavio sve stvari pod Isusovu vlast. Bog neće doći pod Isusovu vlast. I tako Onaj koji je stavio sve pod Isusa je izuzet od toga.

A kad Mu sve pokori, onda će se i sam Sin pokoriti Onom koji Mu sve pokori, da bude Bog sve u svemu. (15:28)

Jedna vlast, Božija vlast, vlast života i svetla, i sve stvari će Mu biti pokorne.

Isus se podložio Ocu kada je uzeo ljudsko telo. Biblija nam kaže da je On bio sa Bogom. Nije se otimao da se isporodi s Bogom. Nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluge, postavši kao i drugi ljudi ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti krstove. Zato i Bog Njega povisi, i darova Mu ime koje je veće od svakoga imena. Isus, dok je bio tu na zemlji je izjavio, „Ja nisam došao da ispunim Moju volju nego volju Onoga koji Me je poslao.” Takođe je izjavio, „Ja uvek činim ono što je ugodno Ocu.” I u Getsemanskom vrtu je rekao, „Ako je moguće da me mimoide čaša ova; ali opet ne kako Ja hoću nego kako Ti hoćeš.” Tako da vidim da se On podložio Ocu, tako što je postao nešto malo manji od anđela da bi mogao da propati smrt za sve ljude.

I Bog Ga je povisio. On je rekao, „I sad proslavi Ti Mene, Oče, u Tebe samoga slavom koju imah u Tebe prije nego svet postade.” I Otac je odgovorio, „Proslavio sam, i opet ću proslaviti.” I On sada sedi sa desne strane Oca u slavi čekajući da mu se svi neprijatelji potčine pod noge Njegove, jer će tada Otac učiniti da Mu se sve podloži. I na kraju, kada se ta poslednja pobuna uništi na kraju Njegove hiljadu godišnje vladavine, onda će On predati Ocu svet koji je bio usavršen kroz blagodat i ljubav i žrtvu Isusa Hrista. On je učinio mogućim za nas da i mi imamo udela u tom Božijem kraljevstvu. I tada, barem po ovome što nas Pavle ovde uči, On će ponovo podložiti Sebe Ocu da bih Bog mogao biti sve u svemu.

I sada,

Šta, dakle, čine oni koji se krste mrtvih radi? Kad mrtvi jamačno ne ustaju, što se i krštavaju mrtvih radi? (15:29)

Ovo je jedino mesto u Svetom Pismo gde se spominje krštenje mrtvih. I on je ovo spomenuo kao argument protiv onih koji kažu da nema uskrsnuća mrtvih. I kao što sam rekao, Korinćani su bili u pravom neredu. Oni su imali svakojake probleme: telesnost i podela. Oni su imali svakojaka čudna verovanja i doktrine, i ovo poslanica je inače poznata kao poslanica ispravke, da bih ispravila probleme koji su postojali u Korintu.

I očigledno je u Korintu bilo onih koji su se krstili za mrtve. Pavle ne osuđuje ovu praksu ali je isto tako i ne preporučuje. On je ovo izneo zato što su oni to činili i Pavle koristi to da bi im pokazao kako se ta praksa protivreči sa tom izjavom da nema uskrsnuća mrtvih. „Zašto se

krstite za mrtve ako mrtvi ne uskrsću?" On im skreće pažnju da ono što praktikuju se protivreči sa onim šta veruju.

I ako bih neko sada uzeo ovo i pretvorio je u praksu za crkvu to bih onda bilo potpuno pogrešno. U zakonima koji su uspostavljeni za tumačenje Svetoga Pisma u okvirima teologije, zakon koji se zove hermanautika, postoji standard sa kojim se odlučuje šta se prihvata da bude u praksi u crkvi danas. Zakon hermanautike kaže da ako je Isus učio o nečemu, ako vidimo da je to praktikovano u knjizi Dela Apostolska i ako je to učeno u poslanicama, onda mi to prihvatamo kao opštu praksu u crkvi. Na primer, Isus Hrist je učio o Gospodnjoj večeri. U Delima Apostolskim vidimo da su praktikovali Gospodnju večeru, oni su se okupljali i lomili hleb od kuće do kuće. Takođe vidimo učenje o Gospodnjoj večeri u jedanaestoj glavi prve Korinćanima. Tako da vidimo da je rana crkva praktikovala Gospodnju večeru, takođe vidimo učenje o njoj u poslanicama, i zbog toga mi praktikujemo Gospodnju večeru u crkvi.

Kršenje vodom: Isus je učio o tome, praktikovano u Delima Apostolskim, i učeno u poslanici Rimljanima, šesta glava. I zbog toga mi prihvatamo kršenje vodom kao ritual u crkvi. Pranje nogu: Isus je učio o tome, ali mi ne nalazimo da je rana crkva to praktikovala u Delima Apostolskim, jedini slučaj koji nalazimo je spominjanje Dorke i da je ona prala učenicima noge. Ali u poslanicama nema učenja o tome. Neke crkve praktikuju pranje nogu, ali većina crkva to ne praktikuje jer ova praksa ne ispunjava sve zahteve. Ima onih koji praktikuju ovo. Mi smo čak u jednom periodu tu u Golgoti razmišljali o tome da peremo noge, i to je bilo u Hipi periodu kada su svi dolazili u crkvu bosonogi. I tada bih to bili prikladno. Ali pošto su svi postali formalni, nema potrebe za time.

Tako da ako sledimo zahteve hermanautike, nema sponjanja o tome kao doktrina. Nije preporučeno. Nije učeno kao nešto što bih trebalo da se radi. Pavle je to tu spomenuo zato što to koristi kao primer nečega što pokazuje nedosledost u njihovoj veri. Ali, Mormoni su napravili veliku stvar oko ovoga, oni krste za mrtve, i zato oni imaju arhive rodoslova, gde ti možeš da odeš i nađeš informacije o tvojim rođacima koji su umrli. I ti možeš da se krstiš za tvoje umrle rođake, i tako ih možeš spasiti od pakla. I zato oni kažu da je važno da se krstiš za umrle rođake, da bih ih spasio od propasti.

I mnogo Mormona pokušavaju da kontaktiraju svoje rođake da bih dobili dozvolu od njih da se krste za njih. Tako da se oni umešaju u spiritizam, pokušavajući da kontaktiraju mrtve. I ovo nije sveopšte poznato. Mnogi mormoni to ne praktikuju ali ima onih koji to praktikuju. I to je malo preterano, i ne bi hteo više da govorim o ovome...

I zašto ugrožavamo naše živote svaki dan ako nema uskrsnuća? Bilo bih glupo od mene da prolazim kroz sva ova progonstva svaki dan. Zašto bih prolazio kroz sve to ako nema uskrsnuća?

I mi, zašto podnosimo muke i nevolje svaki čas? Svaki dan umirem, tako mi, braćo, vaše slave, koju imam u Hristu Isusu Gospodu našem. Jer ako sam se po čoveku borio sa zverovima u Efesu, kakva mi je korist ako mrtvi ne ustaju? (15:30-32)

Hajde sada da sledimo Epikurejsku filozofiju, humanističke ideje.

Da jedemo i pijemo, jer ćemo sutra umreti. Ne varajte se: zli razgovori kvare dobre običaje. Otreznite se jedanput kao što treba, i ne grešite; jer neki ne znaju za Boga, na sramotu vama kažem. (15:32-34)

Neki od vas ovo ne znaju, i na vašu sramotu vam ovo govorim.

Ali će vam reći ko: Kako će ustati mrtvi? I u kakvom će telu doći? (15:35)

Biblija nas uči da kada Isus dođe po Svoju crkvu da će oni koji su zaspali u Hristu doći sa Njime. Tako da kada Gospod dođe po Svoju crkvu, naši voljeni koji su umrli će doći sa Njime da nas sretnu. Gospod će ih dovesti sa Sobom. Kakvo će onda telo oni imati kada On dođe? Kada Gospod dođe po nas i oni voljeni koji su umrli, kakvo će telo oni imati? Da li ćemo ih prepoznati? Da li ćemo ih znati? Pavle spominje ovo jer su oni ismejivali ovu ideju o uskrsnuću, „Kako mrtvi uskrsću i kakvo će telo imati kada dođu?“ Pavle kaže, „Bezumnici, zar ne shvatate da ono što poseješ neće oživeti ako prvo ne umre? Želite da ismejavate ideju uskrsnuća mrtvih? Želite da ismejavate to?“ On se obraća onima koji su govorili da nema uskrsnuća mrtvih. I sada im kaže,

Bezumniče! (15:36)

Priroda nas uči o uskrsnuću mrtvih.

To što seješ neće oživeti ako ne umre. I što seješ ne seješ telo koje će biti, nego golo zrno, bilo pšenično ili drugo kako. A Bog mu daje telo kako hoće, i svakom semenu svoje telo. (15:36-38)

Ne možeš da veruješ u uskrsnuće mrtvih? To je bezumno. Priroda ti svedoči o tome. Semenje. Uzmi seme, i zasej ga; ono proklije, umre. Ti ne zaseješ telo koje će roditi, sve što ti poseješ je golo seme. Bog je taj koji odlučuje kakvo će telo imati. Ja mogu da uzmem u ruku ružno seme i da te upitam, „Šta je ovo ružno seme?“ „Pa, Čak, to je gladiola.“ „To je gladiola? Šališ se.“ „Ne, to je gladiola.“ „Siguran si?“ „Aha.“

I ja onda uzmem to ružno seme, i stavim ga u zemlju, pokrijem ga i šta će se biti sa tim semenom? Umreće, proklinjaće. Ali, kada umre, onda će se podeliti u dva dela, i onda prodre mala bela mladica. Koreni se upute ka dnu a mladice/izdanak ka vrhu. I čim izađe na vazduh, dobije zelenu boju. Onda naraste u peteljku, pupoljci se pojave, i vremenom se pretvore u raznobojne cvetove. Ljubičaste, bele, crvene bele, roze boje. I ja te onda upitam. „Kako se zove taj divni cvet šarolikih boja?“ „Čak, to je gladiola.“ „Zezaš me. Šta ti misliš da sam ja? To ne može biti gladiola. Ti si mi rekao da je to ružno seme, gladiola. Ovaj divni cvet ne može biti gladiola. Zezaš me.“ Vidiš, kada zasadiš seme, Bog je taj koji mu da telo kakvo On hoće. Ti nisi zasadio taj divan cvet. Ti nisi uzeo taj divan cvet, stavio ga u zemlju, ti si seme pokrio sa zemljom. Sve što si ti uradio je da si stavio to seme, i pokrio ga sa zemljom. Sve što si ti zasadio je bilo golo seme, koje je umrlo ali je dobilo novo telo od Boga, telo koje je Bogu ugodno. Ti nisi zasadio telo koje će biti nego golo seme. Bog mu je dao telo koje Mu je ugodno, i Pavle kaže, „Tako je i sa uskrsnućem mrtvih.“ Tako da kada jednoga dana vidiš divno stvorenje sa talasastom kosom, neko će te upitati, „Ko je to?“ I neko će odgovoriti, „To je Čak.“ „Šališ se. Ne mogu da verujem.“ Hej, šta ćeš, procvetao sam.

Nije svako telo jedno telo, nego je drugo telo čovečije, a drugo skotsko, a drugo riblje, a drugo ptičije. (15:39)

Svako od nas ima drugačije telo.

I imaju telesa nebeska i telesa zemaljska: ali je druga slava nebeskim, a druga zemaljskim. Druga je slava suncu, a druga slava mesecu, i druga slava zvezdama; jer se zvezda od zvezde razlikuje u slavi. (15:40-41)

Jedno ima energiju i silu koja daje život, koja izlazi od nje. Druga planeta zavisi od te energije koja dolazi do nje. Različita tela, različiti oblici u nebesima, različite nebeska tela. I svaka zvezda se razlikuje od druge.

Tako i vaskrsenje mrtvih: (15:42)

Seme, mi smo kao usađeni. I ovom starom telu on sada govori da,

seje se za raspadljivost, a ustaje za neraspadljivost; Seje se u sramoti, a ustaje u slavi; seje se u slabosti, a ustaje u sili; Seje se telo telesno, a ustaje telo duhovno. Ima telo telesno, i ima telo duhovno. (15:42-44)

Ja sada živim u prirodnom telu. Ali pravi ja, nije u ovom telu. Pravi ja je duh. Bog mi je dao ovo telo da bih se kroz njega pravi ja, mogao izraziti. Tako da ono što sam ja, šta osećam i mislim ja to mogu da vam iskažem zahvaljujući mom telu, a isto tako i vi možete da iskažete ko ste vi i šta osećate kroz vaše telo, i to je način koji mi koristimo da komuniciramo jedni sa drugima. Ja te tako mogu upoznati. Ja te tako razumem i cenim. Ja tako mogu da ti se i divim. Ja mogu da te i volim. Bog je to tako namerio da koristeći naša tela mi možemo da imamo značajna prijateljstva i odnose sa drugima. Ali, telo nije ja, nego posrednik koji ja koristim da bih se izrazio. I jednoga dana će ovo staro i raspadljivo telo biti sahranjeno. Ovo slabo telo će biti stavljeno u zemlju. Ovo nečasno telo će biti zasađeno u zemlju. Ali, nasuprot tome, ja ću biti uzdignut u slavu, u neraspadljivost, u čast. Jer postoji prirodno telo; koje će biti zasađeno u zemlju. Ali takođe postoji i duhovno telo, i to novo telo me čeka.

I za par nedelja ćemo proučavati drugu poslanicu Korinćanima, peto poglavlje. I Pavle će tamo govoriti isto o ovome. On tamo kaže, „Jer znamo da kad se zemaljska naša kuća tela raskopa, imamo zgradu od Boga, kuću nerukotvorenu, večnu na nebesima.“ On ovde govori o novom telu koje me čeka. Bog je pripremio novo telo za mene, zgradu od Boga, nerukotvorenu, večnu na nebesima. „Tako mi koji smo u ovim telesima čeznemo da se iselimo iz njih. Ne da bih bili neutelotvoreni duh, nego da se uselimo u novu zgradu, novo telo. Želim da obučem to novo telo koje je sa neba. Jer ja znam da dokle ja živim u ovom telu,“ dokle god Čak živi, „ja sam odvojen od Gospoda, ali bih ja radije bio odvojen od ovog tela i bio u prisustvu Gospodnjem,“ u tom novom telu. Isus je rekao, „Mnogi su stanovi u kući Oca Mojega. Idem da vam priprelim mesto.“ On govori o tom novom telu koje će pripremiti za tebe. Moj duh će se useliti u novi slavni zamak.

Ja sam uvek bio zainteresovan u mogućnosti ljudskog tela. Ja sam se trudio da ispitam granice ovoga tela. I interesantno je videti koliko visoko ovo telo može da skoči, koliko brzo može da trči i slične stvari. Biće interesatno viditi koje su granice novoga tela, a to novo telo je mnogo superiornije od ovoga.

Postoji prirodno/telesno telo i dohovno telo.

Tako je i pisano: Prvi čovek Adam postade u telesnom životu, a poslednji Adam (Isus Hrist) u duhu koji oživljuje. (15:45)

I ova reč oživljuje je teška za prevođenje sa Grčkog. Značenje je *oživljuje duh*, ili *duh koji oživljuje*.

Ali duhovno telo nije prvo, nego telesno, (15:46)

Prvi Adam, telesni.

pa onda duhovno. Prvi je čovek od zemlje, zemljan; drugi je čovek (Isus) Gospod s neba. (15:46-47)

Ja sam primio telo od Adama. A jednog od ovih dana ću primiti novo telo od Isusa. Oblikovano u Njegovo naličje. „Ljubazni! sad smo deca Božija, i još se ne pokaza šta ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bićemo kao i On, jer ćemo Ga videti kao što jeste“ (1. Jovanova 3:2). Drugo telo je od Gospoda, duhovno, nebesko.

Kakav je zemljani takvi su i zemljani; i kakav je nebeski takvi su i nebeski. I kako nosimo obličje zemljanog tako ćemo nositi i obličje nebeskog. (15:48-49)

Pošto telo i krv ne mogu naslediti carstvo Nebesko, ja moram da dobijem novo telo. Novo telo koje će biti u obličju tela Isusa Hrista, u obličju Njegovog nebeskog tela. Takvo će moje telo biti.

Kada je Bog stvorio telo u kojem trenutno živiš, On ga je stvorio od zemlje. „Jer si prah, i u prah ćeš se vratiti,“ se govori o ljudskom telu. Ono je izašlo iz zemlje. Istih sedamnaest elemenata koji sačinjavaju prah zemaljski su istih sedamnaest elemenata koji sačinjavaju tvoje telo.

Kada je jedna majka rekla svom sinu da smo svi mi stvoreni od praha zemaljskom, on je jednoga dana sav uzbuđen došao do nje u kuhinju i rekao joj, „Mama, dođi brzo. Pogledao sam ispod kreveta i neko ili dolazi ili odlazi.“ Ovde se govori o telu, ne o tebi. Ne o čovekovom duhu.

Ovo telo nije samo stvoreno iz praha zemaljskog nego je stvoreno za zemlju, zemaljsko. Bog je stvorio tvoje telo da postoji u uslovima zemaljske sredine. Tvoje telo je dizajnirano da primi kiseonik atmosfere u koja se sastoji od 78% od nitrogena i 21% od kiseonika. Preostali jedan procenat se sastoji od neona, freona i drugih gasova. Oni su dizajnirani za zemlju. Ovo telo nije dizajnirano za svemir; nije dizajnirano za stratosferu. Ja nisam dizajniran za život na mesecu, Marsu, Veneri i Jupiteru. Ono je samo dizajnirano za život na zemlji. Ako bih uzeo svoje telo izvan zemlje ti bi morao da ponesesh neku veštačku atmosferu koja bih ti omogućila život. Oni ljudi koji su otišli na mesec su morali da ponesu veštačku atmosferu sa sobom. Videli ste njihova svemirska odela, koja su dizajnirana da bi oni mogli da žive izvan zemlje. Njihovi rezervoari imaju isti odnos nitrogena i kiseonika kao što je u atmosferi zemlje. Oni su morali da uzmu sve za veštačku životnu sredinu koja kopira zemljanu atmosferu da bi oni mogli da prežive na mesecu. Jer ljudsko telo nije stvoreno za život na mesecu. Tvoje telo nije stvoreno za nebo.

A ovo govorim, braćo, da telo i krv ne mogu naslediti carstvo Božije, (15:50)

Tvoje telo je stvoreno za zemlju, i Bog želi da te dovede u Njegovo slavno prisustvo u nebu. Da bih se to dogodilo, Bog je odredio ne da imaš neko odelo sa rezervoarom, nego je odredio da ti da novo telo koje je dizajnirano za život u nebu. Za osobu koja je Božije dete, smrt se često objašnjava sa *spavanjem*, jer sve što se desi je da se ti preseliš iz starog tela, šatora, u novu kuću koja je pripremljena za tebe. Jednostavno.

Ponovo, telo koje izađe iz zemlje nije telo koje je zasađeno u nju. Sve što si ti zasadio je golo seme. A Bog je taj koji određuje kakvo će telo imati.

Ja ću imati novo telo. I ne znam kako će izgledati, da li će uopšte izgledati kao ovo, i nije me briga. To novo telo će udovoljiti Bogu, i znam da će za mene biti sasvim zadovoljavajuće. Ja očekujem bolje.

niti raspadljivost neraspadljivosti nasleđuje. (15:50)

Drugim rečima, ovo raspadljivo telo ne može naslediti neraspadljivost.

Evo vam kazujem tajnu: jer svi nećemo pomreti (*zaspati*), a svi ćemo se pretvoriti. Ujedanput, u trenuču oka u poslednjoj trubi; jer će zatrubiti i mrtvi će ustati neraspadljivi, i mi ćemo se pretvoriti. Jer ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost, i ovo smrtno da se obuče u besmrtnost. (15:51-53)

Pavle nam ovde donosi novo otkrovenje, misteriju. Nešto što Gospod nije otkrio do sada a sada je otkriveno da će jednoga dana biti ta slavna promena dece Božije. Nećemo svi zaspati, ili umreti, ali ćemo svi biti promenjeni/pretvoreni, u tren oka. Ovo je događaj koji zovemo uzeće crkve, kada ćemo svi mi biti promenjeni i kada će se ovo raspadljivo telo obući u neraspadljivo; smrto će obući bez smrtno.

A kad se ovo raspadljivo obuče u neraspadljivost i ovo se smrtno obuče u besmrtnost, onda će se zbiti ona reč što je napisana: Pobeda proždre smrt. Gde ti je, smrti, žalac? Gde ti je, pakle, pobeda? A žalac je smrti greh, a sila je greha zakon. A Bogu hvala koji nam daje pobedu kroz Gospoda našeg Isusa Hrista. (15:54-57)

Mi ćemo biti promenjeni; primi ćemo novo telo koje je prikladno za nebo.

Još jedan primer i onda ćemo nastaviti dalje. Gusenica ima interesantno telo, koje je stvoreno da puzi po zemlji. Ta gusenica puzi po poljima. I video sam ih kako prelaze preko puta za vreme letnjih vrućina. I taj asfalt za vreme letnjih vrućina zna da bude veoma vruć. I mogu da zamislim tu malu gusenici kako za vreme tog prelaska tog puta, tog vrelog asfalta, kako prokomentariše, „Voleo bih da mogu da letim, umoran sam od toga da su mi noge prljave i vruće.“ I ta mala gusenice bih možda pokušala da poleti, možda proba da se popne na drvo i da poleti ali njeno telo nije dizajnirano za let. Ono je dizajnirano samo da puzi po zemlji ili po zidovima. Ali će se jednoga dana ta gusenica popeti na zid tvoje kuće, pa će izbaciti jednu lepljivu supstancu koja će se zalepiti na nju i oformiće čauricu oko sebe. I posle nekog vremena posmatranja te čaurice, videćeš da će početi da se tresu. I ako nastaviš da posmatraš videćeš da će se ta čaura otvoriti i će se divno zlatno crna krila pojaviti. I za momenat se neće puno toga dešavati i onda će taj divni leptir početi da leti svugde gde poželi. Preći će preko tvoje ograde i nestaću. Šta se dogodilo? Metamorfoza, promena tela koja mu je sada omogućili da postoji u sasvim drugačijoj okolini. Nema više vrućih i prljavih nogu. Sada može da leti. Kada pogledam na svet u kojem živimo i nered u kojem se nalazi, često pomislim „Bože, umoran sam ovih vrućih, prljavih nogu. Voleo bih da mogu da poletim.“

„Evo vam kazujem tajnu: jer svi nećemo pomreti (*zaspati*), a svi ćemo se pretvoriti. Ujedanput, u trenu oka u poslednjoj trubi; jer će zatrubiti i mrtvi će ustati neraspadljivi, i mi ćemo se pretvoriti. Jer ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost, i ovo smrtno da se obuče u besmrtnost.“ Vinuću se u visine da budem sa mojim Gospodom. Kada se On vrati da vlada na zemlji ja ću biti sa Njime u mom novom telu. Ono će imati nove mogućnosti i ko zna kakve će one biti.

Zato, braćo moja ljubazna, budite tvrdi, ne dajte se pomaknuti, i napredujte jednako u delu Gospodnjem znajući da trud vaš nije uzalud pred Gospodom. (15:58)

Jedna divna stvar u vezi toga što radiš za Gospoda je to da to nikada nije uzaludno. Ja sam uložio puno truda, vremena u razne projekte da bih ih na kraju video kako se raspadaju, mada sam u procesu postizanja tih stvari mislio da sve ide odlično. Svu energiju koju sam uložio, svo vreme koje sam uložio je bilo uzaludno. I lako je pomisliti, „Koji gubitak vremena i truda!“ Ali to nikada ne možeš reći da radiš nešto za Gospoda. Tvoj trud za Gospoda nikada nije uzaludan. „Ali nisu poverovali, ili, nisu primili.“ To je uredu. Bog te ne plaća po proviziji, on ti daje platu. On te plaća za tvoj rad ali ne za rezultate tvog rada. Tvoja plata dolazi zato što radiš za Njega. I zbog toga, razvijaj svoj rad za Gospoda, jer nikada nije uzaludan.

I sada će Pavle da im piše o Jerusalimu i o njegovoj želji da uzme prilog od paganskih crkava kao dobrovoljni prilog za svetce u Jerusalimu koji su prolazili kroz veoma teško vreme. Oni su bili u finansijskoj potrebi i odnos između paganskih crkava i njih je bio možda malo čudan. I Pavle

se nadao da će taj novčani prilog od Hrišćana paganskog porekla kazati crkvi u Jerusalimu, „Hej, mi smo braća. Volimo vas. Svi smo mi telo Hristovo.“

16. poglavlje

A za milostinju svetima (*onima koji su u Jerusalimu*), kao što uredih po crkvama galatijskim onako i vi činite. Svaki prvi dan nedelje (16:1-2)

I iz ovoga može se zaključiti da je Nedelja bio dan njihovog sakupljanja.

neka svaki od vas ostavlja kod sebe i skuplja koliko može, da ne bivaju zbiranja kad dođem. (16:2)

Pavle nije želeo da oni imaju sakupljanje priloga kada on bude tamo, nego da to učine ranije.

A kad dođem, koje nađete za vredne one ću s poslanicama poslati u Jerusalim neka odnesu vašu pomoć. A ako bude vredno da i ja idem, poći će sa mnom. A k vama ću doći kad prođem Makedoniju, jer ću proći kroz Makedoniju. A u vas može biti da ću se zabaviti, ili i zimovati, da me vi pratite kud pođem. Sad vas u prolaženju neću videti, a nadam se neko vreme ostati kod vas, ako Gospod dopusti. (16:3-7)

Pavlovi planovi vise, neka bude kako Gospod dozvoli. I ovo je nešto čemu se nadam, nešto što ja planiram. Planiram da prođem kroz Makedoniju, severnu Grčku i da navratim do Korinta, i zato bih hteo da taj prilog bude već prikupljen kada dođem. I planiram da provedem zimu sa vama tamo, ako Bog da.

Dobro je kada hodaš sa Gospodom da imaš opušten stav. Šta god Gospod ima u planu. Mišljenja sam da mi često znamo da budemo zaglavljani u našim planovima da ne dozvolimo Bogu da promeni naš plan.

Dobar stav kada ne želiš da budeš uznemiren je da očekuješ da budeš uznemiren. Ako očekujem od Boga da me uznemiri u bilo kom periodu, onda kada On to učini ja nisam uznemiren. Ali, ako pokušam da organizujem svoj život do najmanjeg detalja, onda kada budem uznemiren onda znam da budem veoma uznemiren. Ali, ako očekujem da budem uznemiren, onda nisam uznemiren. Jer očekujem da budem uznemiren. Jakov je rekao u poslanici, „Slušajte sad vi koji govorite: sutra ćemo uraditi ovo ili ono,“ on im kaže da bih trebali reći, „Ako Gospod da mi ćemo uraditi ovo ili ono,“ jer ne znate šta sutra nosi. Život je kao para, pojavi se za momenat i nestane. Ne znate šta sutra nosi...i zato je bolje reći, „Ako Gospod da.“ I Pavle ovde kaže, „Ako Gospod dopusti. Ovo je moja namera da uradim ako Gospod dopusti.“ On ostavlja otvorene opcije za Boga da ga vodi. Ovo je što ja nameram, čemu se nadam, šta planiram, ako Gospod dopusti.

A u Efesu ću ostati do Trojičina dne (*tj. Pentakosta*); (16:8)

Pentakos je u Junu. Onda bih došao do Makedonije i zatim bih sišao dole do njih i proveo zimu. Korint je odlično mesto da se provede zima, i posle toga bi otišao u Jerusalim. Njegova želja je da bude u Jerusalimu za vreme praznika Pashe.

„U Efezu ću ostati do Pentakosta.“

Jer mi se otvoriše velika i bogata vrata, i protivnika ima mnogo. (16:9)

Ovo mi se sviđa, „Ja ću ostati ovde jer tu postoji puno problema.“ Puno neprijatelja, puno protivnika. Ostaću ovde na neko vreme. Za mnoge od nas ako smo okruženi protivnicima, mi smo skloni da odemo odatle. Što ih je više sa time smo odlučniji da odemo. Ali za Pavla je to

bio izazov. Bilo bih dobro da i mi iskusimo više izazova u našem hodu sa Gospodom. Vrata su otvorena, ali ima puno protivnika. Ima toliko prilika. Ja ću ostati ovde na kratko, iako je veoma napeto. Prilike su velike. Puno protivnika, ali puno i prilika.

A ako dođe Timotije, gledajte da bude kod vas bez straha; (16:10)

Nemojte da ga uplašite, on je mlad.

jer on radi delo Gospodnje kao i ja. Da ga niko, dakle, ne prezre, (16:10-11)

Sećate se šta je Pavle rekao Timoteju, „Niko da ne postane nemarljiv za tvoju mladost; nego budi ugled vernima u reči, u življenju, u ljubavi, u duhu, u veri, u čistoti.“ I on sada piše crkvi i kaže, „Nemjte te ga prezreti. On je mlad. Ali on radi delo Gospodnje kao i ja.“ Pavle je takođe pisao o Timoteju u jednoj od poslanica, „Nemam nikoga ko je sličnoga uma i brige kao ja od Timoteja.“ Timotej je bio sličan Pavlu, i on je imao istu viziju kao i Pavle. Pavle kaže, „Nema nikoga ko je kao ja kao što je Timotej.“ On im piše da prime Timoteja. „On radi delo Gospodnje kao i ja, nemojte ga prezreti.“

nego ga ispratite s mirom da dođe k meni; jer ga čekam s braćom. (16:11)

Pomognite mu na putu, jer ja čekam na njega.

A za brata Apola, (16:12)

Sećate se da je Pavle govorio o Apolu na početku ove poslanice, da su bili oni koji su govorili, „Ja sam Petrov. Ja sam Apolov. Ja sam Pavlov.“ Pa je zatim rekao, „Jedan zasađuje, drugi zaliva, a Bog je taj koji daje rast. Ja sam zasadio a Apolo je zalivao; Bog je taj koji je dao rast. Onaj koji sadi je ništa kao i onaj koji zaliva; Bog je taj koji daje rast.“ I sada im Pavle piše o Apolu.

A za brata Apola,

mnogo ga molih da dođe k vama s braćom: i nikako ne beše mu volja da sad dođe; ali će doći kad imadbude kad. Pazite, stojte u veri, muški se držite, utvrđujte se. Sve da vam biva u ljubavi. (16:12-14)

I Pavle ide po običaju završavanja njegovih poslanica, setite se samo Rimljanima 13. poglavlje, on sada daje kratka ohrabrenja. U poslanici Solunjanima je to isto uradio. Tako da ovde vidimo kratka ohrabrenja: pazite, stojte u veri, muški se držite, utvrdite se. Sve činite u ljubavi.

Molim vas, pak, braćo, znate dom Stefanin da je novina od Ahaje, i na služenje svetima odredi se; (16:15)

Volim ovo. Oni su se odredili da služe svetima.

Da ste i vi pokorni takvima, i svakome koji pomaže i trudi se. Ali se obradovah dolasku Stefaninom i Fortunatovom i Ahajikovom, jer mi oni nadoknadiše što sam bio bez vas; (16:16-17)

Cenim ove momke koji su došli do mene sa namernicama.

Jer umiriše duh moj i vaš. Prepoznajte, dakle, takve. Pozdravljaju vas crkve azijske. (16:18-19)

Pavle je bio u Efezu kada je pisao ovu poslanicu.

Pozdravljaju vas u Gospodu mnogo Akila i Priskila (16:19)

Prvobitni susret Pavla sa Akilom i Priskilom je bio u Korintu. Oni su se obratili tamo preko Pavla, barem se tako čini. On ih je tamo upoznao i onda su oni otišli u Efez i sa Pavlom radili u Efezu.

Pozdravljaju vas u Gospodu mnogo Akila i Priskila s domašnjom svojom crkvom. (16:19)

Crkva ne mora da bude u zgradi. Ako se dvoje ili troje skupu u Isusovo ime imate crkvu, tako da crkva može biti pod drvetom ili u nečijoj kući. Gospod je tamo. Skup vernika da slave Boga. I zato kaže, „sa domašnjom svojom crkvom, ili crkvom koja je u njihovom domu.“

Pozdravljaju vas braća sva. Pozdravite jedan drugog celivom svetim. Pozdravljam vas ja, Pavle svojom rukom. (16:20-21)

Do ove tačke je Pavle diktirao ovo pismo. On sada uzima pero iz ruke osobe kojoj je diktirao i sa lošim vidom kaže, „Sad ću ja nešto da napišem.“ I verovatno se potpisao sa velikim slovima jer mu je vid bio oštećen, i po tome se moglo prepoznati da je Pavle u pitanju.

Pozdravljam vas ja, Pavle svojom rukom.

Ako ko ne ljubi Gospoda Isusa Hrista da bude proklet, maran ata. (16:22)

Neka bude anatema. Anatema znači da je proklet. I svaka osoba koja ne voli Gospoda Isusa Hrista je prokleta. Maranata, Gospod dolazi! Ovo je stav koji bih trebali stalno da imamo. Ovaj stav treba da imamo u ovom materijalnom društvu. Da imamo ovaj mentalni stav kada se suočavamo sa materijalizmom ovoga sveta. Gospod dolazi! Mi smo u svetlu. Mi nismo od sveta. Mi treba da budemo svetlo u svakom našem kontaktu sa svetom, shvatajući da Gospod dolazi. Nemojte se uhvatiti za trenutne materijalne stvari. Umešajte se u večne, duhovne stvari. Kad budemo gledali u drugu poslanicu Korinćanima, Pavle kaže, „mi ne gledamo na stvari koje su viđene, one su trenutne, nego na stvari koje nisu vidljive, večne.“

Blagodat Gospoda našeg Isusa Hrista s vama; I ljubav moja sa svima vama u Hristu Isusu. Neka tako bude. (16:23-24)

Slavno. Prva Korinćanima.

Sledeće nedelje počinjemo drugu Korinćanima, prve dva poglavlja. Takođe će te videti da su to vema zanimljiva poglavlja. Znači, uzbudljivo je znati da je moguće da će naš sledeći sastanak biti u nebu, Maranata! Gospod dolazi.

Neka Gospod bude sa vama i naka vas blagoslovi ove sedmice. Neka Reč Božija bogato prebiva u vašim srcima u veri. I zajedno sa ostalim svetima rastite u shvatanju Božije ljubavi za vas. I iskusite sve više i više Božiji dodir ljubavi i sile u vašem životu, dok se trudite da hodate sa Njime po Njegovoj volji. Neka vas Bog blagoslovi i ispuni sa Njegovom ljubavlju. U Isusovom imenu.